

ဝိသုဒ္ဓိ

နှင့်
ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

တော်မြင့် (ငှက်ဖျား)

10013

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ဝထမအကြိမ် - ၂၀၁၇ ခန့်နဝါရီလ
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်
- မုက်နှာရုံးအိမ်ခြံမြေ - ဦးကဲကောင်း
- ကွန်ပျူတာ - ချယ်ရီမေ
- အတွင်းလောင် - ADORN
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ညွန့် (၀၀၃၇၄)

မုက်နှာရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(ပြ-၀၀၄၅၉)
စိုးမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆ လမ်း
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တော်မြင့်(ငှက်ဖျား) ၃၉၈.၂
သိုက်ကပေးတဲ့ပညာနှင့်ကမ္ဘာ့မြစ်ရပ်ဆန်းများ/တော်မြင့်(ငှက်ဖျား)
ရန်ကုန်၊
စင်ရတနာစောစောပေး၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇၊
၂၀၁-၈၁၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

သိုက်ကပေးတဲ့ပညာ

နှင့်

ဂမ္ဘီရမြစ်ရပ်ဆန်းများ

တော်မြင့် (ငှက်ဖျား)

အဓိက

၁။	ရန်ဆိုးမြေမှ တျတ်တရွေ့များ	၃
၂။	ကျတ်တရွေ့မမြင်စေတဲ့ဆေး	၂၀
၃။	ခေါင်းပြတ်သရဲ	၅၃
၄။	သရဲမွေးတဲ့ဆရာကြီး	၈၃
၅။	ခါးပိုက်နှိုက်သရဲ	၁၀၆
၆။	တကယ်လှတဲ့ သရဲမတွေ	၁၂၀
၇။	စစ်ပြန်ကြီး	၁၄၉
၈။	သိုက်ကပေးတဲ့ပညာ	၁၇၂

ယခင်ခေတ်က အလှူခံယူခဲ့သော ဆရာတော် အရှင်ဇာဂဏှာ ဗေဒင်နှင့် အင်းအိုင်ခါးလှည့် လက်ပွဲစသော လောကီ ပညာများ အထူးကျွမ်းကျင်သည်။ ၎င်းဘာသာရပ်နှင့်ဆိုင်ရာ ပေစာ များလည်း နောင်လာနောက်သားများအတွက် ထားရစ်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ဆက်ဖြစ်သော ဦးနန္ဒာမာလာမှာ ပညာ အမွေများ အလိုလို ရသွားပါသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လူအများ၏ ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်မှအစ စီးပွားရေးကိစ္စများပါမကျန် အတွက် အချက် မှန်လှသည်မှာ နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကြီးလာပါသည်။ ထိုပညာရပ်များကို ဆိုရှင်အားကျသောကြောင့် အောင်ကျော်ဆင့် တစ်ယောက် ဆရာတော်ထံပါး ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလက်ရ ပြောဟော သင်ပြတတ်သော်လည်း အများအားဖြင့် ပေဇူများကူးယူစေပြီး မရှင်းလင်းသည်ကို လျှောက်ထားပါသည်။ သို့လက်ဝယ်ရှိသော ရှေးဟောင်းမှတ်စုများကိုလည်း ထုတ်နှုတ်ပြပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ သူ၏မှတ်စုများထဲမှ “နွားကျန်”ကို ကူး ရေးစေပါသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်မှာ ပညာပြည့်ဝလာလျှင် မြို့ပေါ် တွင် တောခန်းပွင့်၍ ဗေဒင်ဆရာလုပ်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေ ပါသည်။ နွားကျန်ခေါ် နွား၏အင်္ဂါလက္ခဏာဆိုသည်မှာ တောသား

မတုတ်၍ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပါ။ နွားတွင် မကောင်းသော ငွေထိုးနှင့် ကောင်းသောအကျိုးပေးငွေများကို ရှင်းလင်းမိန့်ကြားသော်လည်း နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

ခွေတိုကြည့်လျှင် အင်္ဂလိပ်လို နော်မယ်ဟု ပြောရမည့် ပုံမှန် ငွေထိုးကို သိရှိထားရမည်။ ထို့နောက် အက်(ဘ)နော်မယ်ခေါ် ငွေထိုးမတုတ်သည့် ငွေထိုးကို သိရှိအောင် ကြိုးစားရပေမည်။ ယခု သော် မှန်လည်း နားမလည်။ မူကွဲဆို ဝေလာဝေး၊ ကူးသာ ရေးထားလိုက်ရပေသည်။

ယနေ့သင်ခန်းစာအပြီး ဆရာတော်တို့ ဦးချို၍ ပြန်ခါနီးတွင် လူသုံးဦး ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ရောက်လာပါသည်။ ဆရာတော်က လာရင်းအကြောင်းကိုစွဲကို မေးသောအခါ သူတို့ထဲမှ တစ်ဦးက ပြောပါသည်။

“တပည့်တော်တို့ ဇိနားက စည်သာရွာကပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ နွားဝယ်ဖို့ ဆိုင်ထားတယ်။ လှည်းယာဉ်လည်း ပါပါတယ်ဘုရား။ ဆရာတော် ဝန်မလေးရင် လိုက်ကြည့်ပေးစေလိုပါတယ်”

ဆရာတော် တွေသွားသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်ကို ကြည့်သည်။ အောင်ကျော်ဆင့်မှာလည်း ဆရာတော်အတွက် စိတ်ပူသွားသည်။

ယမန်နေ့က ဆရာတော် မူးဝေသည်သည်ဆိုသဖြင့် ဆေးခန်း လိုက်ပြပေးရသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများ မူးဝေလျှင် သွေးတိုး၍ မူးသလား၊ သွေးပေါင်ချိန် လျော့ကျ၍ မူးသလား၊ မဝမ်းသပ်၍ မဖြစ်ချေ။

ဆေးခန်းမှာ ဆရာဝန်ဒေါက်တာ ဒေါ်ခိုင်းမြင့်က ဆရာတော်မှာ သွေးအားနည်းကြောင်း အားဆေးထိုးဖို့လိုကြောင်း ပြော၍ အကြောဆေးထိုးပေးလိုက်သည်။ ယနေ့လည်း ထပ်မံပြသရန် ပြောသော်လည်း လူတစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခပေးလိုသော သူတော်ကောင်း သဘာဝအတိုင်း အနားယူလျှင် သက်သာမည်ဟုသာ မိန့်ကြားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်အပြင်သို့ မကြွသင့်ပေ။ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြည့်ချင်း နားလည်လိုက်သည်။

ကျေးရွာသားများကလည်း အကင်းပါးပါသည်။ အခြေအနေကို ခိုင်မီပေမည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့အား သနားသောအားဖြင့် လိုက်ပါ ကူညီရန် စောဒကတက်ပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ဆရာတော် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒကာ ... ဆရာလေး၊ သူတို့တွေဟာ ဘုန်းကြီးရဲ့ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာတွေ၊ တပည့်ရင်းတွေပါ။ ဘုန်းကြီး

မကျန်းမာလို့ မလိုက်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ဒကာလေးပဲ လိုက်သွားလိုက်ပါ”
တစ်ဆက်တည်းတွင် ထိုလူသုံးဦးဘက်လှည့်၍ ...

“ဒကာ ... ဘုန်းကြီးရဲ့ ရဟန်းအယကာ ဝန်ထောက်မင်းရဲ့
သား ဘုန်းကြီးရဲ့ အန္တေထိသိက တပည့်ရင်းပဲ။ ဘုန်းကြီးပညာတွေ
စုံအောင် သင်ပေးထားတယ်။ သူ့ကိုသာ စိတ်ချလက်ချ ခေါ်သွား
လိုက်ပါ။”

အောင်ကျော်ဆင့် ငြင်း၍ မရချေ။ ချည်ပြီးတုတ်ပြီးသား
ဝကားများ ဖြစ်နေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း အသက်ရှစ်ဆယ်
ကျော် ဆရာတော်၏ဝကားကို မလွန်ဆန်ချင်ပါ။ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်
သည့်အရေး စိတ်လေးလေးနှင့်ပင် လိုက်ပါသွားရပါသည်။

ရွာသားသုံးဦးက လှည်းရှေ့ဘက်တွင်ထိုင်ပြီး အောင်ကျော်ဆင့်
က နောက်ဘက်တွင် ခြေတွဲလောင်းချ၍ လိုက်ပါသွားပါသည်။
ဤတွင် အောင်ကျော်ဆင့်ပုံစံကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ အသက်ငယ်ငယ်၊
လူပုံသေးသေးနှင့် မိခင်ဖက်မှ ရှမ်းသွေးပါသဖြင့် အသားဖြူဖြူလေး
ဖြစ်နေပါသည်။ အညာဒေသ လူအများတွင် မူကွာခြားနေပါသည်။
ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ အင်္ကျီအဝါလက်တိုနှင့် ကရင်လုံချည်အနီ
ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်က သူပေးလိုက်သော စာအုပ်စာတမ်းများ
ထည့်သွားရန် ဘုန်းကြီးလွယ်အိတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုလွယ်အိတ်

မှာ သမရိုးကျ လွယ်အိတ်ပုံစံဖြစ်သော်လည်း ဘုန်းကြီးသင်္ကန်း
စနှင့် ချုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လှည်းသမားက လှည်းကို တအိအိမောင်းရင်း သူတို့ရွာသို့
ရောက်သွားပါသည်။ ကျေးရွာသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဧည့်စိမ်း
ရောက်လျှင် လူကြီးလူငယ်များ ဝိုင်းအုံလာပါသည်။ သူတို့က
ကျွန်ုပ်တို့ နွားနှင့် အလုပ်လုပ်ပြီး အတွေ့အကြုံများသူ အသက်ကြီးကြီး
တစ်ယောက် မျှော်လင့်ထားပါသည်။

“သူတို့က တရုတ်ဆရာ ခေါ်လာတာကိုး”

တစ်စုံတစ်ယောက်က မှတ်ချက်ပြုသံ ကြားလိုက်ရသည်။
ရောက်နှင့်နေသော လူများကလည်း အောင်ကျော်ဆင့်ကို စိတ်ပျက်
ပုံရပါသည်။ ခေတ်စကားနှင့်ဆိုလျှင် အထင်စမောနေပုံ ရပါသည်။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူဟန်ကိုယ်ပို ဆိုသလို ခပ်တည်တည်နှင့် လှည်း
ပေါ်မှဆင်းကာ သူတို့ အရောင်းအဝယ်ဆိုင်ထားသောနွားကို ကြည့်ရှု
စစ်ဆေးရပါသည်။

လှည့်ပတ်စစ်ဆေးသောအခါ ဦးချိုနောက် နွားလည်တုပ်တွင်
ဗွေတစ်ခု တွေ့ပါသည်။ ဗွေကောင်းလား ဗွေဆိုးလား မခွဲတတ်ပါ။
သို့ရာတွင် မိမိ၏ ဇဝေဇဝါပုံစံကို ပရိသတ်မသိအောင် ဟန်ဆောင်
ထားရပါသည်။ နွားမှာ နွားချော နွားလှဟု ဆိုနိုင်သော ပုံပန်း

ပို့သော်လည်း အဆိုးအကောင်း ဆုံးဖြတ်ရာ မတွေ့သေးပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ခွာအထက်၌ ခြေချင်းကဲ့သို့ အဖြူရောင် အရပ် ကလေးများ လေးဖက်စလုံး ပါနေပါသည်။ နွားမှာ အညိုရောင် ဖျော့ဖျော့ဖြစ်သဖြင့် ထိုအရပ်များကို ရုတ်တရက် မမြင်ရပါ။ သေသေချာချာကြည့်မှ တွေ့ရပေမည်။ ဒီတော့ ပိုင်ပြီ။

“ဒီနွားက ကောင်းပါတယ်။ ခွာဖြူလေးဖက် ဝမ်းပွားတတ် ဆိုသလို အကျိုးပေးမှာပါ”

ဝယ်မည့်သူများဘက်လှည့်၍ မှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။ ဝယ် ကျေနပ်သွားသလို ရောင်းသူများ မျက်နှာဝင်းလက်သွားပါသည်။ အရောင်းအဝယ် ဈေးစကားပြောရာတွင်လည်း ခက်ခက်ခဲခဲ အဆင်ပြေသွားပါသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်လည်း စိတ်ထဲမှ သက်ပြန် ချလိုက်သည်။

သို့တစေ အချို့လူများကမူ သိပ်ဘဝင် ကျပ်မရချေ။ အနု ဝယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ထဲမှ အသက်လေးဆယ် အရွယ် လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူက လောလောလတ်လတ် နွားတစ်ကောင် ဝယ်ထားကြောင်း၊ အခြေအနေ ကောင်းမတော့ သိချင်ကြောင်း မေးပါသည်။

အောင်ကျော်ဆင့်က ဆရာတော်သံဃ်ပေးသော အင်္ဂုဏ်ပညာ ဖြင့် တွက်ချက်ကြည့်သည်။ ထိုလူသည် ဗုဒ္ဓဟူး သက်ရောက် ကျပြီး ကြာသပတေးတန်းစီးတိုင်သို့ ရောက်နေသည်။ စနေနံတိုင် ထိပ်ရောက်နေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့နွားက နွားနီလား၊ နွားနက်လား”

“အနီနဲ့ အနက်ကျားခင်ဗျ”

စနေနံတိုင်ထိပ်ကြောင့် အနီ သို့မဟုတ် အနက်ဖြစ်ရမည်ဟု ဟောရသည်။ သို့ရာတွင် သူက စပ်ကျားဆိုသဖြင့် အစကတည်းက တန်သကိုး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဟောချက်လွဲသည် မဟုတ်ချေ။ ယုံကြည်မှုဖြင့် ဆက်ဟောရသည်။

“နွားကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဦးချိုကတော့ ချို့ယွင်းနေ တယ်”

ထိုလူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ပြီးမှ ဆင်ခြေစကား ပြော သည်။

“အဲဒီနွားက ဝယ်ဝယ်ကတည်းက ချိုသွေးရင်း ချိုတစ်ဖက် နည်းနည်း ပွန်းပဲ့သွားတယ်။ ခိုင်းနွားပဲ အဲဒါ အရေးမကြီးလို့ ဝယ်ထားလိုက်တယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအများလည်း မူလအထင်သေးသော အမှု

အရာမှ အံ့ဩလေးစားသော အမှုအရာ ပြောင်းသွားလိုက်သည်။ အောင်ကျော်ဆင့် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြူးသည်။ ဆရာသခင်တို့အား မနောမှ ဦးတင်လိုက်သည်။

(အထက်ဖော်ပြပါ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ အယူအဆအား သိလိုပါက အခြေခံမြန်မာ့ဗေဒင် ဆရာဖြစ်သင်ကျမ်းတွင် ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။ စာရေးသူ)

“ဆက်ပြောပါဦးဆရာ”

ထိုလူ၏လေသံပြောင်းသွားသည်။ အောင်ကျော်ဆင့် အားရကျေနပ်မိပါသည်။

“သက်ရောက်တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ စနေနံနားက အနီးလှဆိုတဲ့ စိတ်ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်။ အဲဒီလိုသာဖြစ်ရင် နွားက အကျိုးပေးပါတယ်”

ထိုလူ မျက်နှာဝင်းသွားသည်။

“မှန်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမိဖက်က အမျိုးတွေ ဆက်သွယ်ပေးလို့ အဲဒီနွားကို ဝယ်ဖြစ်တာပါဆရာ။ အကျိုးပေးတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ဤသို့ဖြင့် အောင်ကျော်ဆင့် ကျောင်းအပြန် မျက်နှာဖန်လှပပြီ။ ဆရာတော်အတွက် ကန်တော့ပွဲနှင့် ဆန်ဆီဆား စသော

ဗုဒ္ဓဗျာဒိတ်များ ဆရာတော်အား ထပ်မံဆက်ကပ်ရပါသည်။ ဆရာတော်ပြန်လည်စွန့်သော ဖိးကြမ်းငှက်ပျောသီးတစ်ဖိုးကိုလည်း နယ်အိတ်ထဲ ထည့်ယူခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်အား ဦးချ၍ ပြန်လာသောအချိန်တွင် မှောင်နေသဖြင့် ပြန်နေကျ လမ်းသွယ်မှာ လူပြတ်သည်။ ညနေစောင်းတွင် အမူးသမားနှင့် လူဆိုးလူမိုက် ပေါများသည်။ နံဘေးမှ မြေကွက်အိမ်ကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး ခရီးတိုတိုနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုမြေလွတ်မြေရိုင်းတွင် ကျတ်တစ္ဆေများ ရှိသည်ကို လူပြောများသည်။ သိပ်အယုံအကြည် မရှိပါ။ မည်သူမျှ မရှိခြင်းကပင် အန္တရာယ်ကင်းသည်ဟု ယူဆမိ၍ ဤလမ်းကို ဆွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုမူ အလင်းရောင် မရှိခြင်းကြောင့် ဒုက္ခတွေ့နေသည်။ စိတ်ထဲမှ ငှက်ပျောဖိးကလည်း အလွန်လေးလံနေသလို ခံစားနေသည်။ ဇောချွေးများပင် ပြန်မိသည်။ ဆရာတော်ကျောင်းကို ပြန်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားသေးသည်။ နောက်ကြောင်းလည်း ပြန်မလှည့်ချင်ပေ။

ထိုစဉ် လရောင် နှာနည်းငယ် ပြန်ထွက်လာပေသည်။ သွားမည့်လမ်းအား မစိဝိုးတဝါး မြင်လာရသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်

လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဟီးဟီး ... ဟီးဟီး”

အနီးအနားက ချုံနဲဘေးမှ ငြိမ်ကြားလိုက်ရသည်။ ဆက်လျှောက်လာလေလေ ငြိမ်ကြားရလေလေဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ငြိမ်ကြားရသော ချုံအနား ရောက်လာသည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ရွတ်”

ငြိမ်ဆက်လက်ကြားနေရသည်။ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်၏ အသံနှင့်တူသည်။ အကူအညီပေးမှ ဖြစ်မည်။ ဆူးချုံကို လှည့်ပတ်ရှာသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ နှစ်ဖက်ထောင်ထားပြီး မျက်နှာကို အတွင်အပ်ခါ အသံထွက်ပိုနေသည်။

“ဒီမှာ ကလေးမ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

မေးလို့လည်း မရ။ ပြောလို့လည်း မရ။ တော်တော်ခက်တဲ့ ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ အောင်ကျော်ဆင့် စဉ်းစားသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေလျှင် အနီးအပါး၌ သူ့မိဘများ ရှိပေမည်။ သူ့မိဘထား၍ ဆက်သွားသည်။ အတန်ငယ် ဝေးသွားသည်အထိ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်ရပြန်ချေပြီ။

ယခုတစ်ကြိမ် ပိုဆိုးသည်။ ဘယ်ဘက်က မေးလျှင် ညာဘက်သည်သွားသည်။ ညာဘက်က မေးလျှင် ဘယ်ဘက်လှည့်၍ ငိုသည်။ ရော-ခက်ချေပြီ။ စိတ်က မရှည်နိုင်တော့ချေ။ လက်ဆွဲပြီး အူပေးချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

သို့သော် မိမိက ကလေးဟုထင်နေသော်လည်း အပျိုပေါက်ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမည်။ ဒေသခံကလေးများ သေးညက်ကြသည်။ ဘုရားဝေးသောနေရာ၌ အပျိုမ လက်ဆွဲမိလျှင် အမှုကြီးပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူမမျက်နှာနားအထိ ခေါင်းငုံ့၍ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ကလေးမ”

“ရှင်”

မိန်းကလေးက ပြန်ထူးရင်း မျက်နှာဖော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဗျာ”

အံ့ဩမှုနှင့် ထိတ်လန့်မှု အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားသည်။ ကြောက်သီးမွေးညင်းထ၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဒူးကလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာတွင် ဖျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှုတ်နှင့် ပါးစပ်ပေါက်များ မရှိချေ။ မျက်နှာပြောင်ကြီး ဖြစ်နေ

သည်။ လူပြောသူပြောများသည် ကျတ်တစ္ဆေနှင့် ပက်ပင်းတွေ နေချေပြီ။

စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့ချေ။ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးလေတော့ သည်။ အတန်ငယ်မောလာမှ ရပ်ပြီး ပတ်ပတ်လည် လှည့်ကြည့် မိသည်။ တစ်နေရာတွင် မီးရောင် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်။ ဗယောင်း တိုင် သို့မဟုတ် ရေနံဆီမီးခွက်မှ မီးရောင်ဖြစ်နိုင်သည်။ မီးရောင် ကြောင့် အမိုးလေးကို မှန်းဆ၍ မြင်နိုင်သည်။ အကြော်သည်တို့၏ အကြော်တဲ ဖြစ်ပုံရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ လူရှိပေမည်။ အကူအညီ ရနိုင်လေသည်။ မီးရောင်မှန်း၍ အသားကုန်ပြေးပါသည်။ အကြော်တဲရောက်သော အခါ ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် အမောတကော ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက် ပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူတုန်း။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အသံကတော့ နွေးထွေးကြိုဆိုမှု လုံးဝမရှိပါ။ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးအသံ ဖြစ်ပါသည်။ အသံလာရာ ကြည့်လိုက်ရာ နောက်ကျောပေး ထိုင်နေသော အမယ်အိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲတွင် ထိုမိန်းမအို၏ အသက်ကြီးသလောက် ယဉ်ကျေးမှု မရှိပါလားဟု တွေးဆ

သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဝရုန်းသုန်းကား နိုင်လှသော မိမိ၏ အပြုအမူမှာလည်း စိတ်ကွက်စရာဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိပါသည်။ မိမိကလည်း ဘယ်ကစ၍ စကားပြောရမှန်း မဝေခွဲတတ်ချေ။ ပြောမည်ကိုလည်း ပြောမရနိုင်အောင် တောတောဟဲဟဲ မောပန်း နေပေသည်။

အတန်ငယ်နားပြီးမှ အမောပြေသလို ခံစားမိပေသည်။ အောင် ကျော်ဆင့်က အကူအညီ လိုသူဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏အပြုအမူကို တောင်းပန်ပြောဆိုမည်။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပါမည်ဟု စဉ်းစား သည်။ သို့ရာတွင် အမယ်အိုကမူ မလိုလားသည့်ပုံနှင့် ကျောပေးမြဲ ကျောပေးထိုင်နေသည်။ နောက်ကျောပေးနေသူအား စကားစပြော ရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ... အမေ”

အောင်ကျော်ဆင့်က စကားစလိုက်သည်။ အမယ်အိုကတော့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။ အရဲစွန့်၍ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကျတ်တစ္ဆေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရလို့ပါ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာတုန်း”

အမယ်အိုသည် သူ့အား လှည့်မကြည့်သော်လည်း လေသံမှာ
သွေ့ပျောင်း၍ ကိုယ်ချင်းစာပုံရလာသည်။

ထိုအခါမှ အောင်ကျော်ဆင့် အားတက်လာ၍ ဆက်ပြော
ပါသည်။ သူသည် ဆရာတော်ဦးနန္ဒမာလာ၏ တပည့်ဖြစ်ကြောင်း
နွားကိစ္စနှင့် နောက်ကျသဖြင့် ဖြတ်လမ်းဖြစ်သော တောလမ်းကို
ရွေးချယ်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ငိုနေသောကလေးမကို တွေ့သည်အထိ
စိကာပတ်တုန်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“လမ်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်တည်း တွေ့တာနဲ့ ကြောက်
ရောလား”

အမယ်အိုက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးသည်။ တစ်ဖက်သား စိတ်
ဝင်စားလာလျှင် ပြောအားရှိလာ၍ ဆက်ပြောပါသည်။ ငိုနေသော
ကလေးမအား အတင်းအော်မေးမှ ခေါင်းမောလာပုံအထိဖြစ်သည်။

“အမေရေ ... အဲဒီကလေးမရဲ့ မျက်နှာမှာ ဘာမှမပါဘူး
မျက်နှာပြောင်ကြီးပဲ ခင်ဗျ”

“ဟေ ... အဲဒါဆိုရင် ငါ့လိုပဲပေါ့”

အမယ်အိုက မှတ်ချက်ပေးရင်း အောင်ကျော်ဆင့်ဘက် လှည့်
ပြောလိုက်သည်။ အောင်ကျော်ဆင့်ဆံပင်များ ထောင်သွားသည်။

အမယ်အိုမျက်နှာတွင်လည်း မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံနှင့် ပါးစပ်
လုံးဝ မပါချေ။ ယခင်က ပရလောကသားများအား လုံးဝကြောက်
စတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ယခုမူ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပင် ဘုရား
တမိပါတော့သည်။

“ဗုဒ္ဓေါ”

ကျတ်တစ္ဆေ မမြင်စေတဲဆေး

ဥကာလ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ကန်ရေပြင်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးသည့် အောင်ကျော်ဆင့်မျက်နှာကို ယဉ်ယဉ်လေးဖြင့် တို့ထိလာသည် အိမ်နံဘေးရှိ ကုန်းကမူလေးပေါ်ရှိ ထုံးဖြူစေတီလေးကို တွေ့မြင်မိသည်။

မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် မဟုတ်သော်လည်း တစ်ပွင့်နှစ်ပွင့် ပူဖောင်းထားသော လျှပ်စစ်မီးလုံးများ၏အရောင်က စေတီတော်ကို ဖုံးတင်စေပါသည်။ တိတ်ဆိတ်သော ဥကာလတွင် ညိုးညိုးညံ့ညံ့ ဆည်းလည်းသံများကလည်း သာယာလှပါသည်။

ဖူးမြင်ရာသူတို့ စိတ်ကြည်နူးစရာဖြစ်သော ထိုစေတီလေး

မည်သည့်ခေတ်၊ မည်သည့်ကာလတွင် မည်သူက တည်ထားကိုးကွယ်ထားသည်ဟု မသိရပါ။ ပါးစပ်ရာဇဝင်ဟုဆိုစေ အရပ်စကားဖြစ်စေ ပြောပြနိုင်သူဟူ၍ ရပ်ရွာထဲ၌ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် အုတ်ဒလောင့် (ဥစ္စာစောင့်) ရှိသည်။ သိုက်ရှိသည်ဟူ၍ သတင်းကြီးလှပါသည်။ မြို့ကွက် မချဲ့ထွင်မီ ရှေးယခင်က လူသူလေးပါး ကင်းဝေးသော အရပ်ဖြစ်ပေသည်။ ညဘက် အမှတ်မထင် ရောက်ရှိသွားသူများက ဥစ္စာစောင့်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော ရုပ်ဆင်း အင်္ဂါရှိသူများလည်း တွေ့ခဲ့ရသည်ဟူသော သတင်းစကားများ အစဉ်မဆက် ကြားခဲ့ရပါသည်။ နံနက်စောစော ဈေးရောင်းလာသူများ ဆိုလျှင် ဈေးဖွားသွန်ပစ္စည်းများ ဝယ်လာရန် လူကြံ့မှာတတ်ကြောင်း အခိုင်အမာပြောဆိုကြပါသည်။ ၎င်းတို့ မှာတတ်သော ပစ္စည်းများမှာ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီနှင့် မျက်နှာချေ (ပေါင်ဒါ) တို့ဖြစ်ကြောင်း ပြောစမှတ် ရှိပါသည်။

ထိုအခိုက် စေတီ၏ တဘက်ခြားနေရာမှ စောင်းသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရပါသည်။ တွေးရင်း ငေးရင်း စဉ်းစားနေသော ဥစ္စာစောင့် အတ်လမ်းနှင့် စောင်းသံမှာ လိုက်ဖက်ညီလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ငြိုးမိသည်။

“မအိပ်သေးဘူးလား စာရေးဆရာ”

အသံလာရာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှင်ပြင်သူ အငြိမ်းစား
ငှက်များမှူး ဦးတင်ကြိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးတင်ကြိုင်အား
မုန့်မြို့သို့ တွင်းဆင်းသူတေသန ဆောင်ရွက်ရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့
ရပါသည်။ သူသည် မိမိ၏ဌာနဆိုင်ရာလုပ်ငန်းတွင် စွမ်းစွမ်းတမ်း
ဆောင်ရွက်သော ဝန်ထမ်းကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း
စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို အလွန်ပါသနာပါပါသည်။

နေအိမ်အတွင်း မြေလွတ်များတွင် ရခိုင်သမ္မူ စိုက်ပျိုးတတ်
ပါသည်။ အငြိမ်းစားယူပြီးသောအခါ ကန်ကြီးနံဘေး မြို့နှင့် ခပ်
ဝေးဝေးတွင် မြေတစ်ကွက်ဝယ်၍ စိုက်ပျိုးရေးကို ဇောက်ချလုပ်
ပါတော့သည်။ ထိုမြေကွက်တွင် နှစ်ထပ်ပျဉ် ဖောင်အိမ်တစ်လုံး
ပါသည်။ သစ်ပင်များသော အရပ်ဖြစ်သဖြင့် ခိုင်ခိုင်မာမာ တောင့်တောင့်
တင်းတင်း ဆောက်လုပ်ထားပါသည်။ အနည်းအကျဉ်း ပြုပြင်လိုက်
ရုံနှင့် နေချင်စဖွယ်အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ဖြစ်လာပါသည်။

လှပသော ရေကန်ကြီးကို မြင်တွေ့နေရသဖြင့် ရှုမျှော်ခင်း
မှာလည်း သာယာလှပါသည်။ မုန့်မြို့တွင် ထိုရေကန်ကြီးကို အစွဲ
ပြု၍ သမိုင်းဝင်အထင်ကရ ကန်ကြီးစေတီတော် ရှိပါသည်။ ဘုန်းကံ
ကြီးလိုပါက ထိုစေတီတွင် လာရောက်ဆုတောင်းကြပါသည်။
ဆုတောင်းလည်း ပြည့်သည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြပါသည်။

ထိုနေရာ ထိုအကွက်အကွင်းတွင် အခြေချမိသည်မှာ ကံကောင်း
လှသည်ဟု ဦးတင်ကြိုင်က ယူဆထားပါသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်
သည်လည်း ဦးတင်ကြိုင်၏ ဖိတ်မန္တကပြုချက်အရ ရောက်ရှိနေ
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မအိပ်သေးပါဘူး ဆရာတင်ကြိုင်၊ ဘုရားစေတီလေးကို
ဖူးပြောရင်း စောင်းသံကြားလို့ စိတ်ဝင်စားနေမိတာပါ။ အဲဒီနေရာက
ဥစ္စာစောင့်လည်း တယ်ပေါဆိုဗျ”

ဦးတင်ကြိုင်က ပြုံးရယ်ရင်း ...

“ဥစ္စာစောင့်တွေ တီးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘီယကြီး
ဦးသံခဲရဲ့ လက်သံပါ”

“ဗျာ ...။ ကမ္ဘီယကြီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် စာရေးဆရာ။ အဲဒီစေတီလေးရဲ့ တစ်ဖက်မှာ
ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိတယ်။ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဘုန်းကြီးက ဖိုလည်း
ထိုးတယ်၊ လောကီပညာတွေလည်း နှံ့စပ်တယ်။ သွားတွေချင်
တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မနက်မြန်မနက်ကျရင် လိုက်ပို့ပါမယ်”

ရေတော်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ ဆိုသလို ထူးထူးဆန်းဆန်း
ကိုမှ စိတ်ဝင်စားတတ်သူအဖို့ ဝမ်းသာစရာဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်
လိုလိုလားလား တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် သွားကြာရအောင်ဗျာ”

“သွားမယ်ဆိုလည်း မနက်ကျသွားတာပေါ့။ အခုည အိပ်လိုက်ဦးလေဗျာ”

ဦးတင်ကြိုင်က ပြောဆိုနှုတ်ဆက်၍ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ အိပ်ဆိုလို့သာ အိပ်လိုက်ရသည် အောင်ကျော်ဆင့်ကတော့ အိပ်မပျော်ပါ။ သာယာတိုးညှင်းသော ဆည်းလည်းသံ၊ ညဉ့်ဦးယံကို ဖောက်ထွင်းလာသော ဂန္ဓဝင်ဂီတသံစဉ် သို့မဟုတ် စောင်းသံနှင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ စေတီငယ်တို့မှာ အတွေးထဲတွင် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သန်းခေါင်ယံကျော်ပြီးမှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးသော် မိုးစင်စင်လင်းပေပြီ။ အိပ်ရာထ နောက်ကျသွားသည်။ ဦးတင်ကြိုင်၏ဇနီး အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော နံနက်စာကို စားသုံးရသည်။ သူ့ကိုမေးသောအခါ အမျိုးတစ်ယောက် အသည်းအသန် နေမကောင်း၍ ဆေးရုံသို့ သွားပို့နေကြောင်း ပြောပါသည်။ မြို့ငယ်များတွင် နေထိုင်သူတို့အလေ့မှာ အကြောင်းကိုစွနှင့် ဆေးရုံသွားရသည်။ နီးစပ်ရာ အသိမိတ်ဆွေ ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းများနှင့် တိုင်ပင်တတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်လည်း သဘောပေါက် နားလည်ထားပါသည်။ သို့ရာတွင် အနီး

အနား ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားရန်ကိစ္စကတော့ ရက်ရွှေ့ရပေတော့မည်။

“ဘဘ ... စာရေးဆရာ”

အတွေးထဲ စီးမျောနေရာမှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး အသံရှင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရှိလှမှ ဆယ့်တစ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးဖြစ်သည်။ သူမကပင် ဆက်ပြောပါသည်။

“သမီးက ဘိုးဘိုး ဦးတင်ကြိုင်ရဲ့မြေး မိုးမိုးပါ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ ဘိုးဘိုးမအားလို့ ဘဘကို သမီးက လိုက်ပို့ရမှာလေ။ ဘိုးဘိုးက သေသေချာချာမှာသွားတယ်”

အောင်ကျော်ဆင့်က ဦးတင်ကြိုင်ဇနီးအား ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးတင်ကြိုင်၏ဇနီးက ...

“ဟုတ်တယ်ဆရာရဲ့ သူက သူ့အဘိုးနဲ့ ရောက်ပူးတော့ သွားတတ်တယ်။ သူ့လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်”

အောင်ကျော်ဆင့်က ချက်ချက်ချာချာရှိသော ကလေးမကို အားရမိသည်။ ကလေးနှင့်သွားရပေမဲ့ အဆင်မပြေနိုင်ပေသည်။ သူမဘက်လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“သမီးက ကပွိယကြီးကိုတော့ တွေ့ဖူးလား”

“မတွေ့ပူးပါဘူး၊ ဘိုးဘိုနဲ့ သွားတော့ ဘုန်းဘုန်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ကပ္ပိယကြီးကိုတော့ မမြင်ခဲ့ဘူး။ တိုရောက်ရင် ဘာဆရာပဲ မေးကြည့်ပေါ့”

သို့နှင့် ထိုကလေးမ ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားခဲ့ပါသည်။ ခရီးက အလှမ်းမဝေးသော်လည်း တောတန်းကလေး ရှိနေသဖြင့် လမ်းမသိလျှင် မလွယ်လှကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ထို့အတူ တောရဆောက်တည်နေသော ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်အား မပူးတွေ့ရခင်က လေးစားကြည်ညိုမိပါသည်။

အချိုးအကွေ့တစ်ခုရောက်သောအခါ တောရကျောင်း၏ အဝင်ဝသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ဝင်းထရုံမှာ သံဇကာကျဲကျဲဖြင့် ကာရန်ထားပြီး ဝင်ပေါက်သစ်သားတံခါးမှာ ပွင့်လျက်သား ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်ပေါက်သို့ လှမ်းဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

“ဘာတိစ္ဆရှိလို့လဲခင်ဗျ”

ကြားလိုက်သော အသံကြောင့် ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားသည်။ ကျောင်းလှေကားအဆင်းတွင် အသားညိုညို တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်ရှိ ဆံပင်များမှာ ဆီနှင့်ဝေးသည်ထင်၊ ကြေးနီရောင် သန်းနေသည်။ ပင်နီကို

ချုပ်ထားသော ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ပုဆိုးကတော့ အဘိုးကြီးဆင် အဖြူနှင့်အနက်ကွက်ကြီးကြီးဖြစ်သည်။ ကိပ္ပယကြီး ဦးသံခဲဟု စိတ်ထဲသိလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်က ဧည့်သည်ပါ။ ရန်ကုန်က လာပါတယ်။ ဆရာတော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဪ ... ဪ ... ဆရာတော် ကျောင်းပေါ်မှာ ရှိပါတယ်”

သူက စကားပြန်ဖြေရင်း ကျောင်းပေါ် လက်ညှိုးညွှန်ကာ ကိုယ်တစ်ခြမ်း လှည့်လိုက်သည်။

“အား”

ကလေးမ အသံထွက်သွားသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်က သူမကို ထိန်းလိုက်သည်။ သူတစ်ဖက်သား၏ အားနည်းချက်ကို မသိလိုက်မသိဗာသာ နေသင့်ပေသည်။ ကိပ္ပယကြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်း လှည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ နားရွက်တစ်ဖက် ပြတ်နေသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ကလေးမ ကြောက်လန့်သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“အားနာလိုက်တာဗျာ ကလေးက လန့်သွားလို့ပါ”

သူက နားလည်သည့်သဘောနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ စကားနည်းသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်

မည်း၊ အောင်ကျော်ဆင့်တို့လည်း ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျောင်းပေါ် တက်ခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းပေါ်တွင် အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် မွန်လူမျိုး ဖြစ်ဟန်တူသော ရဟန်းတစ်ပါးကို တွေ့ရပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြောဆိုမိတ်ဆက်ပြီးသောအခါ ထိုရဟန်းတော်၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ဦးဇနကဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျောင်းထိုင်သည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ဆရာတော် ဦးဇနကသည် အောင် ကျော်ဆင့်တို့အား ဩဇာသီးများနှင့် ဧည့်ခံပါသည်။

အောင်ကျော်ဆင့်ကတော့ သူ့စိတ်ဝင်စားသည့် ဂန္ထိရူ ပညာရပ် များအကြောင်း စကားစလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က ...

“ဦးဇန သိနားလည်တယ်ဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဇန လည်း အစက ဘာဆိုဘာမှ မသိပါဘူး။ ဒီကျောင်းမှာ အရင်က ကျောင်းထိုင်ခဲ့တဲ့ ဦးဇာဂရုကမှ တကယ်ထူးခြားတာပါ။ ဦးဇန လည်း သူ့ကို ဆရာအဖြစ် ဆည်းကပ်နေရင်း အနည်းအကျဉ်းပဲ ရခဲ့တာပါ။

ဆရာတော်က သာမန်မျှ မိန့်ကြားသော်လည်း အောင်ကျော် ဆင့်က ပို၍စိတ်ဝင်စားလာပါသည်။

“ဦးဇနရဲ့ ဆရာတော် ဦးဇာဂရုက စာပေထဲက ဦးဇာဂရုလို

အစွမ်းထက်သလား ဘုရား”

“မှန်ပါတယ်တကာ၊ ဦးဇနရဲ့ ဆရာက ရာဇဝင်ထဲက ဇာဂရုပုဏ္ဏားထက်တောင် အစွမ်းထက်ပါသေးတယ်။ ဗေဒင်ပညာ၊ အင်းအိုင်စတဲ့ မန္တရားနဲ့ ပယောဂပညာတွေ စုံအောင်တတ်တယ်။ အဂ္ဂိရတ် ပညာဆိုရင်လည်း အံ့ဘာနန်းပဲ။ ကြေးကို ဖြူအောင်လုံ တစ်လုံးတည်းနဲ့ ထိုးပြနိုင်တယ်။ ပြဒါးရည်ဆိုရင်လည်း လက်ဝါး ပေါ်မှာတင်ပြီး ခဲအောင် လုပ်ပြနိုင်တယ်။

အောင်ကျော်ဆင့် အထူးအံ့ဩသွားသည်။ အဂ္ဂိရတ်နှင့် မစိမ်း ဝါ၊ သူ၏ ဆရာရင်းဖြစ်သော ဦးသုမင်္ဂလ (ပုဂ္ဂတ္တု)သည် အဂ္ဂိရတ် တွမ်းကျင်သည်။ အောက်ခြေနှင့် ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ခဲရည် လောင်းထားသော ပုံထဲတွင် ပြဒါးရည်ထည့်၍ ထိုပုံကို သဲပူပေါ် တွင် မီးပျဉ်းပျဉ်းပေး၍ ပြဒါးကို ခဲရသည်ကို တွေ့ဖူးသည်။ လက်ဝါးကိုပင် ပုံသဘောထား၍ ခဲသည်ဆိုလျှင် အင်မတန် ထူးခြား သော ပါရမီရှင်ဖြစ်ပေမည်။

“တပည့်တော် စဉ်းစားမိတယ်ဘုရား။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ဒီနေရာ လူသူအရောက်အပေါက်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မှန်တယ် ဒကာ။ ဒကာကြီး ဦးတင်ကြိုင်တို့လို နေအိမ်တွေ ဒီနားရောက်လာတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ဆရာတော် ဦးဇာဂရု

လက်ထက်ကဆိုရင် တကယ့်တောကြီးပဲ။ ချေ(ဂျီ)တွေ စိုင်တွေနဲ့ သမင်တွေ တောင်ကျောင်းနားအထိ လာတတ်ကြတယ်”

ဆရာတော် ဦးဇနကသည် စကားကို ဆွေတူနားပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ပြီးတော့ ဒကာလည်း သတိထားမိလားမသိဘူး။ ဒီနေရာက တကယ်ကို ထူးဆန်းတဲ့ ဂန္ထိရနယ်မြေလေ”

“တင်ဟဲ့၊ ဂန္ထိရနယ်မြေ ဟုတ်လား၊ ဘုရား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒကာကြီး၊ ကျောင်းအောက်မှာ ကပ္ပိယကြီးတွေ လိုက်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“တင်ဟဲ့၊ တွေ့ခဲ့ပါတယ် ဘုရား”

“သူဟာ သာမန်မဟုတ်ဘူး တကယ့်ဂန္ထိရကြီး ဒကာရဲ့ အောင်ကျော်ဆင့် တွေးစရာဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကြားပူးထားသည်မှာ ကပ္ပိယကြီးသည် စာပေတတ်ကျွမ်းဟန်မတူပါ။ တတ်လှလည်း သေစာရှင်စာ ရေးတတ်ရုံမျှဖြစ်မည်။ ဇေဒင်တောသို့ အစွဲရတ်ထိုးသည်ဟုလည်း မကြားခဲ့ပါ။ ဆရာတော် ဦးဇနက စကား ဆက်ပြောပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အံ့ဩသွားသလား စာရေးဆရာရဲ့။ သူ့အသံ ဘယ်လောက်ရှိပြီထင်လဲ”

“ရှိလှ ငါးဆယ်ကျော်ပေါ့ ဘုရား”

“မဟုတ်ဘူးဒကာ ကပ္ပိယကြီး အသက်က ခုနစ်ဆယ် ကျော်ပြီး ရှစ်ဆယ်နား နီးနေပြီ”

“တင်ဟဲ့၊ အရွယ်တင်ရုံနဲ့ ဂန္ထိရဖြစ်ရောလားဘုရား”

“အရွယ်တင်ရုံနဲ့တော့ ဂန္ထိရမဖြစ်သေးပါဘူး၊ စာရေးဆရာ သိချင်ရင် ဘုန်းကြီးက ကပ္ပိယကြီးရဲ့ ဖြစ်စဉ်လေး ပြောပြမယ်”

ထိုအခါ အောင်ကျော်ဆင့်က အားတက်သရော ပြန်ပြောပါသည်။

“ဂန္ထိရဇာတ်လမ်းဆိုရင်တော့ တပည့်တော် အင်မတန် စိတ်စစ်စားပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်အား သနားသောအားဖြင့် မိန့်ကြားပေးပါဘုရား”

ဆရာတော် ဦးဇနက၏ မိန့်ကြားချက်အရ သိခဲ့ရသည့်မှာ ဦးသံခဲ၏ မွေးရပ်ဇာတ်မှာ မုဒုံမြို့နယ် နီးပံတောကျေးရွာဖြစ်ပါသည်။ မိဘများမှာတော့ တောသူတောင်သားများဖြစ်ကြသော်လည်း ဦးသံခဲ၏ အဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ဥယျာဉ်ခြံမြေများ ပိုင်ဆိုင်မှု ရှိသဖြင့် အတော်အသင့် အခြေခိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သားတစ်ယောက် မွေးဖွားလာသောအခါ ရောဂါဘယများနှင့် လောကဓံကို အန်တုနိုင်စေရန် အကြံပြုလှသည့် မောင်သံခဲဆိုသော အမည်ကို ပေးခဲ့ပါသည်။

၃၂

တော်မြင့် (ငှက်များ)

ပေးခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း အကျိုးပေးခဲ့ပါသည်။ ငယ်ငယ် ချွယ်ချွယ်တွင် အဖျားအနာ အလွန်နည်းပါးခဲ့သည်။ ဖျားနာလျှင် လည်း ဆေးဆရာပင့်ရသည် မရှိပါ။ မိရိုးဖလာ ဆေးနည်းအတို ဖျား တိုက်ကျွေးရုံနှင့် ပျောက်ကင်းလေ့ရှိပါသည်။ မောင်သံခဲ ဖျားနာလျှင် ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်တွင် ရုတ်ကောင်းခတ်၍ ချွေးထုတ် စေပါသည်။ ချောင်းဆိုးလျှင်မူ ဒီယာရွက်ကို ပြုတ်၍ တိုက်ကျွေး ကြပါသည်။ မောင်သံခဲအတွက် ဆေးဝယ်ရသည်ဆိုလျှင် လျှာပွတ် ဆေး တစ်ပုလင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

မောင်သံခဲ လူပျိုပေါက်အရွယ် ရောက်သောအခါ နှီးပတော ရွာတွင် ကပ်ရောဂါ ဘေးဆိုးများ ကျရောက်ခဲ့ပါသည်။ ပထမ တစ်ကြိမ်တွင် အပြေးပေါ်တွင် အဖုအပိမ့်များ ထွက်သော ကျောက် ကြီးရောဂါဖြစ်ပါသည်။ ထိုကပ်ဆိုးတွင် ဖခင်ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။

ဖခင်မရှိသည့်နောက်တွင် မိန်းမသားဖြစ်သော မိခင်က မြဲ မြေလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်ဦးဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ဆွေမျိုးမိတ် သင်္ဂဟများ အကူအညီဖြင့် အဆင်ပြေခဲ့ပါသေးသည်။ သားဖြစ်သူ မောင်သံခဲကိုလည်း ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးသောဘနထံ အပ်နှံ၍ ပညာသင်စေခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာဆိုးတို့မည်သည် တစ်ဦးတည်းမလာ

ဆိုသော သိုးဆောင်းစကားပုံတစ်ခုကို ယုံရပေတော့မည်။ နှီးပတော ရွာတွင် ကပ်ရောဂါနောက်ထပ်တစ်မျိုး ဖြစ်ပွားပြန်ပါသည်။ လူကြီး သူမများ၏ ပြောပြချက်အရ ပလိပ်ရောဂါဟု သိရပါသည်။ အများ အားဖြင့် ကိုယ်ပူပြီး ဖျားကြပါသည်။ အချို့လူတို့မှာ ချိုင်းကြားနှင့် ပေါင်ခြံများတွင် အဖုအကျိတ်ကြီးများ ထွက်ပေါ်လာကြပါသည်။ အချို့မှာ ရင်ခေါင်းအောင့်ပြီး ချောင်းအလွန်ဆိုးကြပါသည်။ မိရိုး ဖလာ ဆေးဝါးများ မတိုးပါ။ ဒေသခံ ဗိန္ဒောဆရာများ လက်လျှော့ ကြပေပြီ။

ကျောက်ရောဂါ ကပ်ဆိုးကြီးအတွင်းတွင် လူနာများကို ရွာ ပြင်ထုတ် ကုသခဲ့ကြပါသည်။ အဖုအပိမ့်များ၏ နာကျင်မှု ဝေဒနာ သက်သာစေရန် ငှက်ပျောရွက်များခင်း၍ အိပ်စက်ကြရပါသည်။ ထိုကပ်ဆိုးကြီးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သူများသည် ယခု ရောဂါကပ်ဆိုး ကွင်းမှ ခံနိုင်ရည် မရှိဘဲ သေဆုံးကြရပါသည်။ ရောဂါမဖြစ်သေး သူများမှာလည်း ကြောက်လန့်မှုဖြင့် ရွာကို စွန့်ခွာသွားကြသဖြင့် ရွာပျက်မတတ် ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုကပ်ရောဂါတွင် မောင်သံခဲ၏ မိခင်သည်လည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါသည်။

မိဘနှစ်ပါးလည်း မရှိသကဲ့သို့ နီးစပ်ရာဆွေမျိုးများလည်း မရှိတော့သည့် မောင်သံခဲမှာ လောကအလယ် ယောင်ချာချာ ကျန်ခဲ့

ပါသည်။ သို့ရာတွင် အတိတ်က ကံကောင်းခဲ့သည်ဆိုရမလား မသိချေ။ နယ်လှည့် ကပြဖျော်ဖြေနေသော ဇာတ်ဆရာကြီး ဦးဖူးညိုက ဖောင်သံခဲအား သနားပြီး မွေးစားခဲ့ပါသည်။

ဤတွင် ဖောင်သံခဲ၏ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲခဲ့ပြန်သည်။ မိမိမွေးရပ်မြေ၏ သုံးပိုင်ပတ်လည်ထက် ကျော်လွန်မသွားခဲ့ဘူးသော သူသည် ဇာတ်အဖွဲ့နှင့် မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လည်ခဲ့ရပါသည်။ ဇာတ်ဆရာကြီး ဦးဖူးညိုကလည်း သားအရင်းသဖွယ် သံယောဇဉ် ရှိလှသဖြင့် ဖောင်သံခဲအား ဇာတ်သဘင်ပညာများကို သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်။ ဖောင်သံခဲအဖို့ မှာကား ဦးဖူးညိုသည် မွေးစားဖခင်လည်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆရာဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။ မိမိဘဝ အားထား ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သည်နှင့်အညီ သင်ပြပေးသမျှကို ကြိုးစားကျွမ်းကျင် သင်ယူခဲ့ပါသည်။ ဖောင်သံခဲ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဆောင်ဆောင်ဆောင်ဆောင် မတုတ်သော်လည်း ရှေ့ထွက် ဒုတိယမင်းသား နေရာ ရခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ကိုသံခဲမှာ မင်းသားနေရာကို သိပ်စိတ်မဝင်စား ဆိုင်းအတတ်ပညာကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စားပါသည်။ အထူးသဖြင့် တူရိယာ များတွင် စောင်းပညာကို အထူးစိတ်ဝင်စား၍ အားအားရှိတို့ လေ့ကျင့်ခဲ့ပါသည်။ စောင်းကောက်တူရိယာသည် သူ့ဘဝ

သက် ဖြစ်လာပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်လရာသီ အလီလီပြောင်းခဲ့ပါသည်။ ဆရာ ဦးဖူးညိုလည်း မရှိတော့ချေ။ မိမိလည်း အသက်ကြီးလာပြီ။ ဇာတ်သဘင်လောကမှာလည်း အခြေအနေ သိပ်မကောင်းတော့ချေ။ ဇာတ်ဆရာကြီး ဦးဖူးညိုကလည်း သားအရင်းသဖွယ် သံယောဇဉ် ရှိလှသဖြင့် ဖောင်သံခဲအား ဇာတ်သဘင်ပညာများကို သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်။ ဖောင်သံခဲအဖို့ မှာကား ဦးဖူးညိုသည် မွေးစားဖခင်လည်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆရာဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။ မိမိဘဝ အားထား ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သည်နှင့်အညီ သင်ပြပေးသမျှကို ကြိုးစားကျွမ်းကျင် သင်ယူခဲ့ပါသည်။ ဖောင်သံခဲ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဆောင်ဆောင်ဆောင်ဆောင် မတုတ်သော်လည်း ရှေ့ထွက် ဒုတိယမင်းသား နေရာ ရခဲ့ပါသည်။

“အဲ့ဒါကတော့ ဦးသံခဲ ဒီကိုရောက်လာရတဲ့ အကြောင်းပဲ ကြီး”
“မှန်လှပါတာရား တပည့်တော်လည်း တော်တော် စိတ် ကောင်းဖြစ်မိပါတယ်ဘုရား”
ထိုစဉ် နှုတ်ဆိုတ်နေသော မိုးမိုးက ဝင်ပြောပြန်သည်။

“သမီးက အိန္ဒိယကို ကြောက်စရာလို ထင်ထားတာ တကယ်တော့ သနားစရာကောင်းတယ်နော်”

“မှန်တာပေါ့ သမီးရယ်။ လူတွေကို အပေါ်ယံကြည့် ပြောဆို မရဘူး။ သူ့ပိုင်တဲ့ ခြံတွေမြေတွေ မတရားသိမ်းတဲ့ လူတွေက တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတာ”

အောင်ကျော်ဆင့်က မှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

မိုးမိုး၏မျက်နှာ ကျေနပ်အားရမှုဖြင့် ဝင်းလက်သွားသည် ထို့နောက် ဆရာတော်ဘက်လှည့်ပြီး မေးပြန်သည်။

“ဒီကျောင်းရောက်လာတော့ ဦးသံခဲကြီး ပြဿနာအေး သွားရောလား ဘုန်းဘုန်း ...”

ဦးဇနက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီကျောင်းရောက်တော့မှ တကယ် ပြဿနာနဲ့ တွေ့တာပဲ”

ဝင်စစ် ဦးဇနက၏ ကျောင်းရောက်ခါစတွေ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သည်။ ဘဝ၏အဟေ ဘဝ၏သောကတို့ သဘုရားရိပ် တရားရိပ်တွင် ချွေးသိပ်သလို ခံစားရပါသည်။ အမင်းသားတစ်ဖြစ်လဲ ဦးသံခဲသည် ကပ္ပိယဘဝခံယူပြီး ဆရာတော်ကျောင်းသင်္ခန်း ဝေယျာဝစ္စများကို မညည်းမညူ ဆောင်ရွက်

ပေးပါသည်။ ထို့အပြင် အဂ္ဂိရတ်ပိုထဲတွင် မီးသွေးထည့်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ခြင်းများကိုလည်း တတ်အားသမျှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။

ညအခါတွင်မူ သူ့ပါသနာပါရာ စောင်းကို တီးခတ်လေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော် ကျိန်းစက်ရာတွင် စောင်းသံမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နိုင်သဖြင့် ကျောင်းနှင့်ဝေးဝေး ဘုရားစေတီနံဘေးမှာ သွားရောက် တီးလေ့ရှိပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဦးသံခဲသည် ဉာတိဗျသနခေါ် ဆွေမျိုးများ ဗျက်စီးရခြင်း ဒုက္ခကို သရုပ်ဖော်ကာထားသော သီချင်းတစ်ပုဒ် စပ်ဆို၍ စိတ်ပါလက်ပါ တီးခတ်သီဆိုမိပါသည်။ တွေးရင်းတောရင်း မိမိ၏ ဂီတရေအလျဉ်ကြော စီးပျောရင်း စောင်းအိုကိုပိုက်ကာ ဇုတ်တုတ်ပိုက်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ မကြာမီ တာလတွင် အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို ဆူညံသံများ ကြားလာရပါသည်။ ထိုအသံဗလံများမှာ ဓားချင်း၊ တုတ်ချင်း၊ ခုတ်ထစ်သံများ အနာတရဖြစ်၍ အော်တစ်ညည်းညူသံများနှင့် ကယ်ပါယူပါ တစစအသံများ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအသံများမှာ ပတ်ပတ်လည်မှ ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် အိပ်ပျော်ရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုဆူညံသံများ ချက်ချင်း

ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ညသဘာဝအတိုင်း ပကတိ တိတ်ဆိတ် သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်သာ ကြားရသော အသံများဖြစ်ပေ သည်။

“တင်”

ရှေ့တည့်တည့်တွင် မြင်ရသူတစ်ဦးကြောင့် အိပ်မက်မက်သည် တူသောအတွေးများလည်း ပျောက်ကွယ်သွားရပါသည်။ သူ့ရှေ့ တည့်တည့်တွင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ မျက်နှာကို ဟောကြည့်လိုက်သောအခါ နှုတ်ခမ်းပွေး စေနှင့် ခက်ထန်ပုံရပါသည်။ ထူးခြားနေသည်မှာ ရှေးဟောင်း မွန်လူမျိုးတို့၏ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီး ခါးတွင်လည်း စားအိမ် နှင့် စားကို လွယ်ထားပါသည်။

ဇာတ်အဖွဲ့က လူလားမသိ၊ မျက်နှာထားကတော့ ထင်စရာ မရှိချေ။ သူနှင့် ပြဿနာဖြစ်လျှင် လွယ်မည့်ပုံ မပေါ်သည့် အရာ အရာမျိုး ရှိနေသည်။ သို့သော် မိမိကပင် အရဲစွန့်၍ မေးလိုက် ရသည်။

“နောင်ကြီးက ဘယ်သူလဲ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

စင်စစ် မိမိထက် ငယ်သူဖြစ်နိုင်သည်။ မငယ်လျှင်လည်း သက်တူရွယ်တူမျှ ဖြစ်မည်။ သို့သော် လေးစားသမှုနှင့် နောင်ကြီး

ဘု သုံးနှုန်းလိုက်ရပါသည်။ ထိုအခါ သူ၏မျက်နှာ အတန်ငယ် ပျော့ပျောင်းလာပုံရသည်။

“ကျုပ်က စစ်ကဲသမိန်ထောပဲ၊ မင်းသမီးလေး မိလှထော်ကို ခစားရှောက်နေရတယ်”

ယခုမှ ဇာတ်တန်ပါလာပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် အလိုက်အထိုက် ပြန်မေးလိုက်ရသည်။

“ကောင်းပါပြီ လာရင်းကိစ္စကို ပြောပြပါ”

“လာရင်းကိစ္စကတော့ မင်းသမီးလေး မိလှထော်က အသင့်ရဲ့ ခစားသံကို နှစ်သက်တယ်။ သဟာကြောင့် မင်းသမီးလေးကို ခြံပျော်ပေးဖို့ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

မေတ္တာရပ်ခံခြင်းထက် အာဏာသံ ပိုပါနေသည်ဟု ခံစားမိ သည်။ သို့သော် သူခေါ်ရာနောက် အေးအေးဆေးဆေး လိုက်သွား သည်က အဆင်ပြေပေလိမ့်မည်။ စောင်းကိုပိုက်၊ ခေါင်းငိုက်စိုက် ခြင်း သူ့နောက်လိုက်သွားရပါတော့သည်။

တစ်နေရာတွင် မဏ္ဍပ်လိုလို၊ တဲရှည်လိုလို အဆောက်အဦး တစ်ခုနား ရောက်သွားသည်။ သာမန်အားဖြင့် ဝါးတဲဖြစ်သော်လည်း ခြံနံ့များ ဇာပဝါများဖြင့် အလှဆင်ထားပါသည်။ ထိုအထဲတွင် ဇာတ်တန်ပါပါ ရှေးဝတ်ရှေးစားများ ဝတ်ထားသော ယောက်ျား

မိန်းမအချို့ကို တွေ့ရသည်။ ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ ပြား ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်နက်ကိုင်အချို့ကိုလည်း တွေ့မိပါသည်။

စစ်ကဲသမိန်ထောက်က သူ့အား အတွင်းထဲ ခေါ်သွားပါသည်။ အလယ်တွင် ကတ္တီပါများခင်းထားသော သလွန်ညောင်စောင်းတစ်ခုရှိသည်။ ထိုညောင်စောင်းပေါ်တွင် ရှေးဝတ်ရှေးစားနှင့်ပင်ရုပ်ရည်အလှပေါ်လွင်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ မင်းသမီးလေးဆိုသူပင် ဖြစ်ပေမည်။

မင်းသမီးဆိုသူက ဘာစကားမှ မပြောပါ။ စစ်ကဲဆိုသူက စပြောပါသည်။

“မင်းသမီးလေးက သင့်ရဲ့ဆွေမျိုးများ ပျက်စီးရတဲ့ သိချင်းကို အလွန်နှစ်သက်သဘောကျတယ်။ သင့်ရဲ့ စောင်းသံကလည်း နားဝင်ပီယံဖြစ်လှတယ်လို့ အမိန့်ရှိတယ်။ အသင်ဆိုပြ တီးပြပေတော့”

သူတို့လူစုနှင့် သူတို့ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးက အူတူတူ နိုင်လှသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သိဆိုတီးခတ်ပြလိုက်သည်က အန္တရာယ်မရှိချေ။ စောင်းကြိုးညှိ၍ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကာ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သိဆိုနေရင်းပင် ဆရာဦးဖူးညိုကို သတိရမိလိုက်သေးသည်။

သိချင်းပြီးဆုံးသွားသောအခါ လူ့အားလုံးက ကျေနပ်သဘောကျစုံရသည်။ မင်းသမီးဆိုသူ၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သမ်းလာသည်။ ကျန်လူများကလည်း ပီယဝါစာခေါ် ဖော်ရွေသော စကားများ ပြောလာသည်။ သူ၏အနုပညာကို ချီးမွမ်းကြသည်။ စောင်းသမားတစ်ယောက်အဖို့ ထိုစကားသည် အလိုချင်ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမျှသာမကပါ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကိုလည်း တည်ခင်းညှိခံလိုက်သေးသည်။ အစပိုင်းတွင် အောင့်သီးအောင့်သက်နိုင်လှသော်လည်း ‘ယခုအချိန်တွင်တော့ ထိုလူစုကို ခင်မင်သွားမိပါသည်။ နောင်လည်း လာလည်ပါဦးမည်ဟူသော လောကဝတ်စကား ဆိုမိပါသည်။ ထိုစကားသည် ကတိစကား ဖြစ်သွားသည်ဟု နောင်အခါမှ သိလိုက်ရပါသည်။

အပြန်လမ်းကို သမိန်ထောက်ဆိုသူကပင် လိုက်ပို့ပါသည်။ ထိုလမ်းကို စိတ်နှင့်မှတ်သားထားသော်လည်း နေ့အခါတွင် လုံးဝအစဉ်မရပါ။ ညအခါဆိုလျှင်တော့ သမိန်ထောက်ဆိုသူက မကြာခဏ လာရောက်တတ်ပါသည်။ လာရောက်သည့်အခါတိုင်းလည်း မင်းသမီးလေးထံ သွားရောက်ဖျော်ဖြေရပါသည်။ သတိပြုမိသည်မှာ သမိန်ထောက်လာသည့်ရက်များမှာ ထူးထူးခြားခြား လပြည့်နှင့် လကွယ်ညများ ဖြစ်နေပါသည်။

တစ်တစ်စ ထိုလူစုမှာ ထူးဆန်းလှသည်ဟု ထင်မြင်လာခဲ့သည်။ သိလိုစိတ်ကို ထိန်းမရသောတစ်နေ့ မင်းသမီးအား အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုး ...”

ဇာတ်ဟန်ပါပါ ဇာတ်စကားပြောရသည်မှာ အလေ့အကျင့်ရနေပေပြီ။

“မေးမြန်းပါရစေ”

“မေးပါလေ၊ စောင်းတော်ရှင်”

တစ်ခါမှ စကားမပြောသော မင်းသမီးက သာယာသော အသံဖြင့် ခွန်းတုံ့ပြန်သောအခါ အားတက်လာမိသည်။

“အသင်မင်းသမီးတို့က အဘယ်အမျိုးအနွယ်ဖြစ်ပြီး အဘယ်အရပ်က လာပါသလဲ”

မင်းသမီးက စေတ္တနာတိဆိတ်သွားသည်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပျက်နာအမှုအရာပြင်ပြီး စကားပြောသည်။

“ထိပ်ထားသည်ကား သာသနာပြု မင်းမြတ်မနုဟာမင်း၏ ဗိဗုရားငယ်တစ်ပါးမှ ဖွားမြင်သူဖြစ်သည်။ ထိပ်ထားထံပါး ခစားနေသူ ငထော်မှာ လက်ရုံးရည်နဲ့ သစ္စာရှိမှုမှာ သူမတူအောင် ခံထား

လောက်သဖြင့် ခမည်းတော်မင်းတရားက သူကောင်းပြုပြီး စစ်ကဲရာထူး ပေးသနားထားတယ်။ ဖွန်တာသာစကားဖြင့် သမိန်ဆိုသည်မှာ မြင့်မြတ်သော အမျိုးအနွယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်”

အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပြောဆိုနေသော်လည်း ဦးသံခဲစိတ်ပျက်မိသည်။ သို့ရာတွင် ထောက်ခံသည့်သဘော အသာအယာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ စိတ်ဝင်စားသည်ဟု ထင်သလားမံသိချေ။ မင်းသမီးက ပြောပါသည်။

“ပုဂံမင်း အနုရုဒ္ဓါက လာရောက်တိုက်ခိုက်တော့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည်ကြီး ပျက်စီးရတော့တယ်။ စစ်ကဲသမိန်ထောက်က မီးလောင်မြင်ကြားက ထိပ်ထားကို ကယ်ထုတ်ခဲ့တယ်။ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဒီနေရာ ဒီအေ ရောက်လာရတယ်။ အနုရုဒ္ဓါဘုရင်က ရွှေတိုင်းပြည်မှာ လိုချင်တာတွေ သိမ်းပိုက်နေတုန်း သူ့ရဲ့ရှေ့ပြေးတပ်တွေက ထိပ်ထားတို့နောက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေလို့ သတိနဲ့ နေနေရတယ်”

ဦးသံခဲအဖို့ နေရင်းထိုင်ရင်း ရာဇဝင်ထဲ ပြန်ရောက်နေရသည်။ ရူးကြောင်ကြောင် လူများနှင့် မည်သို့လမ်းစဖြတ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။

“ကဲ ... ထိပ်ထားရဲ့ စကားကို နားဆင်နေရင်း စောင်း

တော်ရှင်လည်း စိတ်ထဲရှုပ်ထွေးနေပြီထင်ပ။ ဖျော်ရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦး”

ထိုသို့ပြောရင်း မင်းသမီးက ငွေခွက်တစ်ခွက် လက်ကမ်း လိုက်သည်။ မင်းသမီးက ငွေခွက်နှင့်သုံးဆောင်ပြီး ရံရွှေတော် များက ကြေးခွက်ကို အသုံးပြုကြပါသည်။ ငွေခွက်နှင့်ဆိုတော့ ဂုဏ်မနိဋ်လှပေ။ သို့သော် စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ချေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ငြင်းပယ်လိုတော့ မဖြစ်ချေ။

ငွေခွက်ကို ရိုဂိုသေသေ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ယူ၍ သောက်လိုက် သည်။ ချိုမွှေးသော သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အနည်းငယ် မူးရိုန်းရိုန်း အရသာလည်းပါသည်။ တစ်ခွက်လုံး ကုန်သည်အထိ သောက်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း အမြင်အာရုံ မှန်ပါးလာသည်။ ရှေ့တွင်ရှိနေသော မင်းသမီးကိုပင် ကောင်းကောင်းမမြင်တော့ချေ။ နံဘေးမှ အသံများလည်း ဝေးသည်ထက်ဝေးသွားသလို ခံစားရသေး သည်။ နောက်ဆုံး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှိုက်မှောင်ဖုံးသွား ပြီး အသိစိတ်များ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

“ဒကာ သံခဲ ... ထ ... ထ ...”

ဆရာတော်၏အသံ ဝေးဝေးကခေါ်နေသလို ကြားလာရသည်။

“ရေနဲ့လောင်းမှ ရမယ်ထင်တယ်”

နံဘေးမှ အသံတစ်သံ ကြားရပြန်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးက မျက်နှာကို လှည့်လောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ သတိရ၍ မျက်လုံးများ ခွင့်ကြည့်သည်။

ဆရာတော်နဲ့ ရွာသားအချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိမိမှာ မြေတလင်း သဲမွေ့ရာပေါ် လှဲလျက်သား ရှိနေသည်။ လူးလဲ၍ ထလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးက မသုံးဘူးတဲ့ သေရည်တွေ သောက်တာကိုး” ဆရာတော်က မှတ်ချက်ပြုသည်။ သူ့လဲနေသည်ကို တွေ့၍ ရွာသားများက ဆရာတော်အား သွားခေါ်လာသည်ဟု ရိပ်မိလိုက် သည်။ ထို့ကြောင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ပြန်လည်လျှောက်ထား ထိုက်သည်။

“တပည့်တော် သေရည်မသောက်ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော် သူတို့နဲ့ တွေ့ခဲ့လို့ပါဘုရား ...”

သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲဟု ရွာသားများက မေးပါသည်။ ဆရာတော်က လက်ကာပြသည်။

“ရွာထဲက ဒကာတွေကလည်း မမေးနဲ့တော့၊ ကပ္ပိယ

ဦးသံခဲကလည်း မပြောနဲ့တော့၊ ကျောင်းရောက်မှ ဘုန်းကြီး ပြောပြမယ်”

သို့နှင့် အားလုံးသော ပရိသတ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ် စုဝေးမိကြသည်။ အထူးစိတ်ဝင်စား၍ မျက်လုံးများက ဆရာတော် အား ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဆရာတော်က စတင်မိန့်ကြားပါသည်။

“တကယ်တော့ ဦးသံခဲတွေ့ခဲ့တာ လူတွေမဟုတ်ဘူး ကျတ် တစ္ဆေတွေပဲ”

“ဗျာ”

“ဟာ”

“ဟင်”

ဦးသံခဲနှင့်တကွ ရွာသားများ အာမေဋိတ်သံထွက်သွားကြ ပါသည်။

“တစ်ချိန်က မိလှထော်မင်းသမီးနဲ့ နောက်ပါအားလုံးဟာ ပုဂံမင်း အနော်ရထာရဲ့ ရှေ့ပြေးတပ်နဲ့တွေ့ပြီး အားလုံးနီးပါး သေဆုံးခဲ့ကြတယ်။ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သူဆိုလို့ အနည်းအကျဉ်း ပဲရှိတယ်။ လက်နက်ကိုင်တွေကလည်း နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ မင်းသမီးကို ကာကွယ်သွားကြတယ်။

နားထောင်ရသူအားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခါ စုတ်တသပ်သပ်

ဖြစ်ကြသည်။ ဆရာတော်က ဆက်၍ မိန့်ကြားပါသည်။

“ဘုန်းကြီးလည်း အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးမိပ်ရင်း သူတို့ဆက်သွယ် လာလို့ သိခဲ့ရတယ်။ သူတို့ မြှုပ်နှံသိုဝှက်ထားတဲ့ ရွှေငွေရတနာ တွေကို ခွဲပြီးတော့လည်း တချို့ဥစ္စာစောင့် ဖြစ်သွားကြတယ်။

အကြောင့် ဒီဘုရားစေတီအနီးမှာ ဥစ္စာစောင့် ရှိတယ် ဝို လူပြောများတာပေါ့”

နားထောင်သူအားလုံး ကျောချမ်းသွားကြသည်။ ကာယကံရှင် ဦးသံခဲမှာ စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံးဖြစ်သည်။

“မှန်ပါဘုရား ဥစ္စာစောင့်တွေ ကျတ်တွေဆိုရင် တပည့်တော် မတွေ့ဆုံချင်တော့ဘူးဘုရား၊ နောက်ထပ်မတွေ့ရအောင် တပည့် တော်ကိုကယ်ပါဘုရား”

ဆရာတော်က ပြုံးသည်။

“ဒကာကြီးက ကျတ်တွေနဲ့ အနေနီးတယ်။ သူတို့ကျွေးတဲ့ အစာတွေလည်း ခဏခဏ စားဖြစ်တယ်။ ကြာရင် ကျတ်ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်”

“ဒုက္ခပါပဲဘုရား ဆရာတော် အမိန့်ရှိမှ ပိုကြောက်လာပြီ ဘုရား”

“မကြောက်ပါနဲ့ ဒကာကြီး ဒကာကြီးကို ကျတ်တွေ

မမြင်နိုင်တဲ့ ဆေးနဲ့စီရင်ပေးပါမယ်”

ဆရာတော် ဦးဇနကာဇာတ်ကြောင်း ပြန်ပြောရင်း ခေတ္တ နားလိုက်သည်။ ကျတ်တွေက လူကိုမမြင်နိုင်စေသော ဆေးရှိသည် ဟု ယခင်က မကြားဘူးပါ။ ထိုဆေးကို အောင်ကျော်ဆင့် အလွန် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်လိုဆေးမျိုးလဲ ဘုရား”

“ဘုန်းကြီးလည်း အဲဒီဆေးကို အမွေမရလိုက်ပါဘူး။ ကပ္ပိယ ကြီး ပြောပြတာကတော့ ဆေးရည်ကြည်ကို မင်ကြောင်ထိုးသလို နှစ်ခွကြေးရတ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ အစိတ်အပိုင်းအလိုက် ထိုးပေး တယ်။ ငယ်ထိပ်၊ နဖူး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစတဲ့ မျက်နှာပြင်ကစပြီး ခြေသလုံး ခြေဖဝါးအထိ တစ်ကိုယ်လုံး ထိုးပေးတယ်”

“တော်တော်နာမှာပဲနော်”

မိုးမိုးကဝင်မေးသည်။

“သိပ်မနာဘူးလို့တော့ ဦးသံခဲက ပြောပါတယ်။ နည်းနည်း တော့ ဆေးဝင်တာ စပ်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ကျတ်တွေက သူ့ကို မမြင်နိုင်တော့ ဦးသံခဲ ဟန်ကျသွား တာပေါ့”

“ဟန်မကျတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဲဒါက ဆရာတော်

စုတ်ဆေးထိုးနှံကာ ဘယ်ဘက်နားရွက်တစ်ဖက် ကျန်သွားတယ်။ ကျတ်တွေက ဦးသံခဲရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ခြင်ရပေမဲ့ နားရွက်တစ် ဖက်တော့ မြင်နေရတယ်”

အောင်ကျော်ဆင့်၏ စိတ်ဝင်စားမှုအရှိန် မြင့်တက်သွား ပါသည်။

“အဲဒီတော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်သလဲဘုရား”

“ဘာတွေဆက်ဖြစ်သလဲဆိုတာ ဦးသံခဲကိုသာ ဆက်မေး ပေတော့”

ပြောနေစဉ်အတွင်းပင် ကျောင်းပေါ်သို့ ဦးသံခဲ တက်လာ သည်။ ဆရာတော်က ဦးသံခဲကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ကပ္ပိယကြီး လာပါဦး၊ ဒီကစာရေးဆရာကို အပြစ်အပျက် လေး ပြောပြလိုက်ပါဦး”

ပုံမှန်အားဖြင့် သူ့အကြောင်း ပြောလေ့ရှိသူမဟုတ်ပါ။ ဆရာ တော်၏ တိုက်တွန်းချက်အရသာ ပြောပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လပြည့်ညတစ်ညတွင် ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် သမိန်ထော ကျောင်းပေါ်တက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးသံခဲက လှေကား နှစ်ချိန်ချကာ ကြမ်းခင်းပေါ်ထိုင်နေပါသည်။ သူက ဦးသံခဲကို မြင်ဘဲ ကျော်တက်သွားသည်။ ဆရာတော်ကြီးကလည်း မရှိချေ။

ခရီးကြွသွားခိုက်ဖြစ်သည်။ သမိန်ထောက တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်း ထွက် စိတ်ကြိုက်ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာသည်။ သို့သော် မတွေ့ချေ နောက်ဆုံးစိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် လှည့်ပြန်ခါနီးမှ လှေကားအတက် ကြမ်းပြင်အထက်တွင် နားရွက်တစ်ဖက်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“လူကို မတွေ့ရဘူး။ နားရွက်တစ်ဖက်ပဲ တွေ့တယ်။ ထိပ်ထားလေး စိတ်ကျေနပ်အောင် ဒီနားရွက်တစ်ဖက်ပဲ ဖြတ် သွားမယ်”

တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူပြောရင်း သမိန်ထောက ဆောင်စားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဤဟွင် မိုးမိုးက လန့်အော်သည်။

“အမလေး... ကြောက်စရာကြီးနော်... ဘာကြီး ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာကြီးလည်း ကြောက်သွားတာပေါ့။ သူ့လာကတည်းက အသံမထွက်ဝံ့ဘူး။ လူသာမမြင်ရတာ အသံတော့ကြားရင်ကြားမှာ”

သမိန်ထောက ဦးသံခဲ၏ နားရွက်ကို လက်နှင့်ကိုင်ပြီး အရင်းပိုင်းမှန်းကာ ဓားဖြင့် တိခနဲဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လက် တစ်ဖက်က နားရွက်၊ တစ်ဖက်က ဓားကိုင်လျက် လှည့်ထွက် သွားသည်။

“တော်တော်နာမှာပဲနော် ဘာကြီး”

“နားရွက်ပြတ်တာတော့ ကျုပ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ နာပေမဲ့ အသံမထွက်ရဲဘူး အောင်ထားရတယ်။ သွေးတွေပန်းထွက်တာ လည်း မြင်မကောင်းဘူး။ ကြမ်းပြင်ပေါ် တောက်တောက်၊ တောက် တောက်နဲ့ကျတဲ့အသံလည်း ကြားရတယ်”

သမိန်ထော တဖက်လှည့်ထွက်သွားမှ ဦးသံခဲသည် အနီးရှိ အဝတ်စတစ်စကိုယူ၍ နားရွက်နေရာ ဖိအုပ်လိုက်ရသည်။ နဂိုက သတ္တိမနည်းသူဖြစ်သော်လည်း သွေးထွက်များသဖြင့် မူးဝေသလို ခံစားရသည်။ အနာကို အဝတ်နှင့် တင်းတင်းဖိရင်း ဆရာတော် ဘုရားတလိုက်ပါသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား ... ဆရာတော်ဘုရား”

အားကိုးအားထား ဆရာတော်ဘုရားအား တမ်းတရင်း သတိမေ့လဲသွားပါသည်။

“ဘာကြီးက သတိလစ်သွားတော့ ဘယ်သူဆေးကု ပေးသလဲ”

“ကံကောင်းချင်တော့ ဆရာတော် ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒကာတချို့ အကူအညီနဲ့ အနာကို ဆေးထည့်ပေးတယ်။ ဆရာ တော်လက်ကိုင်ထားတဲ့ အနန္တဆေးတော်ဆိုတာ တော်တော်

စွမ်းတယ်။ ဂျပန်ခေတ်က ဗုံးဆုံနှစ်တဲ့လူတွေတောင် အဲဒီဆေးရုံ
သက်သာကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆေးရုံတွေမှာ သုံးတဲ့ ပယ်နာ
စလင်ထိုးဆေးဆိုတာလည်း အလှမ်းဝေးတယ်ကွဲ့။ ဆရာတော်
ကယ်ဆယ်လို့ပဲ ဘာကြီး ဒီအချိန်အထိ အသက်ရှင်နေတာ
ပေါ့ကွယ်”

အောင်ကျော်ဆင့်တို့လည်း ဆရာတော်နှင့် ကပ္ပိယကြီးတို့
အား နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ စာရေးဆရာနှင့် ကလေး
တို့ရင်ထဲ အတွေးကိုယ်စီနှင့် တိတ်ဆိတ်နေပေတော့သည်။

ခေါင်းဖြတ်သရဲ

အချိန်မှာ ညနေလေးနာရီခန့်သာရှိသော်လည်း တောင်ပေါ်
ထောပတ်ဝန်းကျင်၏ တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့ကြောင့် မှောင်စပျိုးသလို
လို ရှိနေပေသည်။ နွေရာသီကာလဖြစ်သော်လည်း လေအငွေ့တွင်
နှင်းပြုတို့၏ အငွေ့အသက်ကို အေးစက်စက် ခံစားရတတ်ပါသည်။
လားရှိုးမြို့ပတ်ထွက်သည့် ကတ္တရာလမ်းမသည်ပင် တစ်နေ့ကုန်
ပူပြင်းထားသည့် နေမင်း၏ အပူရှိန် မလွတ်ဘဲ အစိုဓာတ်ပက်ခါ
ငြိမ်သက်နေသလို ရှိပါသည်။

ထိုနေရာသည် နောင်မွန်ရွာကလေးအထွက်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။
ဒေသခံမဟုတ်သော အောင်ကျော်ဆင့်သည် အအေးဒဏ်ကာကွယ်ရန်
ဂျာကင်အင်္ကျီနှင့် သိုးမွှေးခေါင်းစွပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားရပါသည်။

ခရီးသွားသည့်အခါ ဝတ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကင်းဗတ်ရှူးလည်း ပါဝင်ပေသည်။ ကင်းဗတ်ရှူးသည် သားရေရှူး၊ ဖိနပ်နှင့်စာလျှင် လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှပါသည်။

နောင်မွန်ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းမှာ ကျန်းမာရေးမှူး ဦးစိုင်းစောမောင်၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ညနေတွင်မူ သူအိမ်မှာ မရှိပေ။ ရွာနီးချုပ်စပ်များသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် လှည့်လည်၍ ဆေးကုနေပေသည်။ ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် အိမ်မှထွက်ခဲ့ပါသည်။ ယခင်က တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ကျန်းမာရေးမှူးဟောင်းအိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းမာရေးမှူးဟောင်း ဦးခင်မောင်အေး၏ အိမ်သည် လမ်း၏ဝဲဘက်တွင် ရှိ၍ လမ်းဘေးကွက်လပ်အတွင်း အနည်းငယ် ချိုးဝင်ရပါသည်။ လမ်း၏လက်ယာဘက်တွင်မူ ရွာသင်္ချိုင်းကုန်းကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ တောင်ပေါ်ရွာကလေး၏ သင်္ချိုင်းမြေသည် အောက်ပြည် အောက်ရွာများကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲမရှိပါ။ အုတ်ဂူကလေးများ အစီအစဉ်ရှိပြီး မသပ်ယပ်သော်လည်း သန့်ရှင်းနေပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ သော သုသာန်မျိုးတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျှင် အနံ့ဆိုးမရှိ၍ အဆင်ပြေနိုင်သည်ဟု တွေးမိတွေးရာ စဉ်းစားနေမိပါသည်။

“ဦးလေး ... ဦးလေး”

ရမ်းသံခပ်ဝဲဝဲနှင့် ခေါ်သံကြောင့် အတွေးပြတ်သွားသည်။ ကိုယ့်မိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် လမ်းလျှောက်လာသဖြင့် ရှေ့တူရွာမှလာနေသော ကလေးတစ်ယောက်ကို သတိမပြုမိခဲ့ချေ။ ခေါ်သံကြားမှ သတိဝင်လာသည်။

“ဗျာ ... ဗျာ”

အလိုက်သင့် ဖော်ရွေစွာ ပြန်ထူးလိုက်ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သိလိုသောမေးခွန်းကို ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ ... ကလေးရဲ့”

ငိုလှမှု ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်တစ်နှစ်အရွယ် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် သူက လေးနက်ကြည်လင်သော အသွင်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီလမ်းကမှောင်ရင် မကောင်းဘူးခင်ဗျ”

“ဘာလဲ ဒီလမ်းမှာ လူဆိုးတွေ လာမှာလား”

သူငယ်က နားမလည်သည့်ဟန်ပန် မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ”

“မဟုတ်ရင် ဘာလဲဗျ”

“ခေါင်းပြတ်သရဲ့”

“ဟေ...”

ပဲခင်းမှာ အာမေဍိတ်ပြုလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်တော့ အံ့အား သင့်သွားသည်။ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားလိုက်သည်။ သင်္ချိုင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် သရဲတစ္ဆေ ဇာတ်လမ်းအမျိုးမျိုး ရှိတတ် သည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သတိပေးသူ ကိုတော့ စေတနာအသိအမှတ်ပြုသည့်အနေနှင့် ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလိုက်ပါသည်။

“ဦးလေးလည်း ကြာကြာမနေပါဘူး၊ မမှောင်ခင် အိပ်ပြန် ပါမယ်”

ထိုသို့ ကတိပေးလိုက်မှ သူငယ်လည်း ဘဝင်ကျပုံနှင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားပါသည်။ တောင်ပေါ်သားသမီးတို့၏ ရိုးသား ဖော်ရွေတတ်သော ဓလေ့ကို ကြည်နူးဝမ်းသာမိပါသည်။

အောင်ကျော်ဆင့်အား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်လိုက်သော ကျန်းမာရေးပျူးဟောင်းက အိမ်ပေါက်ဝမှ ထွက်၍ ကြိုဆိုပါသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်မိသောအခါ ရှမ်းပြည်၏ ထုံးစံအတိုင်း ရေဖွေး ကြမ်းနှင့် ဧည့်ခံပါသည်။ အကောင်းစား ကိုးကန့်လက်ဖက်ခြောက် သုံးထားသဖြင့် အနံ့က မွှေးပျံ့သလို၊ သောက်ရသည်မှာလည်း အချမ်းပြေပါသည်။

စင်စစ် ဦးခင်မောင်အေးမှာလည်း ထိုဒေသခံမဟုတ်ချေ။ သရက်ခရိုင်တွင် မွေးဖွားခဲ့သော မြေလတ်သားတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျန်းမာရေးပျူးသင်တန်းကို ရန်ကုန်တွင် တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ဤ ဒေသတစ်ဝိုက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ၎င်းနောက် ဒေသခံတောင်ရိုး အမျိုးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ နောင်မွန် ဣတွင် အခြေချခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဗမာ အများစုနေထိုင်ရာ မြေပြန့်ဒေသအကြောင်းနှင့် ရန်ကုန်အကြောင်း တို့ကိုလည်း သိပါသည်။

ယခုအခါ အဆက်ဝေးနေသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် ပြောင်းလဲ လာသော နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ အခြေအနေများကို သူက မေးပါ သည်။ အောင်ကျော်ဆင့်ကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြပါသည်။ တစ်ဖန် ဦးခင်မောင်အေးကလည်း သူနေထိုင်ရာ ရပ်ရွာအကြောင်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် ပြောပြပါသည်။ သူပြောပြသမျှတွင် တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဓလေ့စရိုက်များ၊ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတများနှင့် လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းများအကြောင်းပါမကျန် စုံလင်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားပါသည်။

ထိုအခါမှ မမှောင်ခင် ဦးစိုင်းစောမောင်၏ နေအိမ်သို့ပြန်ရန် သတိရပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လမ်းတွင်တွေ့ခဲ့သော သူငယ်

လေးနှင့် ခေါင်းပြတ်သရဲကို စဉ်းစားမိပါသည်။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ ဆရာ”

ဦးခင်မောင်အေးက မေးသဖြင့် အောင်ကျော်ဆင့်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသမျှ ပြောပြလိုက်ပါသည်။ စကားဆုံးသောအခါမှ သူက ပြုံးပြီးပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့တော့ တွေ့မှာမတုတ်ဘူး၊ လပြည့်နေ့ ညတွေမှ တွေ့တတ်တာပါ”

“ဘယ်လိုတွေ့တာလည်း ပြောပြပါဦး”

အောင်ကျော်ဆင့်မေးသဖြင့် ဦးခင်မောင်အေးက ရွာမှ ကာလသား သုံးဦးတွေ့ခဲ့ရပုံကို ပြောပြပါသည်။

အိုက်စံ၊ အိုက်ပန်နှင့် ကိုပြုံးတို့သုံးဦးသည် အရက်မူးမူးနှင့် ပေတရာလမ်းတလျှောက် ရင်ဘောင်တန်းခါ လျှောက်ဝင်လာကြသည်။ ထိုစဉ်က လားရှိုးမြို့အဝင်ဂိတ်သည် ည (၆)နာရီ ပိတ်သဖြင့် အဝေးပြေးကားများမှာ အချိန်မီအောင် သွားရပါသည်။ နောင် မွန်ရွာသည် လားရှိုးမြို့နှင့် (၁၅)မိုင်ခန့်သာ ဝေးသဖြင့် ညနေ (၅)နာရီကျော်လျှင် ကားရှင်းသလောက်ဖြစ်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးဦးသည် တေးသီချင်းတဆိုဆိုနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီဆိုရင်း ရွာဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာ

သည်။ သင်္ချိုင်းအနီးရောက်လာသော်လည်း သွားနေကျလမ်းမျိုး ရိုးနေသဖြင့် ကြောက်စိတ်များ မရှိကြချေ။ ထို့ထက်တူမှ သူရာရည်လည်း ဝင်ထားကြသဖြင့် အတားအဆီးများလည်း ရှိနေကြသည်။

“ခွပ် ... ခွပ်”

ထိုစဉ် သူတို့နောက်ဖက်ဆီမှ မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။ အသံမှာ ဝေးသေးသော်လည်း သီချင်းအဆိုရပ်ကာ နားစွင့်နေလိုက်ကြပါသည်။

“ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ...”

မြင်းခွာသံ အလွန်နီးကပ်လာပါသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အသားကုန် နန်းစိုင်းလာသောမြင်းကို တွေ့လိုက်၍ နံဘေးသို့ အလျင်အမြန် ရှောင်လိုက်ကြပါသည်။ ထိုလှည့်ရှားမှုသည် လူသာမန်အဖို့ မခက်ခဲလှသော်လည်း အမူးသမားများအဖို့ တော်တော် ဖရိုဖရဲနိုင်လှပါသည်။ မြင်းစီးသမားကို မကျေမချမ်းစိတ်ဖြင့် ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

“တာ”

“ဟင်”

“အို”

အသီးသီး အသက အသက အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်သည်။

အမူးလည်းပြောသွားသည်။ ဆံပင်များလည်း မိုးပေါ်ထောင်သွားကြပါသည်။ မျက်လုံးများဖြူး၍ သံပြိုင်အော်လိုက်ကြပါသည်။

“ခေါင်းပြတ်သရဲ”

မြင်းစီးသမား၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဦးခေါင်းပပါရှိပါချေ။

အရက်သမားသုံးဦးလည်း တစ်ချိုးတည်းပြေးကြပါတော့သည်။

စင်စစ် အောင်ကျော်ဆင့်သည် အမူးသမားများ၏ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောစကားကို မယုံချင်ပါ။ သူတို့၏ ပြောစကားကြောင့် ရွာထဲမှ ကလေးများ ကြောက်လန့်ကုန်ကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ပြောပြသော ကျန်းမာရေးမှူးဟောင်းအား အံ့ဩမှုဖြင့် ပြန်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဆရာခင်မောင်အေးက ဒီဇာတ်လမ်းကို လက်မသလား”

“လက်ခံပြီလား ဆရာ။ ဒီအကြောင်းကို ရွာမှာအစဉ်အဆက် ပြောနေကြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဘေးနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်”

အဘေးဆိုသည်မှာ အဘိုး(အဖိုး)၏ ဖခင်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိသားစုရာဇဝင်ဆို၍ သိချင်သွားပါသည်။

“ဆရာရဲ့ အဘေးက ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူလဲလို့ မပြောခင် အဲဒီဆောင်စားကို ကြည့်လိုက်

”

ပြောပြောဆိုဆို သူက နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော စားရှည်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မလှမ်းမကမ်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော စားရှည်ကို သတိပြုမိသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်အဖို့ ရာဇဝင်အုတ်အုတ်ဆိုဆို သမိုင်းဟုခေါ်ခေါ် ထိုဘာသာရပ်ကို ကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်ဘဲ သို့သော် ထိုစားရှည်မှာမူ ရှေးဟောင်းလက်ရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိပါသည်။

“အဲဒီစားကို ဆရာဘယ်လို မြင်သလဲ”

သူက မေးသဖြင့် အောင်ကျော်ဆင့်လည်း သိသမျှ ပြန်ဖြေရပါသည်။

“ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ အဲဒါ ရှေးခေတ် စစ်သည်တော်တို့ စားရှည်ပါ။ ယေဘုယျအားဖြင့် သာမန်စစ်သည်တွေဟာ ဆေးလွတ်ကိုင်ရတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ စားအိမ်မသုံးဘဲ စားကို စွမ်းမှာထမ်းပြီး လိုက်ကြရတယ် အရာရှိတွေပဲ စားအိမ်ကိုသုံးကြရတယ်။ စားအိမ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ မှန်ကူကွက်တွေဟာလည်း ရာထူးအလိုက် အဆောင်အယောင်တွေပဲ။ ဘယ်ဟာက ဘာရာထူးလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် တိတိကျကျ မသိပါဘူးများ”

ဦးခင်မောင်အေး မျက်ခုံးပင့်သည်။

“ဆရာက တော်တော်လေ့လာထားတာပဲ၊ ဆေးသိပ္ပံသမား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်နဲ့နဲ့ စပ်စပ်ရှိတာ ချီးကျူးစရာပဲ”

“သိပ်လည်းမမြောက်နဲ့လေ။ ကျွန်တော်က မြောက်တတ် တယ်ဗျ”

“မြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဘိုး ပြောပြလို့ သိရတာက ဒီဆေးပိုင်ရှင် ကျွန်တော့်အဘေးဟာ မင်းတုန်းမင်းတရား ကြီးလက်ထက်တော်ကာလက စည်သူကျော်ထင်ဘွဲ့နဲ့ သူကောင်း ပြုခံရတဲ့ ဗိုလ်မြတ်သာပဲ။ ဗိုလ်မြတ်သာဆိုတာ လူငါးရာကို အုပ် ချုပ်ရတဲ့ ငါးရာဗိုလ်လို့ သိရတယ်”

သရဲတစ္ဆေကိစ္စ ခေတ္တမေ့သွားသည်။ ထိုဆောင်စားနှင့် ငါးရာ ဗိုလ်အကြောင်း အထူးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးခင် မောင်အေးအား ဆက်ပြောရန် တိုက်တွန်းသည်။

“ပြောတော့ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခါလင့်နေပြီ၊ ဦးစောမောင်တို့လည်း ဆရာကို စိတ်ပူနေမယ်။ မနက်ဖြန်မှ ဆက် ပြောကြတာပေါ့”

အောင်ကျော်ဆင့်အဖို့ ဇာတ်ရိုက်တက်မှ ရုပ်လိုက်သော ရုပ်မြင် သံကြားဇာတ်လမ်းတွဲလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် မိုးချုပ်

နေပြီ၊ တည်းခိုနေထိုင်သော ဦးခိုင်းစောမောင်အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ နောက်စာပေနေ့တွင်လည်း ဦးခိုင်းစောမောင် ဆေးကုထွက် နေသဖြင့် ညနေစောင်းတွင် ဦးခင်မောင်အေး၏ နေအိမ်သို့ ထွက် ခဲ့ပါသည်။

“ဆရာက မနေ့ကကိစ္စ တော်တော်သိချင်နေတယ်ထင်” ဆရာဦးခင်မောင်အေးက ခရီးရောက်မဆိုက် မေးပါသည်။

“သိချင်ပြီလား ဆရာ။ ညတုန်းက အိပ်သာအိပ်နေရတယ်၊ ဆရာ့ရဲ့ ဓားနဲ့ ဓားအိမ်ကို မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး”

“သိချင်တဲ့လူရှိရင် ပြောချင်တာလည်း ကျွန်တော်ပါမိဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ စကားမပြောခင် အမောပြေ အခါရည်လေး သုံးဆောင် လိုက်ပါဦး”

ရှမ်းတို့ဒေသတွင် ရေခွေးကြမ်း သို့မဟုတ် လက်ဖက်ရည် ကြမ်းကို အခါရည်ဟု သုံးနှုန်းကြပါသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်လည်း တည်ခင်းဧည့်ခံသော အရသာရှိရှိ ရနံ့မွှေးမွှေး လက်ဖက်ရည် ကြမ်းလေး သုံးဆောင်ရင်း ဦးခင်မောင်အေး ပြောပြသမျှကို နား သောတဆင်နေမိပါသည်။

ပဥ္စမ သံဃာယနာတင် သာသနာပြု မင်းတရားဖြစ်သော မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် တိုင်းပြည်ကို ခေတ်စီနိုင်ငံဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး

ကြီးပမ်းခဲ့ပါသည်။ ဒင်္ဂါးစက်ရုံ၊ လက်နက်စက်ရုံနှင့် ကြေးနန်း စနစ်များသည် ထင်ရှားသော အောင်မြင်မှုများ ဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာ သာသနာထွန်းကားသည်မှာလည်း ပြောစရာမရှိတော့ချေ။

သို့ရာတွင် ပြည်သူများသည် ကျီးလန် စာစားဖြစ်နေပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကုလားဖြူ (အဂီလိပ်) တို့၏ ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအင်္ဂလိပ်မြန်မာစစ်ပွဲအပြီးတွင် ပြည်မြို့အထိ အောက်ပြည် အောက်ရွာကို မြန်မာတို့ လက်လွှတ်ခဲ့ရပါသည်။ အချိန်မရွေးလည်း နောက်ထပ်စစ်ပွဲ ဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေ ရှိပါသည်။ မြန်မာဘက်မှာ သစ္စာဖောက်အချို့လည်း ကုလားဖြူထံ ခိုဝင်ရန် ကြံနေကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည်လည်း မင်း နေပြည်တော်အား အင်အားတောင့်တင်းစေရန် ရတနာပုံမင်းနေပြည် တော်အား မြို့တည်နန်း တည်ဆောက်နေပါသည်။ ၁၂၂၁ ခုနှစ်တွင် အမရပူရနေပြည်တော်မှ မန္တလေးသို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းအား အချို့ ရာဇဝင်ဆရာတို့က ပြစ်တင်ဆိုကြ၏။ အောက်ပြည်အောက်ရွာ ဒေသများကို အင်္ဂလိပ်ထံမှ ပြန်၍တိုက်ယူရန် စိတ်မကူးဘဲ မင်း စည်းစိမ် ခံစားစံစားရန် မြို့တော်ကို ရွှေ့ပြောင်းသည်ဟု ဝေဖန် ကြပါသည်။ စင်စစ် မူလအမရပူရနေပြည်တော်မှာ အတိတ်နိမိတ် ကောင်းလှပါသည်။ အမရပူရသည်မှာ မသေသော သို့မဟုတ်

ပျောက်စီးနိုင်သော အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ပူရဆိုသည်မှာ တိုင်းပြည် ဟု အနက်ပေးနိုင်သည်။ ခြံ၍ဆိုရလျှင် မပျက်စီးနိုင်သော မြို့တော် ဟု ဆိုလိုပါသည်။ တောင်သမန်အင်း ရေပြည့်လျှင် မြို့တော်ကို သဘာဝကျိုးရေငိုင်းထားသလိုဖြစ်ပြီး ရန်သူများ မပျက်ဆီးနိုင်အောင် စီမံထားပါသည်။

သို့ရာတွင် လက်ရှိရင်ဆိုင်နေရသော ရန်သူမှာ အင်္ဂလိပ်များ ဖြစ်သည်။ ထိုလူမျိုးများ၏ ရေကြောင်းကျွမ်းကျင်မှုမှာ ကမ္ဘာကျော် နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေပတ်လည်ဝိုင်းသော နေရာတွင် မနေ၊ ကုန်းခေါင်ခေါင်သို့ နေပြည်တော်ရွှေ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့သော အကြောင်းကိစ္စများကြောင့် အချို့အရပ်ဒေသ များတွင် တောမီးလောင် တောကြောင်လက်ခမောင်းခတ် ဆိုသလို သူခိုးဓားပြများ ထကြွသောင်းကျန်းလျက်ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့ အထဲ တွင် ယခုပုသိမ်ကြီးမြို့နယ်ခေါ်သော တောတောင်ထူထပ်သည့် အရပ်တွင် ထကြွသောင်းကျန်းနေသော တောင်ပံနီခေါ် ဓားပြဂိုဏ်း သည် အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်၏။ မြို့တော်အနီးတဝိုက်တွင် ထိုသို့မဖြစ် သင့်ပေ။ ဘုရင့်စစ်သည်များ သွားရောက်နှိမ်နင်းသောအခါ ရှမ်းတို့ ဌာနီ သီပေါမြို့တဝိုက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြသည်။

ထိုအခါ သီပေါနယ်သူနယ်သားများ ဒုက္ခတော့ ကြရ...

ထိုပြင် ၎င်းတို့အား သိပေါ်စော်ဘွားကပင် ခိုလှုံခွင့် ပြုထားသယောင် ယောင် သတင်းလွှင့်သေးသည်။ သိပေါ်စော်ဘွားကလည်း ရှမ်း မြန်မာဟာ သွေးစည်းညီညွတ်ရေး ထိခိုက်မည့်ဘေးကို မျှော်တွေး မိသဖြင့် မင်းတုန်းမင်းကြီးထံ အခြင်းအရာကိစ္စကို စာလွှာပါး၍ အကြောင်းကြားရလေတော့သည်။

“အဲဒီအကြောင်း မင်းတုန်းမင်းကြီး သိတော့ ဘယ်လိုအရေး ယူသလဲ”

“မင်းတုန်းမင်းကြီးက စာလွှာရတော့ သက်တော်ရှည် အမတ် ကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရေနံချောင်း မင်းကြီးကိုခေါ်ပြီး စီမံခိုင်းတယ်။ ရေနံချောင်းမင်းကြီးကလည်း ကျွန်တော့်အဘေး ဗိုလ်မြတ်သာကို ဆင့်ခေါ်ပြီး တာဝန်ပေးတော့တာပေါ့ဗျာ”

“ဆရာအဘေးကို ဘယ်လိုတာဝန်ပေးသလဲဗျ”

“လက်ရွေးစင်စစ်သည် တစ်ရာပဲခေါ်သွားပြီး တောင်ပံနီ ဓားပြိုဏ်းကို နှိပ်နင်းဖို့ စေလွှတ်တော့တာပဲဗျ”

ဤနေရာတွင် အောင်ကျော်ဆင့် ဘဝင်မကျသလိုလိုရှိသည်။ ငါးရာတပ်ဗိုလ်အား စစ်သည်တစ်ရာတည်း ပေးခြင်းမှာ ရှေးခေတ် ထုံးစံအရ အရိုက်အရာ ချထားသလိုဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဦးခင်မောင်အေးက ဆက်လက်ရှင်းပြပါသည်။

“တောင်ပံနီဆိုတာက အလိဘာဘာလိုပဲ ခိုးသားလေးဆယ်ပဲ ရှိတယ်။ တကယ်ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် လက်ရွေးစင်တစ်ရာတောင် မလိုပါဘူး။ လူဖြန့်ပြီး ဓားပြိုဏ်းလှုပ်ရှားမှုကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ ပိုထည့်ပေးတာပါ။ လူငါးရာပေးရင်လည်း နေပြည်တော်မှာ အင်အား လျော့သွားနိုင်တယ်လို့ အချို့က ပြောဖူးတယ်။ အရေးတကြီးကိစ္စပို့ လူတစ်ရာနဲ့ သွားရတာပဲ”

“အဲဒီခေတ်တုန်းကတည်းက စပါယ်ရှယ် မစ်ရှင်(အထူးစစ် ဆင်ရေး)တွေ ရှိတာပေါ့နော်”

အောင်ကျော်ဆင့်က မှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်မြတ်သာ၏တပ်နှင့် တောင်ပံနီ ဓားပြများ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်တွေ့မည်ဟု မျှော်လင့်ကြသော်လည်း လက်တွေ့ဖြစ်မလာပါ။ ထိုအခါ ဗိုလ်မြတ်သာက တပ်ဖျောက်လိုက်ပါသည်။ အစုလိုက် သွားလာလှုပ်ရှားနေလျှင် ဓားပြများ သတင်းရသွားမည်။ ပုန်းလျှိုး၊ ကွယ်လျှိုးနေကြပေမည်။ တပ်ဖျောက်သည်ဆိုရာတွင် လူစုခွဲရုံမက မင်းမှုထမ်း အဆောင်အယောင်များပါ မသုံးဘဲ ရိုးရိုးအရပ်သားပုံစံနှင့် ဓားပြများကို စုံစမ်းရပါသည်။ အရေးရှိလျှင် လူစုနိုင်ရန် အချိန်၊ အချက်လည်း ပြုလုပ်ထားရပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဒုဋ္ဌာဝတီ မြစ်နံဘေး တောတန်းတစ်နေရာတွင် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ပေတော့သည်။

တောင်ပံနီ ဓားပြများမှ လက်နက်မဲ့ ပြည်သူပြည်သားများကို အနိုင်ကျင့်နိုင်ကြသော်လည်း ဓားရေး လှံရေးနှင့် မီးပေါက်သေးစွာ အတတ်ပညာစနစ်တကျရှိသော ဗိုလ်မြတ်သာ တပ်ကိုမူ မယှဉ်တော့ပါ။ သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူနှင့် ကျန်လူများကတော့ လက်တွေ့ထွက်ပြေးကြပါသည်။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဤအရေး ဤမျှနှင့် ပြီးစီးပေသင့်သလိုရာတွင် အထောက်တော်များ သတင်းစကားအရ ၎င်းတို့သပိဋ်ရှေ့ဝေးရာ လားရှိုးမြို့ဘက်သို့ ထွက်ပြေးကြပါသည်။ တိုက်ခတ်ပစ္စည်းများလည်းမကျန် စားစရာလည်း မရှိသဖြင့် ဓားပြပင် ဖိတ်နေပြန်ပါသည်။

လားရှိုးမြို့သည် ရှေးအခါကပင် စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသော အမတ်ကြီး ဦးဆောင်သည်ပင်လျှင် လားရှိုးမြို့တွင် ဝေတီတစ်ဆူတည်ထားခဲ့ဖူးဖူးသကဲ့သို့ကြောင့် တောင်ပံနီတို့အဖို့ ပုန်းခိုရာ တောသည် နက်သမင်းနေပြည်တော်နှင့်လည်း ဝေးသည်။ ဓားပြတိုက်စရာ ကြွသော ကုန်သည်များလည်းရှိသည်။ အစစအဆင်ပြေလှ၏။

ထိုအနေအထားကို ဗိုလ်မြတ်သာ လက်မခံလိုပါ။ သဲတိုင် တက်နိုင်မှ အများရောက်ပေမည်။ တောင်ပံနီ ဓားပြ

ဆောင်ကို မမိမချင်း မိမိတာဝန်ပြီးသည်ဟု မယုံကြည်ပေ။ လားရှိုးနယ်ဘက်ဆက်လိုက်ရမည်။ တောင်ပံနီတို့လည်း အင်အားနည်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် မိမိအင်အားလည်း အပြည့်အဝ မလိုတော့ပေ။ ဆက်ရွေးစင်စစ်သည် သုံးဆယ်မျှသာ ချန်ထားပြီး ကျန်သူများအား ခန္တလေးသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ တောင်ပံနီ ဓားပြဂိုဏ်းအား ဆက်လက်ခြေရာခံ ရှင်းလင်းသွားမည့်အကြောင်း စာလွှာကိုလည်း ဆန့်ချောင်းဝန်မင်းကြီးထံ ပေးပို့လိုက်ပါသည်။ သူနှင့် သူ့စစ်သည်များသည် ထုံးစံအတိုင်း တပ်ဖျောက်ခါ လားရှိုးနယ်သို့ ဆက်လက်သို့တက်ခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီလောက် ဆက်လိုက်မယ်လို့ တောင်ပံနီက ထင်ပါလား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ။ တောင်ပံနီဆိုတာကလည်း လူလည်ပဲ။ ဒီတော်မှာကတည်းက ဗိုလ်မြတ်သာရဲ့ ပရိယာယ်ကို ရိပ်မိသွားတယ်။ သူကလည်း ဗိုလ်မြတ်သာလူတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲစိစစ် ထောက်လှမ်းနေတယ်။ စစ်သည်ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုပဲ သိဖွယ်ဖျက် သွားဟန်လာဟန်နဲ့ လှုပ်ရှားဟန်တွေဟာ ဖျောက်ဖျက်လို့ မရဘူးလေ”

“အင်း ... လူလည်နဲ့ ပန်ကာနဲ့ တွေ့ကြပြီပေါ့ဗျာ”

“အစစ်ပဲဗျို့ ဗိုလ်မြတ်သာ ရောက်လာတာနဲ့ တောင်ပံနီ
ကလည်း အထူး သိုသိုသိပ်သိပ်နေတယ်။ အဲဒီတုန်းက တောလည်း
နက်တယ်လေ၊ အခုခေတ်လို သစ်တွေ အရမ်းရမ်းခုတ်နေတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်နေရာမှာ ခိုအောင်းတယ်ဆိုတာ
ရှာလို့ မရနိုင်ဘူး။ မသင်္ကာစရာတစ်ခုခုရှိရင်လည်း နေရာရွှေ့သွား
တယ်။ ဗိုလ်မြတ်သာလည်း ဒီနောင်မွန်ရွာမှာ စတည်းချပြီး စိတ်
ရှည်ရှည်နဲ့ သတင်းစုံစမ်းရတာပေါ့ဗျာ”

“ဒီထက် စကားဖြတ်တယ် မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ဆရာအဘေး
ဗိုလ်မြတ်သာ စတည်းချခဲ့တဲ့ ဒီနေရာမှာ ဆရာအခြေတကျဖြစ်နေ
ရတာ ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ရှေးကုသိုလ်ပေါ့ဗျာ”

ဓားပြခေါင်းဆောင် တောင်ပံနီသည်လည်း “မြွေမြွေချင်း
ခြေမြင်”သည်ဟု ဆိုရမည်။ သူကလည်း အစုလိုက်မနေ လူစုခွဲထား
သည်။ သူ့ခိုအောင်းရာနေရာကို ရုတ်တရက် ရန်သူရောက်မလာ
နိုင်ရန် အဆင့်ဆင့်ကာ ကင်းများချထားသည်။ ဗိုလ်မြတ်သာ
လည်း တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေရပ်စားမိလာသည်။ မည်သို့ဆို
ဓားပြတို့မည်သည် အစာတော်လျှင် သားရဲတွင်းထဲမှ ထွက်လာရ
မည်။ သူတို့ခိုအောင်းရာနေရာကို မရှာဘဲ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ ပြောင်

ဆောက်လှမ်းရပေမည်။

တစ်နေ့ ဗိုလ်မြတ်သာ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်လာပါသည်။
တောင်ပံနီအဖွဲ့က နောင်မွန်ရွာအား ညအချိန်ဝင်ရောက်စီးနင်းရန်
ကြံစည်ထားသည်။ နောင်မွန်ရွာတွင် ဗိုလ်မြတ်သာတစ်ဦးတည်း
ခိုကြောင်း သတင်းရထားသည်။ အဆောင်အယောင်မပါသော
ဗိုလ်မြတ်သာအား မင်းမှုထမ်းဖြစ်ကြောင်း ရိုးသားသော တိုင်းရင်း
သားများက မသိကြပါ။ ရှစ်စပ်ကလည်သည့် တောင်ပံနီကတော့
သိသည်။

သူတို့ ဓားပြအဖွဲ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော ဗိုလ်မြတ်သာကို
ဆောင်းကောင်းဆုံးမလိုက်မည်။ ပြီးလျှင် နောင်မွန်ရွာ တစ်ရွာလုံး
ကြယ်ဝမှုကိုလည်း သိမ်းယူသွားမည်ဟု ကြုံးဝါးထားလိုက်သည်။
ဓားပြအဖွဲ့တွင် အားနည်းချက်ရှိပေသည်။ ရွာခံလက်
ဆောက်ချသူ သို့မဟုတ် သတင်းပေးသူရှိမှ အဆင်ပြေသည်။
ဓားပြသာ ရွာ၏လုံခြုံရေး အခြေအနေ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော
အခြေအနေနှင့် တောင်ယာသမားတို့၏ သီးနှံရောင်းရငွေများ လက်ဝယ်
ရရှိ သိထားရန်လိုသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုရွာမှ လူမှိုက်တစ်ဦးကို
ရွာသားရုံးသိမ်းသွင်းရသည်။

တောင်ပံနီတို့ တွေ့ဆုံစည်းရုံးသော လူမှာ အရက်သမား

ဖြစ်သော်လည်း အခြားမကောင်းမှုများ ကင်းသူဖြစ်သည်။ ထို့ထက် တစ်ဖန် ဗိုလ်မြသာက လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသော အထောက်တော် ဖြစ်နေသည်။ သူက တစ်ဖန်လာရောက်စုံစမ်းသူများကို ဒေသထွက်သော ဆန်အရက်များနှင့် ညှဉ်ခံကာ သူတို့၏ အကြံအစည်များကို ပြန်မေးသည်။ အရက်မူးလွှင့် ကျွဲပိုးပေါ်သိုသကဲ့သို့ ငှင်းတို့၏ အခြေအနေများ ကောင်းကောင်းသိလိုက်ရသည်။ သူ့ဘက်ကလည်း ရွာ၏ လုံခြုံရေးမကောင်းကြောင်း ဗိုလ်မြသာသည်ပင်လျှင် ငှက်ဖျားဖြစ်နေကြောင်းနှင့် အဝင်လမ်းအထွက် လမ်းများကိုလည်း သူ့စိတ်ကြိုက် အကြံပေးလိုက်ပါသည်။

သို့နှင့် အထောက်တော် အခါပေးလိုက်သော ညကာလ ရောက်လာသည်။ ရွာပြင် သင်္ချိုင်းမြေ အနီးတွင် ဗိုလ်မြတ်သာတို့ လူစုတင်းပုန်းဝပ်၍ စောင့်နေသည်။ လမ်း၏တစ်ဘက် တစ်ချက်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် သေနတ်ကိုင် အမှုထမ်းနှစ်ဦးအား တဲဘက် တစ်ယောက် စောင့်ကြည့်စေပါသည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်ဟု သေချာသူကိုသာ ပစ်ရန်မှာကြားထားသည်။

စောင့်နေရသည်မှာ ပုံမှန်အားဖြင့် ပျင်းစရာကောင်းလှသည်။ စစ်သည်များမှာ မပျင်းအားပါ။ ရက်ရှည်လများ ထမ်းဆောင်ရသော တာဝန်မှာ ပြီးဆုံးပေတော့မည်။ တောင်ပုံနီ ဓားပြတိုဇာအား

အပြီးသတ် ဖြိုခွင်းရတော့မည်ဟူသော အသိဖြင့် အနည်းငယ် ပိတ်လှုပ်ရှားနေကြပါသည်။ သို့သော် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ထားသူများပီပီ အသံလုံးဝမထွက်ဘဲ သေသေဝပ်ဝပ်ရှိလှပါသည်။

ဗိုလ်မြသာ ပြုံးလိုက်သည်မှာ သားရဲတွင်းမှ ထွက်လာသော သားရဲကြီးသည် နဂါးတွင်းသို့ ရောက်တော့မည်ဟု တွေးမိသည်။ ထိုစဉ် ခပ်ဝေးဝေးမှ မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်သည်။ တောင်ပုံနီကလည်း မခေပါ။ မြင်းများကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် စီးလာသည်။ တိတ်ဆိတ်သော ညကာလတွင် နှုန်းစိုင်းစီးလျှင် ဝေးဝေးမှ အသံကြားရမည်။ ရွာသူရွာသားများ နိုးကုန်လိမ့်မည်။ အနီးရောက်မှ နှုန်းစိုင်းစီးရန်အတွက် ခွန်အားကို ချွေတာရမည်။

ခက်နေသည်က တောင်ပုံနီဆိုသော ဓားပြခေါင်းဆောင်ကို ဗိုလ်မြတ်သာ မမြင်ဘူးပါ။ ရန်သူ၏လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်၍ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူကို ရွေးထုတ်ရမည်။

လပြည့်ညဖြစ်သော်လည်း တောင်ပေါ်ဒေသသာတာဝ နှင်းပြုများ ဝေနေသဖြင့် မှုတဝါး အလင်းရောင်တွင် သဲသဲကွဲကွဲပြင်ရန် မလွယ်ပါ။ ဝဲယာနှစ်ဖက်ပိတ်၍ အားလုံးကို ချော့နှုန်းရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် သူတို့သတ်မှတ်ထားသော သတ်ကွင်းအတွင်းသို့ ဓားပြများ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဟိတ် ... ရာဇဝတ်သားတွေ မောင်မင်းတို့ကို ဘုရင့် တပ်တော်က ဝိုင်းထားလိုက်ပြီ။ မသေချင်ရင် လက်နက်ချလိုက်”

ဗိုလ်မြတ်သာ၏ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ အသံသည် ဟိန်းထွက်သွားပါသည်။ ထိုအသံကြောင့် ဓားပြမြင်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ မျှော်လင့်မထားသဖြင့် မင်သက်မိသလိုလိုရှိသည်။ မျက်နှာများမှာ ဇေဇေတီနှင့် မရေမရာဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခြေအနေကို တောင်ပံနီက ချက်ချင်းရိပ်မိသည်။ သူကလည်းအသံကို မြှင့်၍ အော်ပြောသည်။

“ဟိတ် ... ငါ့လူတွေ။ ငါတို့ဟာ သီပေါနယ်ကတည်းက ဘုရင့်ရဲမက်တွေကို သတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ လက်နက်ချလည်း သေဒဏ်က မလွတ်ဘူး။ ရဲရဲတိုက်ပြီး ရအောင်ဖောက်ထွက်ကြဟေ့။”

အသံမှာ ရဲဝံ့ပြတ်သားပြီး အားတက်စရာကောင်းသည်။ ဓားပြများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစကားသည် နောက် လိုက်များအတွက် ရဲဆေးဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဗိုလ်မြတ်သာ လည်း ကျေနပ်သွားသည်။ ခေါင်းဆောင်ဆိုသူကို သေသေချာချာ မှတ်သားထားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ရဲမက်များအား ဆောင်စားမြှောက်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

ဓားပြများ၏ ဝဲယာနှစ်ဖတ်မှ လှံရှည်ကိုင်ထားသော ခြေလျင်

တပ်သားများသည် ညာသံပေး၍ ဝင်တိုက်ကြသည်။ ဓားပြများ လည်း နှစ်ဖက်ညှပ် အတိုက်ခံရသဖြင့် ဘယ်လှည့်ညာလှည့် ခုခံ ရသဖြင့် မြင်းပေါ်မှာ ထိုင်နေပါလျက် အသာစီးမရချေ။ ထိုရှုပ်ထွေး နေသော အခြေအနေတွင် ဗိုလ်မြတ်သာ အပါအဝင် မြင်းစီးသမား ငါးဦးသည် ဓားများဝင့်၍ ဝင်ရောက်ထိုးခုတ်လေတော့သည်။ တိုက်ပွဲ မှာ မြင်းထန်ဆူညံသွားပါသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် မှုကြောင့် ဓားပြများ အခက်တွေ့ကာ သွေးပျက်နေပါတော့သည်။

ဤမျှ ရှုပ်ထွေးသော တိုက်ပွဲတွင် တောင်ပံနီ၏ သွေးအေး ပုံမှာ ချီးမွမ်းလောက်ပါသည်။ ဝိုင်းဝန်းထားသော ရဲမက်များကြား တွင် လစ်ဟာသွားသော ထွက်ပေါက်တစ်ခုတွေ့လိုက်သည်။ နောက် လိုက်နောက်ပါများကို ငဲ့ညှာစရာမလို၊ ဓားပြပီပီ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်စွာ ဖောက်ထွက်သွားလေသည်။

ဗိုလ်မြတ်သာလည်း ထပ်ချပ်မကွာလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်လိုက်ဓားပြတစ်ဦးက ဟန့်တားထားသည်။ တောင်ပံနီက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့... ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ကိုအမိလိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သေချာသွား သည်။ သို့သော် အချိန်ဖြုန်း၍ မဖြစ်ချေ။ မြင်းကိုကြာပွတ်နှင့် ရိုက်၍ အမြန်ပြေးခိုင်းတော့သည်။

“နင်း”

တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်မှ မီးပေါက်သေနတ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ သေနတ်ပြောင်းဝမှထွက်လာသော ခဲသီးသည် တောင်ပံနိအားပွတ်တားသိကာ လွဲချော်ပြီး မြင်းရှေ့ခြေထောက်ကို ထိမှန်သွားသည်။

“ဟီး”

သေနတ်မှန်သောမြင်းမှာ နာကျင်မှုဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ခြေခေါက်ပြီး လဲကျသွားသည်။ တောင်ပံနီလည်း မြင်းရှေ့သို့ အရှိန်လွန်ကာ ပစ်ကျသွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်မှလိုက်လာသော ဗိုလ်မြသာ၏ မြင်းက ပိလာပါသည်။ မြင်းပေါ်မှကျသော နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် မည်သို့မျှ မခုခံနိုင်တော့ပါ။ နောက်မှရောက်လာသော ရဲမက်များ၏ ချည်နှောင်ဖမ်းဆီးမှု ခံလိုက်ရသည်။

တောင်ပံနီ ဓားပြိုက်စင်အားလုံး ကျဆုံးပြီး ခေါင်းဆောင်အား လက်ရမိသော သတင်းမှာလည်း တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။

“တောင်ပံနီ ဓားပြိုက် ဆရာအဘေးက သတ်လိုက်ရောလား”

“ချက်ချင်းမသတ်ပါဘူး၊ လားရှိုးစော်ဘွားကို အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။ ရွာနီးချုပ်ဝပ်က တောင်ပံနီ ဓားပြလာတိုက်တုန်းက

မြင်လိုက်တဲ့ ရွာသားတွေလည်း ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ အားလုံးရှေ့မှာမှ တရားစီရင်တယ်”

“အဲဒီခေတ်ကတည်းက ပြည်သူ့ခုံရုံးတွေ ရှိတာပေါ့နော်”

“ခုံရုံးရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်အဘေးက တောင်ပံနီ ခေါင်းဆောင် ဟုတ်ဟုတ် သေချာအောင်လုပ်တာကို အဘိုးကပြောဖူးတယ်”

ထိုသို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုအပြီး ဦးခင်မောင်အေးက တုတ်လမ်းကို ဆက်ပြောပါသည်။

အားလုံးလူစုံသောအခါ မြင်ဖူးသည်ဆိုသူများက တောင်ပံနီ မြစ်ကြောင်းနှင့် ဝဲဘက်ပုခုံးတွင် အနီရောင် ဟင်္သာပြားဖြင့် ဖွတ်တောင်ပံပုံ ဆေးထိုးထားကြောင်း သက်သေခံကြပါသည်။ ရေနံချောင်း မင်းကြီးကလည်း ထိုဓားပြိုကို ပမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာစရာမလို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ စီရင်ရန် အမှာတော်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တောင်ပံနီအား ခေါင်းဖြတ်၍ သေဒဏ်ပေးရန် စီရင်ရသည်။ ရှေးဦးစွာ တောင်ပံနီအား နှောင်ကြိုးတဲကာ မင်းနေပြည်တက် လှည့်၍ ဒူးတုပ်ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ ပြတ်ထွက်လာသော ခေါင်းကို လိမ္မဲမသွားစေရန် ဝါးနှင့်ယက်သောတောင်းတစ်

တောင်း ခံထားလေသည်။

“ကိုင်းတောင်ပံနီ မောင်မင်းကို ခေါင်းဖြတ်စီရင်တော့မယ်။ နောက်ဆုံးစကား ပြောစရာရှိရင်ပြောပေတော့”

ဗိုလ်မြတ်သာက ပြောဆိုရင်း လက်သုံးတော် စားအား မြောက်လိုက်သည်။ တောင်ပံနီကလည်း သတ္တိမနည်းပါ။ ဗိုလ်မြတ် သာဘက်လှည့်၍ ပြောပါသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းထံခစားတဲ့ မင်းကျွန်ငွေစွား ငါ့ကို သတ် လိုက်ရင် ငါက သရဲဖြစ်သွားပြီး တစ်သက်လုံး မင်းနောက်လိုက်ပြီး မင်းကို လက်စားချေမယ်ဟေ့”

လူပုံအလယ် အတော်ကားခံရသဖြင့် ဒေါသဖြစ်ပြီး မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ သို့သော် သိက္ခာရှိသော မင်းမှုထမ်းပီပီ ဣန္ဒြေဆယ် လိုက်သည်။ အနီးရှိ ပရိသတ်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အား သူ့ရဲကောင်းအဖြစ် မှတ်ယူထားကြသဖြင့် မည်သူမျှ အထင်မသေးဝံ့ပါ။

သို့သော် အသက်အရွယ်ကြီးသူအချို့မှာ သူ့အတွက် စိတ် ပူပန်နေပုံရသည်။ ဗိုလ်မြတ်သာ နားလည်လိုက်သည်။ သေခါနီး လူတစ်ယောက်၏ ပြင်းပြင်းပြပြ တောင့်တသောကိစ္စသည် တကယ် ဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော အစဉ်အလာယုံကြည်မှုတစ်ရပ် ရှိပေသည်။

ထိုယုံကြည်မှုကြောင့် မစိရင်ဘဲနေ၍ မပြစ်ချေ။ မင်းမှုထမ်း တို့မည်သည် ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို ဦးလည်မသုန်ထမ်းရွက် ပေးမည်။ လူထုဘက်လှည့်၍ သူ့အတွက် ဘာမျှမစိုးရိမ်ရန် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းက ငါ့ကို လက်စားချေနိုင်တယ်ဆိုတာ မယုံဘူးကွ”

“မယုံရင်လည်း စမ်းကြည့်လေကွာ”
တောင်ပံနီက တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောသည်။

“အေးမင်း တကယ်တမ်း ငါ့ကိုလက်စားချေနိုင်တယ်ဆိုရင် မင်းခေါင်းဖြတ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဟိုတောင်းနှုတ်ခမ်းကို ပါးစပ် ကိုက်ပြလေ။ အဲဒီလို လုပ်နိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ လက်စား ချေမယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့စကားကို ငါယုံလိုက်မယ်”

တောင်ပံနီ၏ မိုက်သွေးကလည်း စံတင်လောက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် သတ္တိရှိရင် ခုတ်လိုက်”

ဗိုလ်မြတ်သာက လက်သုံးစားကို မြောက်၍ တရှိန်တည်း ခုတ်လိုက်ပါသည်။ ကောင်းစွာလေ့ကျင့်ထားသော လက်ဖြစ်သဖြင့် တောင်ပံနီ၏ ဇာက်ပေါ်စားချက်က ကျရောက်သွားပါသည်။

“ဒုတ်”

အရိုးပြတ်သံ မြည်သွားပြီး ဦးခေါင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်မှ လွင့်ထွက်သွားပါသည်။ သို့သော် ခေါင်းမှာ တောင်းထဲမရောက် ချေ။ တောင်းနှုတ်ခမ်းဝတွင် ရှိနေပါသည်။

“ဟာ”

လူအများ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ တောင်ပံနီ၏ သွားများ သည် တောင်းနှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက်သား ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဗိုလ်မြတ်သာကတော့ စိတ်ပူပုံမပေါ်ပါ။ ဆောင်စားကို စားအိမ်ထဲ ပြန်သွင်းပြီး ဆောင်ရွက်စရာများ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်စေပါသည်။

အောင်ကျော်ဆင့် သိချင်စိတ်များသွားသည်။

“အဲဒီနောက် ဆရာအဖွား ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆရာ၊ တောင်ပံနီရဲ့ နောက်ဆုံးစိတ်အာရုံက လက်စားချေဖို့ မဟုတ်တော့ဘူး။ တောင်းနှုတ်ခမ်းကိုက်ပြဖို့ပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်အဖွား ဗိုလ်မြတ်သာတို့ လက်စားချေဖို့ မရတော့ဘူး။ လပြည့်ညဆိုရင် ကိုယ်ယောင်ပြတာပဲ လုပ်နိုင်တော့တယ်။ ကျွန်တော်အဖွားဟာ ဘုရားထိုင်တရားရိပ်ခိုဝင်တဲ့အရွယ်အထိ ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေသွားတယ်။ ရွာအဝင်မှာ ဆရာတွေ့ခဲ့တဲ့ စေတီလေးဟာ ဗိုလ်

မြတ်သာရဲ့ ကောင်းမှုပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အဘေးရဲ့အမွေ ဆောင်စားကို ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ ဆက်ခံခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို ဗိုလ်မြတ်သာက ဉာဏ်ကောင်းတာပေါ့နော်”

“ပြောရင်လည်း ကြားရာရောက်မယ်။ ကျွန်တော်အဖွားက လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ပါ ပြည့်ဝတဲ့ စွယ်စုံရတနာပဲဦးပေါ့ဗျာ”

“ကြားလည်း ကြားလောက်ပါတယ်ဗျာ။ ကဲ ... ကျွန်တော်လည်း အချိန်လင့်မြို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ သိချင်တာလည်း သိရပြီ။ ကျွေးမွေးညှိခံတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”ဟု အောင်ကျော်ဆင့်က ရယ်ရယ်မောမောပြောလေသည်။

ဦးခင်မောင်အေးက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြောသည်။

“ဒီနေ့ လပြည့်နေ့နော်။ ဆရာလည်း ကြည့်သွားဦး။

တော်ကြာ တောင်ပံနီခေါင်းပြတ်သရဲက လာနှုတ်ဆက်နေဦးမယ်”

“ဟာ ... လာနှုတ်ဆက်လဲ ဘာဖြစ်လဲ။ ဗိုလ်မြတ်

အမျိုးအိမ်က ပြန်ခဲ့တာလို့ ပြောလိုက်မှာပေါ့။”

နှစ်ဦးသား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခါ လမ်းခွဲခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အောင်ကျော်ဆင့် လားရှိုးသို့ သွားခဲ့သည်။ လားရှိုးတွင် တစ်ရက်နေပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော

တွင် မန္တလေးသို့ ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ အောင်ကျော်ဆီ
 ဦးနှင်းလိုက်ပါလာသော ဖော်တော်ယာဉ်သည် နောင်တွင် နှစ်
 ဘက်အထွက်တွင် ခေတ္တနား၍ ဗိုလ်မြသာကောင်းမူစေတီလေးအား
 ဝေးမောကြည့်ရှုနေမိပါသည်။ မူလက ထုံးသက်န်းနှင့် စေတီ
 ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြပါသည်။ နောင်အခါ ဒါယကာများက မှန်
 ထားသဖြင့် နေရောင်ခြည်တွင် လင်းလက်နေပါသည်။

တန်ခိုးကြီးသည်ဆိုသော အထင်ကရ ဘုရားစေတီမတူ
 သော်လည်း မြန်မာပြည်ရှိ စေတီတိုင်းတွင် သမိုင်းကိုယ်စီ
 ပေသည်ဟု တွေးထင်မိပါတော့သည်။

သရဲမွေးတဲ့ ဆရာကြီး

“လူကလေးတို့က အဘကို မေးစရာရှိတယ်ဆိုရင်မေးပါ။
 အဘသိသမျှ ဖြေပါမယ်။ ဘယ်လိုမေးခွန်းမဆို အဘခွင့်ပြုပါတယ်”

အမူအရာမှာ ကျိုးနွံဟန်ရှိသော်လည်း လေသံမှာ အထက်စီး
 ဆန်သွားသည်ဟု ဆရာဝင်းမြင့်က စိတ်ထဲထင်လိုက်သည်။ မိမိ
 တို့သည် ရာဇဝတ်မှု အထူးစုံစမ်းရေးအဖွဲ့ဖြစ်သော အင်းစိန်
 စီအိုင်ဒီကပါဆိုလျှင် အလွန်ခေါင်းမာသော ရာဇဝတ်ကောင်များပင်
 တုန်လှုပ်သွားတတ်သည်။ သာမန်အရပ်သားများဆိုလျှင်လည်း
 ပြာပြာသလဲ ဖြစ်သွားမည်။

သို့ရာတွင် ယခုမြင်တွေ့နေရသော အဘိုးကြီးမှာ မတုန်
 မလှုပ်ချေ။ ကိုလိုနီခေတ် အင်္ဂလိပ် အရာရှိများက မြန်မာဝန်ထမ်း

များကို နှိမ်ချခေါ်ဝေါ်သော အသုံးအနှုန်းနှင့် လူကလေးတို့ဟု ခေါ်သည့်အပြင် သူခွင့်ပြုမှု မေးရမလိုဖြစ်နေတော့သည်။ ဘိုးတော် အညင်ခံ လူလိမ်များနှင့် ရသေ့အမည်ခံ ဓားပြများကို ကြုံဖူးဆုံဖူး ပေါင်းများပြီ။ မြင်တွေ့နေရသော သူမှာ အထင်ကြီးစရာ မရှိချေ။ စိတ်ထဲတွင် အချဉ်ပေါက်နေမိသည်။

အသွင်အပြင်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အရပ်အမောင်းကောင်းပုံမှာ ထိုင် နေရင်းပင်သိပါသည်။ ကတုံးဆံကောက် ဆံပင်များမှာ ဇရာစိ လက္ခဏာအတိုင်း ဖြူဖွေးနေသည်။ သွားများလည်း ရှည်လျားပြီး အချို့အချောင်းမှာ ကျဲနေသည်။ အဘိုးကြီးဆင် ကွက်တုံးပုဆိုးကို ဝတ်ထားသည်။ ခါးစံအပေါ်ပိုင်းတွင် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီဝတ်ထားပြီး အစင်းအကွက်ကလေးများပါသော ပင်နီတိုက်ပုံကိုထပ်၍ ဝတ် ထားသည်။ အရောင်မှာ ခပ်ဖြူဖြူရှိသဖြင့် ပင်နီဟုမခေါ်ထိုက်ချေ။ ပင်ဖြူအင်္ကျီသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။ အသက်အရွယ်အလျောက် ကိုယ် နှုတ်အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ငယ်စဉ်က မိုက်ကန်းကန်းနေခဲ့သော ဟန်ပန်က မပျောက်သေးချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရဲအုပ်အုန်းကြည်ကတော့ မည်သည့် အမူအရာမှ မပြချေ။ တာဝန်ဝတ္တရားရှိသည်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက် ထားလိုက်သည်။ အသက်အရွယ်ကြီးသော ရာဇဝင်လူဆိုးများသည်

ပရိယာယ်များတတ်သည်။ မိမိအထက်အရာရှိကလည်း သေချာ နှာလိုက်သည်။ အဲဒီလူကြီးအကြောင်း သေချာစုံစမ်းရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မေးခွန်းတိုင်းကို သတိထားမေးရပေတော့မည်။

“ကောင်းပါပြီ ဒီအဘက ခွင့်ပြုတော့လည်း မေးရတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း တာဝန်အရလာရတာပါ”

ရဲအုပ်ဦးအုန်းကြည်က နိဒါန်းပျိုးလိုက်သည်။

“ကိုင်း ... မေးပါ ... မေးပါ”

“အဘနာမည်က ဘိုးမြန်နော်”

“အော် ... လူတွေက အဲဒီလိုပဲခေါ်ကြပါတယ်”

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါလျက် တုန့် ပြန်စကားကြောင့် ရဲအုပ်အုန်းကြည် ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူတို့ ရရှိခဲ့သော သတင်းမှာ ငွေယားရွာတဝိုက်တွင် ဘိုးမြန်အမည်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေသော လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ လတ်တလောပြစ်မှု တော့မရှိချေ။ ယခင်က ပြစ်မှုရာဇဝင်ရှိသည်။ မရှိသည်ကိုလည်း မသိရချေ။ အကယ်၍ ဟစ်စကြိုရှိခေါ် ရာဇဝင်လူဆိုး ဖြစ်နေပါက ရပ်ရွာကို တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်။ ထို အကြောင်းကို ဂဗာနုဏ ဝံစမ်းရန် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခံစားသောအခါ၌လည်း ရပ်ရွာထဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွမဖြစ်စေရန်
ရက်စက်စရာများ မဝတ်ဆင်ဘဲ ရိုးရိုးအရပ်ဝတ်ဖြင့်သာ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ရက်စက်စရာတတ်သော စားပြုဖြစ်နိုင်သဖြင့် ခြောက်လုံးပြုပြီးသောနတ်
များကို တိုက်ပုံအကျိုးအောက်သိုင်းကြီးဖြင့် လျှို့ဝှက်ယူဆောင် လာ
ကြပါသည်။

“ဒီမှာ ဘကြီး၊ အဲဒီလိုပြောလို့တော့ မရဘူး။ နာမည်ဆိုတာ
ကိုယ်ကအရင်သတ်မှတ်မှ တခြားလူတွေ လိုက်ခေါ်ကြတာ”

“အော် ... လူကလေးရယ်။ ဘယ်သူက သတ်မှတ်
သတ်မှတ်။ နာမည်သညာဆိုတာ ခေါ်ဖို့သက်သက်ပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးရဲ့ မှတ်ပုံတင်
ထဲမှာ မောင်ချစ်သိန်းလို့ပဲပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဦးချစ်သိန်းပဲပေါ့”

ရဲအုပ်အုန်းကြည်က ခေတ္တရပ်ပြီး တစ်ဖက်လူအား အကဲခတ်
သည်။ ရာဇဝင်လူဆိုးများသည် နာမည်အမျိုးမျိုးရှိတတ်ကြောင်း
သူကောင်းကောင်းသိထားသည်။ ထို့ကြောင့် လေသံကိုမြှင့်ပြီး
ဆက်ပြောသည်။

“အခုတော့ ခင်ဗျားနာမည်က ဘိုးမြတဲ့။ အဘိုးအရွယ်နဲ့
ဘိုးမြခေါ်ခေါ် ဘိုးတော်လိုကိုးကွယ်လို့ ဘိုးမြခေါ်ခေါ်၊ မူရင်းနာမည်
က မောင်မြမဟုတ်ရင် ဦးမြပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့။ အဲဒါကို ဘယ်ထိ

ရှင်းမလဲ”

ဘိုးမြဆိုသူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ဆရာဝင်းမြင့်က
ပြောင်းလဲနေသော မျက်နှာဟန်ပန်ကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်
စောင့်ကြည့်နေသည်။ စီအိုင်ဒီက သင်ကြားပေးသော မျက်နှာပြင်
ဖတ် အတတ်ပညာကို အတော်အတန် ကျေညက်သူဖြစ်လေသည်။
သို့ရာတွင် ဘိုးမြကလည်း မခေပါ။ ခေါင်းကိုပြန်မော့ပြီး အေးအေး
ဆေးဆေး ပြန်ပြောသည်။

“အဘကို အထက်ပုဂ္ဂိုလ် ဝိဇ္ဇာတွေချပေးတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ
ထဲမှာ ရွှေနဲ့မြကျင့်စဉ်ဆိုတာပါတယ် ...”

“ဘာလဲ အဲဒါ ရွှေတွေ၊ မြတွေ ရအောင်လုပ်တဲ့အကျင့်
လား”

ဆရာဝင်းမြင့်က ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ဝင်ထောက်သည်။
ဘိုးမြက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရွှေဆိုတာ ရွှေတိဂုံ၊ ရွှေမော်တော်၊ ရွှေဆံတော် စတဲ့ ရွှေ
စေတီတွေမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရတာ။ အဲဒီစေတီတွေဆီ ဒုက္ခခံသွားပြီးမှ
သရဏဂုံ သုံးဆယ်နည်းနဲ့ ပုတီးစိပ်ရတယ်။ အဲဒီလိုပဲ မြဆိုတာ
မြစေတီ၊ မြသိန်းတန်၊ မြသပိတ်တောင် စတဲ့ မြစေတီတွေမှာ
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရတယ်”

အဘကျင့်ခဲ့တာ မြဝေတီတွေတော့ ကုန်သလောက်ရှိပြီ။
ရွှေဝေတီတွေတော့ အခုမှ စတုန်းပဲရှိတယ်။ ရွှေနဲ့မြမှာ မြကျင့်စဉ်
အောင်မြင်ပြီးလို့ လူတွေက ဘိုးမြလို့ ခေါ်ကြတာ ...”

သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ်ကတော့ ဟုတ်နေသလိုလိုရှိသည်။
စင်စစ် မြကျင့်စဉ် အောင်မြင်ကြောင်းကို သူ၏ လူယုံအလံှူးများက
လေသံလွှင့်ခြင်းပင်ဖြစ်မည်။ စိတ်ထဲကလည်း ပြီးနိုင်သလောက်
ပြီးစမ်းဟု တေးထားလိုက်ပါသည်။ သူပြောသလို အထက်လမ်း
လိုက်နေသော သူတော်ကောင်းတော့ မဟုတ်နိုင်ချေ။ ရဲဝန်ထမ်း
အတွေ့အကြုံအရ တစ်စုံတစ်ရာ လွဲနေသည်ကိုတော့ စိတ်ထဲ
ခံစားမိသည်။ ဒီကိစ္စ တိတိကျကျ သိရအောင် စုံစမ်းဖော်ထုတ်
ရပေဦးမည်။

ဆရာဝင်းမြင့်က ရဲအုပ်အုန်းကြည်အား ကြည့်လိုက်သည်။
သူကလည်း တွဲဖက်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို သိလိုက်သည်။
တိကျသောမေးခွန်းများကို ပါးပါးနပ်နပ် မေးရန်လိုပေသည်။ ရပ်
ရွာက ကြည်ညိုလေးစားသူတစ်ဦးအား သွား၍ပွဲကြမ်းလို့ မမြင်
ချေ။ မိမိက အကွက်ကြိုမြင်ရန် လိုပေသည်။

မှတ်ပုံတင် နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ရှေ့ဆုံးတွင်
အမ်ဘီ ယူဟူသော အင်္ဂလိပ်စာလုံး သုံးလုံးပါသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဇာတ်ရုပ်ရွာကော ပြောလို့ရမလား”

ရဲအုပ် အုန်းကြည်၏ အမေးမှာ ညင်သာသော်လည်း တိကျ
ပြတ်သားသော လေသံပါသည်။ အကြံအဖန် မှတ်ပုံတင်အတုကို
ပြသသူဆိုလျှင် အမ်ဘီယူဆိုသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးသုံးလုံး၏
အဓိပ္ပာယ်ကို သိနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

“အဘကို ပြည်တွင်းစစ်ကာလမှာ မွေးခဲ့တာဆိုတော့ မိဘ
တွေကလည်း ပြေးရင်းလွှားရင်းပဲ။ ဘယ်နေရာဘယ်ဒေသ
ဘယ်ရွာမှာ မွေးခဲ့သလဲဆိုတာတောင် တိတိကျကျ မသိခဲ့ပါဘူး
ကွယ် ...”

ရဲဝန်ထမ်းနှစ်ဦး စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြူးလိုက်ကြသည်။ သူတို့
ဆင်သော အကွက်ထဲ ဝင်လာပြီဟု ထင်လိုက်ကြသည်။ သို့သော်
ဘိုးမြကလည်း သူတို့နှစ်ဦးအား အကဲခတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်
ဆက်ပြောသည်။

“ဘစ်ခုပြောနိုင်တာကတော့ မြန်မာပြည်မှာ မှတ်ပုံတင်တွေ
အစ ဦးဆုံးလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကာလမှာ အဘက ထောက်ရှာပင်
ကျေးရွာမှာ နေခဲ့တယ်။ မင်းဘူးမြို့ကနေသွားရင် သိပ်မဝေးဘူး။
မင်းဘူးဆိုတာ မကွေးမြို့ရဲ့ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းပဲ”

ရဲနှစ်ဦး စိတ်ပျက်သွားသည်။ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် မကိုက်သလို ခံစားမိကြသည်။ အင်တီယူဆိုသော အင်္ဂလိပ်စာလုံး သုံးလုံးမှာ မင်းဘူးမြို့ကို သတ်မှတ်ပေးလော သင်္ကေတဖြစ်သည်။ ထိုပြဿနာကို ဘိုးမြက ကောင်းကောင်း ရှင်းပြသွားနိုင်ပေသည်။

ရှေ့ဆက်မေးသော မေးခွန်းများကိုလည်း ဘိုးမြက ပါးနပ်စွာ ပြန်ဖြေနိုင်ပါသည်။ သူ၏အဖြေများကို မနှစ်သက်သဘောမကျ လှသော်လည်း စောဒကတက်စရာမရှိသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် နှုတ် ဆက်ခါ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြရပါသည်။

ရဲဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီတွင် ကိုးမြ သည် အိမ်အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ရယ်မောမော နှင့် အားရပါးရ ပြောချလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ... ငါ့တပည့်လှသန်း မင်းသိပ်တော် တယ်ဟေ့။ ဒါမှ ဆရာမြ၊ အဖြေမြ၊ ဘိုးမြဆိုတဲ့ ငါက ကျိုးတို့ ကျတဲဆရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒင်းတို့သိသွားမယ်ဟေ့။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဗျာ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သလား”
စကားသံနှင့်အတူ အိမ်နောက်ခန်းမှ လူရွယ်တစ်ဦး ထွက် လာသည်။

“ဟေ့ ငါက မင်းနာမည်ခေါ်သလား”

“ကျွန်တော့်နာမည်က လှဆောင်ပါ။ လှသန်းတော့ မဟုတ် ဟေ့။ ဆရာကြီးမှားခေါ်တယ် ထင်လို့ပါ”

“ငါ့မမှားဘူး ငါ့လှသန်းကို ပြောနေတာ။ လှဆောင်ကို မခေါ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ မင်းရောက်လာတာတော့ အတော်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ။” ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာကြီး”

“ကဲ... ခုနထွက်သွားတဲ့ ရဲအရာရှိ နှစ်ယောက်နောက် တို့ ပြန်ပြန်လိုက်၊ ငါ့မှာတဲ့အတိုင်း သေချာပြော ကြားလား”

ဘိုးမြက လှဆောင်အား နားနားကပ်၍ သေသေချာချာ မှာသည်။ လှဆောင်ကလည်း ဟုတ်ကဲ့ဟု ဝန်ခံကာ ရဲဝန်ထမ်း နှစ်ဦး ထွက်သွားရာလမ်းသို့ မနှေးမမြန် လိုက်လေသည်။ လှဆောင် ထွက်သွားသောအခါ ဘိုးမြက ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အော် ... လှသန်း ... လှသန်း”

တစ်ချိန်က သိပ်ကြီးဈေး၊ လသာနှင့် လမ်းမတော်တစ် ဝိုက်တွင် နာမည်ကျော် ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ဦးရှိလေသည်။ သူ့နာမည်က လှသန်းဖြစ်ပြီး ရဲလောကတွင် ခါးလှသန်းဟု နာမည်ကျော်လေသည်။ လှသန်းမှာ ခါးပိုက်နှိုက်ပညာတွင် ပျိုးစုံအောင်တတ်သည်။ အိပ်

ထောင်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို နှိုက်ယူတတ်သည်။ အဝတ်အိတ်ဖြစ်စေ၊ သားရေအိတ်ဖြစ်စေ ဓားခွဲတတ်သည်။ ဓားဟုဆိုသော်လည်း မင်္ဂလဓားမဟုတ်ပါ။ ပိုက်ဆံအကြွေစေ့ ထောင့်တစ်ဘက်ကို ဓားကဲ့သို့ ပြတ်အောင်သွေးထားရသည်။ လေးထောင့်ပုံ ဆယ်ပြားစေ့ဆိုလျှင် အဆင်ပြေသည်။ လက်ထဲတွင် မြှောက်ကိုင်ထားပြီး အနားကပ်မှ အိတ်ကို ခွဲခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ထက်တစ်ဖန် ခက်ခဲသော အလုပ်မှာ ဆွဲကြိုးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာများဝတ်လေ့ရှိသော နန်းသေးသေး ဆွဲကြိုး ကလေးများမှာ ကတ်ကြေးငယ်နှင့် အလွယ်တကူဖြတ်၍ရပါသည်။ ခက်သည်က ဆွဲကြိုးဆိုသည်မှာ ကုပ်ပိုးသားနှင့် ထိနေသည်။ မသိသာအောင် ဆွဲယူရပါသည်။ မြန်မာမိန်းကလေးများသည် ပုရိသယောက်ျားတို့၏ အထိအတွေ့ကို ထိရှလွယ်ကြသည်။ မတော် တဆ ထိမိကိုင်မိပါက ပြဿနာပိုကြီးသွားမည်။

သို့ရာတွင် လှသန်းကတော့ လျင်သည်။ သူ၏သားကောင်က တစ်စုံတစ်ရာကို အာရုံပြောင်းနေသော အခိုက်အတန့်တွင် အသားနှင့် မထိအောင် ဆွဲယူပြီး ကတ်ကြေးနှင့် ဖြတ်လေ့ရှိပါသည်။ ထို ကျမ်းကျင်မှုကြောင့် ခါးလှသန်းသည် ဒုစရိုက်လောက၌ ဆွဲကြိုး လှသန်းဟု နာမည်ကြီးလာပါသည်။

ရွှေထည်ပစ္စည်းများ မြက်မြက်ကလေးရသည့်အခါတိုင်း လှသန်းတစ်ယောက် ငွေရွှင်နေပါသည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် သောက်စားလိုက် အပျော်အပါးလေးလည်း ဗက်လိုက်နှင့် ဟန်ကျ နေပါသည်။ ငွေကုန်သောအခါတွင်မူ ဒေလုပ်ကလေးပြန်လုပ်လိုက် နှင့် အဆင်ပြေလှပါသည်။

ယခုသော် ခါးပိုက်နှိုက်လှသန်း၏ ရွှေခေတ်ကုန်ပြီဆိုပေ တော့မည်။ ခက်သည်က ဆွဲကြိုးပိုင်ရှင်တို့မှာ မည်သည့်နေရာဟေ့ အမြတ်ခံရသည်ကိုပင် အတိအကျ မသိသော်လည်း လူမှိုက်လောက တွင်မူ သတင်းကြီးသွားလေသည်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာတွင် ဘယ်သူက ဘာပစ္စည်းရလိုက်သည်ကို ဒုစရိုက်လောကသား အားလုံးက သိလိုက်သည်။ ခိုးရာပါပစ္စည်းများကို အောက်ဈေးနှင့် ပေးသော ဝယ်လက်များကလည်း သိကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆားပုလင်း (ဆာပေးလင့်)ခေါ် နယ်ထိန်းရဲများက အနံ့ရသွား ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရန်ကုန်တိုင်းရုံး၏ ဟာဝန်ပေးချက်အရ ဒု စရိုက် မောင်မော့ဦးက သူ့အား လိုက်လံစုံစမ်းနေကြောင်း သတင်း ဆိုသွဲကြားလာရသည်။ မောင်...ဦးသည် အရပ်မမြင့်လှသော် လည်း အပြေးသန်သည်။ ခြေဆစ်လက်ဆစ်မာသည်။ ထွက်ပြေး

သော တရားခံများကို အပြန်လိုက်ဖမ်းရာတွင် နာမည်ကျော်သည်။ မျက်နှာပုံပန်းမှာ ကုလားဆင်ချောသည်။ ကုလားခေါင်းပေါင်းပေါင်းကာ ကုလားလေးများနှင့် ရောနှော၍ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်တတ်သည်။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်လည်း လက်ရွေးစင် ရဲတပ်သား လေးဦးပါရှိတတ်သည်။

သမင်နှင့် ကျားဉာဏ်ကစားသလိုဖြစ်နေသည်။ မောင်မောင်ဦး အနေနှင့် လှသန်းကိုသိသည်။ ချက်ချင်းဖမ်းလျှင် ပြစ်မှုတော်မူနှင့် ကျော်စောမှုသာ အထောက်အထားပြုနိုင်ပေမည်။ ဘေးလှသန်းခေါ် ဆွဲကြိုးလှသန်းအား လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းလိုလှသည်။ လှသန်းလှုပ်ရှားလာမည်ကို စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ကြည့်နေပေသည်။ အစာဝလျှင် ဌာနပြန်ဆိုသလို ငုပ်လျှိုးနေသော လှသန်းသည် အစာမဝလျှင်မူ သူ့အတွက် ခွင်ကို ဖန်တီးပေတော့မည်။

“ဟင် ...”

လှသန်းက သက်ပြင်းပူပူတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ နေလည်းပူ ရင်ကလည်းပူနေသည်။ လမ်းဘေးသောက်ရေအိုးတစ်ရေကို ဝလုခနဲ မြိုချလိုက်သည်။ သူ့တွင် အဆာပြေသောက်ရလည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုးငွေပင် မရှိတော့ချေ။ တော်တော်ဒုက္ခခံနိုင်သည့် မောင်မောင်ဦး။ ဒင်းကိုတော့ တစ်နေ့ ကောင်းကောင်း

ဆုံးမပေးရမည်။ သူငယ်ချင်းလူငိုက် နှစ်တစ်ခပ်မောင်ကို သတိရလိုက်သည်။ နှစ်တစ်ခပ်မောင်မှာ ထိပ်ခနှစ်လက်မ အလျားနှင့် တစ်လက်မခန့်ရှိသော သစ်သားချောင်းဖြင့် ခေါင်းကွဲအောင် ရိုက်နိုင်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်တစ်ခွဲကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆွတ်ခူးထားလေသည်။

လှသန်းအတွေးလွန်သွားသည်။ ရဲကို ပြန်ဆော်မည့်အရေးမှာ နောက်ကိစ္စဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် ဗိုက်မဝသည့် ပြဿနာက အရေးကြီးသည်။ နေရာတကာ ရဲကိုကြောက်နေ၍မဖြစ်ချေ။ ရဲကို မကြောက်မှ လုပ်စား၍ရပေမည်။ လှသန်းဆိုတာ သူတို့ထက် အဆတစ်ရာ လျင်ပါကြောင်း ပြလိုက်ချင်သည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ် သူ့အကြိုက်ခွင်တစ်ခွင် (ဝွင်)ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။ ဝက်ကောင်းစားလှဝတ်ထားသော မိန်းကလေး အုပ်စုမှ တစ်ဦးမှာ သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက် လမ်းတစ်ဖက်မှ ကူးလာသည်။ လည်ပင်းတွင် လှပသော စိန်ဘယက်တစ်ကုံးကို ဆွဲထားသည်။ ဒုစရိုက်လောကတွင် ကျင်လည်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံအရ ယိုစိန်များမှာ အင်(အတု)မဟုတ်၊ အမှန်အကန်များ ဖြစ်ကြောင်း ဆဋ္ဌမအာရုံက သိလိုက်သည်။

တော်မြင့် (ငှက်များ)

အကြီးမြတ်ခြင်း ကိစ္စမှာ လှသန်းအဖို့ ငှက်ပျောသီးအခွံ
နှာရသလို လွယ်ကူလှပသည်။ သို့သော် အကဲခတ်နေသူတို့အား
လည်း တွေ့လိုက်သည်။ မည်သို့ရှုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ လုပ်ထားသည်
ဖြစ်စေ တပ်ဖွဲ့ဝင်တို့၏ ဟန်ပန်မှာ သိသာလှသည်။ ထို့ကြောင့်
ပြေးလမ်းကိုလည်း စဉ်းစားသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေး၏နောက်မှ ဟီးနီးဘတ်စကားကြီး မောင်း
ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားရှေ့မှ ပွတ်ခါသီကာ မြတ်ပြေး
လျှင် သူ့နောက်လိုက်ရန် မလွယ်ချေ။ ဇွတ်လိုက်လျှင် ကားသမား
နှင့် ပြဿနာတက်ပေမည်။

မိန်းကလေး လမ်းတစ်ဖက်မရောက်မီ လှသန်းက လမ်းဖြတ်
ကူးလိုက်သည်။ မိန်းကလေးမှာ လမ်းဘေးဘယ်ညာကြည့်ရင်း
မော်တော်ယာဉ်များ လွတ်အောင်ရှောင်နေသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို
လှသန်းက အမိအရယူလိုက်သည်။ ဆွဲကြိုးဖြတ်ယူရန်မှာ အခက်
အခဲမရှိပါ။ သို့သော် နားထဲတွင် ဆူညံသောအသံများ ကြားလိုက်
ရသည်။

“ခါးပိုက်နှိုက် ... ခါးပိုက်နှိုက်”

“လိုက် ... လိုက်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်းဖောက် ကြည့်လိုက်သည်။

အရပ်ဝတ်နှင့်ရဲဟု ယူဆရသူများ၏ လှုပ်ရှားမှုတွေ့လိုက်ရသည်။
ဤအချက်မှာ တွက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ အရှိန်စတင်မြှင့်နေ
သော ဟီးနီးဘတ်စကားရှေ့မှ မြတ်ပြေးလိုက်သည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

လမ်းဘေးမှ လူများ၏အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ လှသန်း
၏ စွန့်စားမှုမှာ အသည်းယားစရာဖြစ်သည်။ ထိုသို့ရှုပ်ထွေးနေ
နေသည့် အခြေအနေတွင်ပင် လှသန်းက မြန်မြန်ဆန်ဆန် သမင်
လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ လူများ ခြေလှမ်း
တုံ့သွားသည်။ ကားရှင်းသွားသော်လည်း ဆက်မလိုက်ရဲကြချေ။
ခင်းတို့ထက်မှ မလျင်လျှင် ဒီလောက မကျင်လည်ဘူးဟေ့ဟု
တစ်ကြွေးလိုက်ချင်သည်။

“ဘော်”

ကားတွန်းသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် လှသန်းခေါင်းနုပန်းကြီး
သွားသည်။ ကားကြီးတစ်စင်း ဟီးနီးနံဘေးမှ ပန်းတက်လာသည်။
ဘွန်းတီးသံမှာ လှသန်းအတွက်မဟုတ်။ ဟီးနီးကားယာဉ်မောင်းကို
သာ အသိပေးခြင်းဖြစ်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ နောက်လှည့်ကြည့်
မိသည်က သူ့အမှားပင် လုံးဝပြင်၍မရသော အမှားဖြစ်သည်။

“ဂျိန်း”

လှသန်းကွင့်စင်သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။ ပက်လက်အနေ အထား တွင် မြင်နေရသော ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မြူဖွေးသွားသည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် နေ့ကျိုကျိုသွေးအရသာကို ခံစားမိသည်။ ထို့နောက် နံဘေးမှ ဆူညံသံများတဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသလိုရှိပြီး မြင်ကွင်း အားလုံးလည်း ဝေဝါးသွားသည်။

ဒုစရိုက်လောကတွင် ပျော့ညံ့၍မဖြစ်ချေ။ ဖျော့လျှင် အနိုင် ကျင့်ခံရမည်။ ညံ့လျှင် ရဲစမ်းခံရပေမည်။ ကြိုးစား၍ မိမိသတိတရား ကို စုစည်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အားယူ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက် သည်။

ပထမတော့ အခြားလူတစ်ဦး ကားတိုက်ခံရသည်ဟု ထင်မိ သည်။ နောက်မှလိုက်လာသော ရဲဖြစ်နိုင်သည်။ ကောင်းလေစွ သို့သော် သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ အလောင်းဖြစ်နေကြောင်း တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မှင်သက်မိသလိုဖြစ်ပြီး အားလုံး ကို ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆေးရုံအမှတ်အသား အနီရောင်ကြက်ခြေပါသော ကားတစ်စီးပေါ်သို့ သူ့အလောင်း

အား တင်ဆောင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူလည်း ကြံရာမရသဖြင့် မိတ်ဆွေလေးနှင့် လျှောက်သွား နေမိပါသည်။ ဘေးဘိမှ လူများသည် သူ့အားအသိအမှတ်ပြုပုံ မရချေ။ အရှိကို မသိသည့်အတိုင်း တိုးတိုက်သွားကြပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အားချင်းပြိုင်လျှင် ကိုယ်ကပင် ယိုင်သလိုလို ရှိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မဟေမပန်းလျှောက်လှမ်းနေမိသည်။

“ဟေ့ မောင်လှသန်း”

ခပ်ကျယ်ကျယ် ခေါ်လိုက်သော အသံကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ ခေါ်သည့် အသံကိုက အထက်စီးဆန်လှသည်။ သို့သော် မိမိကို အသိအမှတ် ပြုသူတစ်ဦးအနေနှင့် ကျေးဇူးတင်မိသည်။ အခြားလူများ မြင်ဟန် မတူသောသူ့ကို မြင်တွေ့နေသူအား အံ့သြမိသည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက တစ္ဆေလား”

“ဟား ... ဟား ... ငါက တစ္ဆေမဟုတ်ဘူး။ မင်းကမှ တစ္ဆေ၊ မင်းကိုမြင်တာကတော့ ငါ့ရဲ့အတတ်ပညာပဲ။ တစ္ဆေတွေကို ချုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ ဆရာကြီးမြခေါ် ဘိုးမြဆိုတာ ငါပဲ”

လှသန်းတွေ့သွားသည်။ တစ္ဆေဖြစ်နေသော သူ့ဘဝသူ သတိ ပြုမိသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ္ဆေဆိုသည်မှာ စားရမဲ့ သောက်ရ

မဲ့မဲ့ ဒုက္ခသည်တွေလို ကြားဖူးထားသည်။ ရေနစ်လျှင် ကောက်ရိုး တဖျင်ဆွဲရသည် ဆိုသကဲ့သို့ ထိုဆရာကြီးဆိုသူကပင် အားကိုးရ ပေတော့မည်။

“ခင်ဗျားက ဆရာကြီးဆိုရင် ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ”
မူလဗီဇဝသီအရ ပြတ်ပြတ်ပဲ မေးလိုက်သည်။

“ငါ မင်းကို ကူညီမယ်”

“ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

“ဦးနောက်လိုက်ခဲ့ ငါနဲ့ နေရင် နေစရာနေရာ စားစရာအစ ရှိလာမယ်”

“ကောင်းပါပြီ အဲဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီးနောက် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”
လှသန်းစကားသံက မချေမငံ ... မဟုတ်တော့ချေ။

ရိုသေလေးစားသည့်ဟန်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဘိုးမြက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“အေး ... ငါ့စကားနားထောင်ပြီး၊ ငါ့နင်းတာလုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းဒီထက် တိုးတက်ဦးမယ်”

ဒီလူကြီးစကား အဆန်းချည်းပဲဟု တွေးမိသည်။ လေးစား ရပါသော်လည်း စောဒကဇာတ်ချင်သေးသည်။

“ဆရာကြီးရယ် တစ္ဆေဘဝရောက်ပြီးမှတော့ လူ့လောကမှာ

လို တိုးတက်စရာရှိသေးလို့လား”

“ဟာ ... သိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ ... မင်းတို့လိုတစ္ဆေတွေဟာ လူတွေကို ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ခြောက်ရုံလှန့်ရုံပဲ စွမ်းနိုင်ကြတာပါကွ။ သရဲဖြစ်လာပြီဆိုရင် ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့နိုင်ပြီ။ လူတွေကိုလည်း မင်းတို့က ပြန်ပြီး တိုးတိုက်လို့ရပြီကွ။ တစ္ဆေကြီးတော့ သရဲ ပေါ့ကွာ”

ထိုစကားကြောင့် လှသန်း အားတက်သွားသည်။

“ဆရာကြီးက အဲဒီအထိလုပ်ပေးနိုင်သလား”

“ဒီတင် ဘယ်ကမလဲ သူရဲကြီးတော့ သဘက်တဲ့။ သရဲ အားလုံးကို မင်းဗိုလ်လုပ်လို့ ရပြီပေါ့ကွ။ ဟား ... ဟား ...”

သို့နှင့် ဆရာကြီးခေါ် ဘိုးမြက ခါးပိုက်နှိုက်သရဲလှသန်းအား တပည့်အဖြစ် ခေါ်ယူထားခဲ့ပါသည်။ လှသန်း၏ ကျွမ်းကျင်မှုမှာ သရဲဘဝတွင် ပိုမိုအစွမ်းထက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘိုးမြ လည်း စားရလို့မဆုံး ပြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ ဘိုးမြက ခါးပိုက်နှိုက်လှသန်း၏ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေချိန်တွင် ဆရာဝင်းမြင့်တို့ နှစ်ဦးလည်း ငွေယားရွာမှ လမ်းလျှောက်ထွက်ခွာလာကြပါသည်။ အချိန်မှာ မှောင်ဝ

သို့ချေပြီး အိမ်များမှ မီးရောင်များဖြင့် လာရဲပါသည်။ အစကတည်းက နောက်ကျထွက်လာခဲ့သည်ကို သတိပြုမိကြသည်။ ကားလမ်းမသို့ ရောက်လျှင် ကားတစ်စီးကိုတား၍ စီးနင်းရန် ရည်ရွယ်ထားကြသည်။ ငွေယားရွာ၊ မင်္ဂလာဒုံနှင့် အင်းစိန်တို့မှာ မဝေးလှပါ။

သူတို့နှစ်ဦး စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျလှချေ။ ဘိုးမြဆိုသူနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်လက်စုံစမ်းထားသင့်ကြောင်း နှစ်ဦးစလုံး စဉ်းစားမိပါသည်။

ထိုစဉ် နောက်မှ လက်ခုပ်တီးသံကြားလိုက်ပါသည်။

“ဆရာတို့... ဆရာတို့...”

အော်ခေါ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ပါသည်။ ရဲအုပ်အုန်းကြည်နှင့် ဆရာဝင်းမြတ်တို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်သည်။ လိုက်လာသူလှဆောင်အား ဘိုးမြအိမ်တွင် မတွေ့ခဲ့ကြပါ။ သို့သော် သူတို့မြင်ပူးသလိုရှိသော လူဖြစ်နေပါသည်။ စဉ်းစားချိန် မရလိုက်ပါ။ လှဆောင်က အမောတကော ရောက်လာသည်။

“ဆရာတို့ကို ဘိုးမြက ပြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်သည်။ လှဆောင်ကဆက်၍ပြောသည်။

“ဆရာတို့ရဲ့ အရေးကြီးပစ္စည်းတွေ သူ့ဆီမှာ ကျန်ခဲ့တယ်တဲ့ ...”

တကယ်တမ်း ဘာမျှ ကျန်စရာမရှိပေ။ ကျန်သည်ဆိုတော့လည်း လှဆောင်ခေါ်ရာသို့ ပြန်လိုက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိချေ။

“ကဲကဲ စီအိုင်ဒီက ဆရာလူကလေးကို ပြန်ခေါ်ရတာကိုတော့ စိတ်မရှိပါနဲ့။ ကျုပ်တပည့်လှဆောင်ကလည်း နည်းနည်းလက်ဆော့တတ်တော့ သူနဲ့ပေးခိုင်းလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

ရောက်ရောက်ချင်း ဘိုးမြက ဆီးကြိုကာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ လှဆောင်အား မြင်ပူးသလိုလိုရှိသည်ကို နားလည်မိတော့သည်။ မင်္ဂလာဒုံဈေးအနီး ကျက်စားတတ်သော အလစ်သမားလှဆောင် ဖြစ်နေသည်။ ရဲအုပ်အုန်းကြည်ကတော့ မှင်သေသည်။ ထူးခြားဟန်မပြုချေ။ သူသိလိုသည်ကိုသာ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေကျန်ခဲ့လို့လဲ ခင်ဗျ”

ဘိုးမြဘေးတွင် စားပွဲသေးသေးတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုင်ခုံနှင့် ရောင်းသော ဈေးသည်များ၏ ငွေသိမ်းစားပွဲသို့ဖြစ်သည်။ ဘိုးမြက အံ့ဆွဲကို ဖွင့်သည်။ အတွင်းမှ အရာဝတ္ထုနှစ်ခုအား ထုတ်၍ သူတို့အား ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ သူတို့ကိုယ်စီကိုယ်စီ တိုက်ပုံအတွင်း အိတ်ကို စမ်းမိကြသည်။ အိတ်ထဲတွင် ဘာမျှမရှိချေ။

မျက်လုံးပြူးရပြီ။

ဘိုးမြပေးသည်မှာ သူတို့ကိုင်ဆောင်သော ပိုက်ဆံအိတ်နှစ်
အိတ်ရှိသည်။ အိတ်နှစ်လုံးစလုံးတွင် ငွေများများမပါပါ။ သို့ရာတွင်
လိုအပ်ပါက အသုံးပြုနိုင်ရန် စီအိုင်ဒီမှ ထုတ်ပေးသော သက်သေ
ခံကတ်ပြားများ ပါနေသည်။ အခြားအစိုးရဝန်ထမ်းများကဲ့သို့
သက်သေခံကတ်ပြားကို အကျိုးအိတ်ကပ်ထဲထား၍ မဖြစ်ချေ
ရာဇဝတ်သားများက မျက်စိလျှင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဝေါလီ
ခေါ် အနက်ရောင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်ထားကြသည်။

“အခုလို သိမ်းပေးထားတာ အဘကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
သတိဝင်လာသော ဆရာဝင်းမြင့်က ခပ်သွက်သွက်ပင် ခြေ
လိုက်သည်။ ထိုအခါ ရဲအုပ်ကလည်း ထပ်မံ၍ ကျေးဇူးတင်ကြော်
ပြောလိုက်သည်။

ဘိုးမြက ငါ့ဆရာအကြောင်း သိပြီလားဆိုသော အမူအရာ
နှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးနေသည်။ ဆရာဝင်းမြင့်က လုံးဝဘာဝင်မကျသော်လည်း
အခြေအနေအရ အသာနေလိုက်ရသည်။ ထူးတော့ထူးဆန်းသည့်
နှစ်ယောက်စလုံး၏ အတွင်းအိတ်ကို ဘယ်သူမျှ တစ်ပြိုင်တည်း
ခွိုက်ယူနိုင်ချေ။ ဘိုးမြကိုလည်း သူတို့ မလွတ်တမ်းကြည့်ထားသည့်
နောက်တစ်ဦးဝင်လာလျှင်လည်း သူတို့တွေ့ရပေမည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဘိုးမြအား အထက်လမ်းလိုက်သည့် သူတော်
တော်က ထင်စရာမတွေ့သေးပါ။ သို့ရာတွင် ကြုံတွေ့ရသည်ကို
အခြေမိတ်ဖြင့် နှုတ်ဆိတ်လျက် ထွက်ခွာလာကြပေတော့သည်။

ခါးပိုက်နှိုက်သရဲ

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီ မင်းကြီး”

ရဲအုပ်အုန်းကြည်က နှုတ်ဖြင့် သတင်းပို့လိုက်ပြီး သူ့အဖေအဝင် ရဲဝန်ထမ်းသုံးဦးစလုံးက ဖြောင်းခနဲ စလုရိုက်ကြသည်။ စလုရိုက်သည်ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်စကား အရိုအသေပေးခြင်းနှင့် ရိုက်သည်ဟူသော မြန်မာစကား ပေါင်းစပ်ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သုံးယောက်သား ရှူးဖိနပ်ချင်း ရိုက်သံက ဖြောင်းခနဲ မြည်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအသံကြောင့် စားပွဲကြီးနောက်တွင် ထိုင်နေသော ရန်ကုန်တိုင်း ရဲမှူးကြီး ဦးမောင်မောင်လင်မှာ သတိဝင်လာသလိုရှိသည်။ တိုင်းအဆင့် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် ဒုတိယရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့အား အစဉ်အလာ

အရ ရိုသေသောအားဖြင့် မင်းကြီးဟု သုံးနှုန်းကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် အစဉ်အလာ ကိစ္စမစဉ်းစားနိုင်ပါ။

“လေးစားပါတယ်”

မဆိုင်းမတွပြေလိုက်ပါသည်။ စင်စစ် သူတို့သုံးဦး ရောက်လာမည်ကို ဦးမောင်မောင်လင် မသိ၍ မဟုတ်ပါ။ မိမိကိုယ်တိုင်က ဆင့်ခေါ်သော ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း ကိုလည်း ကိုယ်ရေးအရာရှိက သတင်းပို့ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စကိုသာ စိတ်စောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ် စကားတစ်စုံတစ်ရာ မပြောမီ ဝင်လာသူသုံးဦးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သဗ္ဗယ် ဖြစ်နေသော ရဲအုပ်အုန်းကြည်မှာ အဘယ်ကြောင့် သူတို့အား ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ခေါ်သည်ကို သိလိုစိတ်ဖြင့် ပြောသည့်စကားကို စောင့်စားနေသည်။ ရဲတပ်ကြပ် ဆရာဝင်းမြင့်ကမူ သူ၏ရဲအုပ်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မင်းကြီး၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို မလွတ်တမ်းကြည့်နေသည်။ ဒုရဲအုပ် မောင်မောင်ဦးကတော့ လူငယ်ပီပီ တာဝန်ပေးလျှင် လုပ်လိုက်ရုံပဲဆိုသော သဘောဖြင့် မသိသေးသည့်ကိစ္စကို အထွေအထူး စဉ်းစား၍ မနေပါ။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်သူတစ်ဦး၏ တန်ဖန်ရှိပြီး သတိအနေအထားနှင့်

ငံလင့်နေသည်။

“ကိုင်း ရဲအရာရှိများ ထိုင်ကြပါ”

အထက်လူကြီး ခွင့်ပြုသောအခါ ရှေ့တွင်ရှိသော ကုလား ထိုင်သုံးလုံးတွင် ကိုယ်စီကိုယ်စီ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ နေရာ ယူပြီးသွားသောအခါ ကိုယ်ရေးအရာရှိက ဖိုင်တွဲတစ်ခုယူလာ၍ ရဲမင်းကြီးအား ပေးသည်။ ရဲမင်းကြီးက ထိုဖိုင်တွဲကို သူတို့သုံးဦး ရှေ့ချပြလိုက်သည်။

“ရဲအရာရှိများကို ခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ သူ့ကြောင့်ပဲ”

ရဲမင်းကြီး ဦးမောင်မောင်ဇင်က ပြောပြောဆိုဆို ဖိုင်တွဲကို သူတို့ရှေ့ လှန်ပြလိုက်သည်။ ထိုဖိုင်တွဲတွင် တွဲထားသော စာရွက် များရှေ့တွင် ခြောက်လက်မ လေးလက်မအရွယ် အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံအား တွေ့လိုက်သည်။

“ဘိုးမြ”

ဦးအုန်းကြည်နှင့် ဦးဝင်းမြင့်တို့ တပြိုင်တည်း ရေရွတ်လိုက် ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကိစ္စပဲ သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက် သိလဲ”

မင်းကြီးအမေးကို ဦးအုန်းကြည်က စတင်ပြောဆိုပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ငွေယားရွာမှာ လှုပ်ရှားနေတယ်။ သတင်း ရလို့ သွားရုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။ သူ့မှာ စစ်မှန်တဲ့ မှတ်ပုံတင်လည်း ရှိပါတယ်။ ယခင်ပြစ်ချက်ဟောင်းရှိတဲ့ အထောက်အထားလည်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မတွေ့ရှိရသေးပါဘူး”

“အကြောင့် စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အခြေအနေပဲ ရှိပါသေးတယ် မင်းကြီး”

ဦးမောင်မောင်ဇင် မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... နယ်ထိန်းဆရာကြီးကရော ဘယ်လိုလဲ”

ဦးဝင်းမြင့်အား လှည့်မေးလိုက်သည်။ ဦးဝင်းမြင့်ကလည်း မတုံ့ဆိုင်းပဲ ဖြေပါသည်။

“သွားရောက်စစ်ဆေးတာတော့ ထူးခြားမှု မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ဆက်လက်စောင့်ကြည့်ဖို့ ရဲသတင်း ပေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့မွေးထားတဲ့ ဒုစရိုက်လောကသားတွေကို လည်း မှာထားပါတယ်။ အခါအားလျော်စွာလည်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ သွားရောက်လေ့လာနေပါတယ်”

ရဲမင်းကြီးက ဆရာဝင်းမြင့်၏ အဖြေကို ကျေနပ်လက်ခံ ကြောင်း အသိပေးသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒီမိတို့ ဆောင်ရွက်ထားသမျှ နှစ်ခြိုက်အားရကြောင်း သိရသော

အခါ စိတ်သက်သာရာ ရသလို ခံစားမိပါသည်။ ယခုကိစ္စတွင် မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ချက်တွင် ချို့ယွင်းအားနည်းချက်များ လုံးဝ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် မိမိတို့ သွားရောက်စုံစမ်းစဉ်က ပိုက်ဆံအိတ်များ နှိုက်ယူခြင်းခံလိုက်ရကြောင်းကိုမူ ပြော၍မဖြစ်ပါ။

ရဲမင်းကြီးက စကားဆက်ပြောပါသည်။

“ကိစ္စကတော့ ထင်တာထက်အရေးပါလာပြီ။ ငွေယားရွာမှာ ဘိုးမြက ဘိုးတော်တစ်ပါးလို ဂိုဏ်းဖန်တီးထားတယ်။ တစ်စတစ်စ ကျော်ဇောထင်ရှားလာတော့ ရွာနီးချုပ်စပ်သာမက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က မကျန်တဲ့လူတွေ သွားကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးတွေရဲ့ ဇနီးတွေ ကတော်တွေပေါ့ကွာ၊ သူတို့လည်းပါလာကြတယ်။ အားလုံးသိတဲ့အတိုင်းပဲ အဲဒီကတော်တွေဟာ သူတို့ယောက်ျားတွေ ရာထူးမြို့ ရာထူးတက်ဖို့ ဘယ်ဖေဒင်ဆရာ မှန်သလဲ၊ ဘယ်ဘိုးတော်စွမ်းသလဲဆိုတာပဲ လိုက်စုံစမ်းနေတာမဟုတ်လား”

“အဲဒီဘိုးမြဆိုတာ ဘာစွမ်းလို့လဲ မင်းကြီး”

စိတ်ဝင်စားမှုကို မပြုသိပ်နိုင်သော မောင်မောင့်ဦးက ဝင်မေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲမင်းကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“စွမ်းတာတော့ စွမ်းတယ်။ သူ့ဆီသွားတဲ့လူတွေဆိုက ပစ္စည်း

တွေ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရသလိုပဲ ပျောက်ပျောက်သွားတယ်။ ပျောက်တဲ့ပစ္စည်းတွေဟာလည်း သူ့ဆီရောက်နေတယ်။ တလောက တပ်မတော်အရာရှိနှစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စတိုနှစ်လက်လည်း ပျောက်ပြီး သူ့ဆီ ရောက်နေတယ်။ သူတို့နားလည်း ဘယ်သူမှ မကပ်လာဘဲ ပျောက်တယ်လို့ပြောနေတယ်”

ရဲမင်းကြီးက စကားကို ခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။ ဆရာဝင်းမြင့်စိတ်ထဲတွင်မူ သူတို့၏ ပိုက်ဆံအိတ်များ ဘိုးမြထံ ရောက်နေသည်ကိစ္စ စဉ်းစားမိ၍ ကျောချမ်းသွားသည်။ ထိုစဉ်က မိမိတို့တွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်များ ပါသွားသည် မဟုတ်လား။

“နောက်တော့ ဘိုးမြကပဲ သေနတ်တွေ ပြန်ပေးတယ်တဲ့ ပြန်ရတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ အမှုပွင့်စရာအကြောင်းက မရှိဘူး။ ဘိုးမြကို မသင်္ကာတဲ့ ကိစ္စရဲစခန်းမှာ ခေါ်မေးဖို့ကလည်း မလွယ်ဘူး ။ သူ့ကိုမှ ပူးချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အထက်တန်းအရာရှိကြီးတွေရဲ့ ဇနီးတွေကလည်းတစ်မှောင့် ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့အဖြစ်သည်းတာက အရေးမကြီးဘူး။ တကယ်လို့များ ဒီကိစ္စမှာ မမှန်မကန်လုပ်ရပ်တွေရှိနေရင် တို့ရဲတွေက မဖော်ထုတ်ဘူးလားလို့ အပြစ်တင်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ တိကျတဲ့ အဖြေရတဲ့အထိ စုံစမ်းဖော်

ထုတ်ရမယ်။ အဲဒီလို ဖော်ထုတ်တဲ့နေရာမှာ အထောက်အကူဖြစ်အောင် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းက ခါးပိုက်နှိုက်လောကနဲ့ သူ့ခိုးလောကမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လမ်းမတော်ရဲစခန်းက ဒုရဲအုပ် မောင်မောင်ဦးကို တွဲဖက်တာဝန်ပေးလိုက်မယ်။ အခက်အခဲ ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး မင်းကြီး”

ရဲအုပ်အုန်းကြည်နှင့် ဆရာဝင်းမြင့်တို့ တစ်သံတည်း ပြိုင်တူဖြေလိုက်သည်။ အထက်လူကြီး၏ အမိန့်ကို တပ်ဖွဲ့ဝင်တို့ ငြင်းဆန်ချင်၍ မရချေ။ အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ဟုတ်ကဲ့လိုက်ရသည်။ မောင်မောင်ဦးအား ကြည့်လိုက်သောအခါ ငယ်ရွယ်ဖျတ်လတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှင့်စာလျှင် လုပ်သက်အတွေ့အကြုံနုသေးသည်။ စိအိုင်ဒီ၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိပုံမရချေ။ သို့ရာတွင် အခက်အခဲမရှိကြောင်း အာမာန္တခံပြီး ဖြစ်သဖြင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ မရတော့ချေ။

ထိုသို့ ရဲအုပ်အုန်းကြည်တို့နှစ်ဦး စဉ်းစားနေချိန်တွင် ရဲမင်းကြီးက မောင်မောင်ဦးဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောပြန်သည်။

“ကိုမောင်မောင်ဦးဟာ ဂဠုန်စိမ့်ချက်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်တွေ အများဆုံး ဖမ်းဆီးပေးလို့ ဗီအိုင်ဒီနဲ့ တွဲပေးထားတာဆိုတာ နားလည်ထားစေချင်တယ်။ ရဲလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် အဲဒီက

လူတွေဟာ အကျွမ်းကျင်ဆုံးပဲ ဟန်မာနမထားဘဲ သူတို့ ၇ တွဲဆီက ပညာယူစေချင်တယ်”

“အထူးသဖြင့် ဆရာကြီးဝင်းမြင့်ဟာ ထူးချွန်တဲ့ ရဲခုံထောက်တွေနဲ့ အများကြီးတွဲပူးတယ်။ သူ့ရဲ့အတွေ့အကြုံနဲ့ နည်းပညာဘိုလေ့လာစေချင်တယ်။ ပညာရှာပမာ သူ့ပုန်းတားဆိုတဲ့ စကားကို နားလည်ပေးပါ။ ခုကိစ္စမှာ ဘိုးမြဆီ ဘယ်သူတွေ ဝင်ထွက်တယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မင်းကြီး”

မောင်မောင်ဦးက ဝန်ခံကတိပြုလိုက်သည်။ ဆရာဝင်းမြင့် ဝိတ်ထဲတွင်လည်း ရှေးလူကြီးများ၏ အမျှော်အမြင်ကြီးမားပုံကို ဝိတ်ထဲမှ မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်မည်ဟူသော ယုံကြည်ချက် ရှိလာပါသည်။

သို့နှင့် ဘရိဘင်ခေါ် လုပ်ငန်းလမ်းညွှန်မှု ကိစ္စပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူတို့သုံးဦး မင်းကြီးအား အရိုအသေပေးကာ ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ ထို့နောက် ရဲအုပ်အုန်းကြည်က ရှေ့ဆက်မည့် လုပ်ငန်းကိစ္စ တိုင်ပင်ရန်နှင့် ခေတ္တအနားယူရန် အကြံပြုပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးဦးသား ရဲမင်းကြီးရုံးနှင့် မနီးမဝေး

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်မိကြပါသည်။ အားလုံးနေရာ ယူပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာပြီးသောအခါ နှုတ်လျှာသွက်လက်သော မောင်မောင်ဦးက စတင်စကားဆိုပါသည်။

“ကျွန်တော် ဆရာတို့နဲ့ တွဲလုပ်ရတာ ဝမ်းသာရက်ယူ ပါတယ်ဗျာ။

ဆရာအုန်းကြည်ဆိုရင် နယ်စခန်းတွေမှာ မပြီးပြတ်တဲ့ အမှုတွေ လိုက်တယ်။ ခေါင်းမာတဲ့ တရားခံတွေကို ကုတ်ကကိုဦး အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်နိုင်တယ်လို့ ကြားဖူးထားပါတယ်။ အခု လူချင်းတွေ့ရပေမဲ့ အစကတည်းက လေးစားပါတယ်ဆရာ”

ရဲအုပ်အုန်းကြည်နှင့် ဆရာဝင်းမြင့်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်၍ပြုံးလိုက်သည်။ ရဲအုပ်အုန်းကြည်က ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။

“မောင်ရင်လည်း နာမည်ကြီးပါတယ်။ အင်မတန် လျင် ပါတယ်ဆိုတဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်တွေကို နောက်က မိအောင်လိုက်ဖမ်းပြီး လက်ထိပ်ခတ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ဦးစိတ်ထဲတွင် လူကြီးပီသ၍ ကျင့်စဉ်ကို မဖော် လိုသော ဦးအုန်းကြည်၏ စိတ်ဓာတ်ကို အထူးလေးစားမိပါသည်။

“မိတော့ မိပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ နာမည်အကြီးဆုံး ဆွဲကြီး

လှသန်းကိုတော့ မမိလိုက်မိဘူး”

“လွတ်သွားတယ်လို့တော့ ပြောမိပါဘူး”

ဆရာဝင်းမြင့်က ဝင်၍ထောက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်မမိပေမဲ့ လမ်းတစ်ဖက် အကူးမှာ ကားတိုက်လို့ သေသွားပါတယ်”

“တာ ဒါဆိုရင် အစိမ်းသေပေါ့”

ဆရာဝင်းမြင့်က မှတ်ချက် ပေးလိုက်သည်။ အစိမ်းသေဆိုရင် သရဲဖြစ်ပြီး ခါးပိုက်နှိုက်အလုပ် ဆက်လုပ်နေဦးမလားပဲ”

“ခါးပိုက်နှိုက်သရဲ”

သူတို့သုံးဦးသား ရင်ထဲပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ သူတို့သုံးဦး စလုံးသည် ရာဇဝတ်ကောင်များနှင့် ရင်ဆိုင်ဖူးသူများဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ္ဆေသရဲနှင့် လုံးဝမရင်ဆိုင်ဘူးပါ။ ထို့ပြင် ရဲလုပ်ငန်း တွင် တစ္ဆေသရဲဟူ၍မရှိ လုပ်စရာရှိသည်ကိုသာ လုပ်ရပေတော့ မည်။

တကယ်တမ်း လုပ်ကြရသောအခါတွင်မူ ရဲအုပ်အုန်းကြည်မှာ မအားလပ်လှပါ။ ရုံးလုပ်ငန်းကတစ်ဖက် နယ်သို့အထူးတာဝန်နှင့် ကွင်းဆင်းရသည်က တစ်ဖက် လုံးဝယတက်မအေးရပါ။ ထို့ပြင် ကျောက်မဲမြို့မှအပြန် ငှက်ဖျားရောဂါဖြစ်ရသေးသည်။ ထို့ကြောင့်

ဘိုးမြကိုစွဲကိုမူ ဆရာဝင်းမြင့်နှင့် မောင်မောင်ဦးတို့အား အပြည့်အဝ လွှဲအပ်ထားရပေသည်။ ထူးခြားဖြစ်စဉ်ရှိလျှင်မူ သူ့ထံ အကြောင်းကြားရန် ညွှန်ကြားထားရပါသည်။

တစ်နေ့ ငွေယားရွာမှပြန်အလာတွင် မောင်မောင်ဦးက ထူးထူးခြားခြား စကားစလာပါသည်။

“ဆရာဝင်းမြင့်က တစ္ဆေသရဲဆိုတာ ယုံလား”

“ဘုရားတော တရားထဲမှာတော့ ရှိတယ်လို့ ဆိုတာမဲ့ မြင်တော့မမြင်ပူးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဆရာဝင်းမြင့်ကြောက်လား”

“စာထဲမှာတော့ အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ သနားစရာ သတ္တဝါတွေ လို့ ပါတယ်။ ကြောက်သလားဆိုတော့ မြန်းခနဲ တွေ့ရင်သာ လန့်သွားမယ်ထင်တယ်။ လူအချင်းချင်း နောက်ကနေ ရုတ်တရက် ပေးလို့ အော်လိုက်တာမျိုးပေါ့”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီကိစ္စ မသင်္ကာတော့ဘူး”

ဆရာဝင်းမြင့် တွေ့သွားသည်။ ရဲလောကတွင် တရားခံဟု သုံးနှုန်းသော်လည်း စင်စစ်ဆပ်စပက်ခေါ် မသင်္ကာဖွယ်ရာရှိသူများ သာဖြစ်သည်။ အပြစ်ကျူးလွန်သူ ဟုတ်မဟုတ် ကံသေကံမ ဆုံးပြတ်ရန်မှာ တရားရုံး၏ တာဝန်သာဖြစ်ပေသည်။ မသင်္ကာသည်

မှာ ရဲအလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထူးခြားမှုရှိပုံရသဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာကို မသင်္ကာတာတုန်း”

“ကျွန်တော်တော့ ခါးပိုက်နှိုက်တဲ့ သရဲဆိုတာ ယုံချင်လာပြီ။ ကျွန်တော်တမင်စမ်းတဲ့ အနေနဲ့သွားတော့။ ကျွန်တော့်အတွင်း အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ် ပျောက်သွားတယ်။ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် မှတ်မှတ်ရရ ထည့်သွားတာ။ သူ့ဆီမှာ ရောက်နေတာ တွေ့တော့မှ အိတ်ကိုပြန်စမ်းကြည့်တယ်။ အဲဒီတော့မှ မရှိမှန်း သိရတယ်”

မောင်မောင်ဦးက စကားကို ခေတ္တနားသည်။

“ခါးပိုက်နှိုက်အထာကို ကျွန်တော်အသိဆုံးပဲ။ ဘိုးမြရောက် ခါနီးမှ အတွင်းအိတ်ထဲထည့်ကာ ကျွန်တော့်အနားကို ဘယ်သူမှ ကပ်မလာဘူး။ ဘိုးမြအိမ်အဝင်အထွက် စောင့်ကြည့်တော့လည်း ဘယ်ခါးပိုက်နှိုက်မှ မလာဘူး”

“ဒါတစ္ဆေသရဲ ကိစ္စကလွဲလို့ တခြားမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ဆရာဝင်းမြင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦး၏ အယူအဆကို လက်ခံပါသော်လည်း မည်သို့ အကြံပေးရမည် မသိချေ။ ခေါင်းကုတ်ခါ စဉ်းစားမိသည်။

“ဟာ ... အကြံရပြီ”

“ဘာတွေ့တာလဲ ဆရာဝင်းမြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလေ”
ဆရာဝင်းမြင့်က ဖြည်းဖြည်းပြောပါဆိုသည့် အနေနှင့် လက်ကာပြသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ရဲဥပဒေသာသိတာ။ သရဲတစ္ဆေသိပါဘူး”
အိပေမဲ့

“အိပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

မောင်မောင်ဦးက သိလိုစိတ်ဖြင့် မေးသည်။

“မြိုင်မဟာ ဆရာတော်ကြီးကတော့ သိနိုင်ပါတယ်”

ဆရာဝင်းမြင့်က ခေတ္တနားပြီး ဆက်ပြောပါသည်။

“မြိုင်မဟာ ဆရာတော်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အဘွားလက်ထက် က စတင်ကိုးတွယ်ခဲ့တဲ့ မိသားစု ဘုန်းကြီးပေါ့ဗျာ။ အဘွားနဲ့တုန်း ကတော့ သူက ကိုရင်လေးပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ကမာရွတ်မြို့နယ်မှာ ရှိတဲ့ မြိုင်မဟာကျောင်းတိုက်မှာ ကျောင်းထိုင်နေတယ်”

မြိုင်မဟာဆရာတော် ဦးဇာဂရ၏ ဝါသနာမှာ တောထဲသွား၍ တရားထိုင်ခြင်းနှင့် ပန်းပေါင်း ဂပန်းပေါင်းများကို စုစည်း၍ ဘုရား ထုလုပ်ပူဇော်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ဒကာ၊ ဒကာမများကို ထိုဘုရား ဆင်းတုများ ချီးမြှင့်တတ်ပါသည်။ အင်းအိုင် ခလဲ့လက်ဖွဲ့နှင့်

အစွဲရတ်ပညာများကိုလည်း လေ့လာလိုက်စားခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ အိယကာ၊ အိယိကာမများက ကျောင်းဆောက် လှူဒါန်း ထားပါသည်။ ထိုကျောင်းအား ဝိဇ္ဇာတို့ ပျော်စံရာ မဟာမြိုင်အား အစွဲပြု၍ မြိုင်မဟာကျောင်းဟု အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မောင်မောင်ဦးတစ်ယောက် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်မည်ဆိုသောအခါ သူ၏ဖခင်က ဆုံးမသော စကားကို ကြားယောင်မိပါသည်။ သူ့ဖခင်က ရဲမကောင်းကြောင်း ပြောကြသည်မှာ မကောင်းသောရဲများရှိနေ၍ လူအများအထင်မှား ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စင်စစ် လူကောင်းသူကောင်းတို့အား လူဆိုးလူ သွမ်းများရန်မှ ကာကွယ်ပေးသော မွန်မြတ်သည့် လုပ်ငန်းဖြစ် ကြောင်း ပြော၍ အားပေးခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါတွင် သူတော်ကောင်း အရှေ့ အောက်လမ်းဆရာ က ခါးပိုက်နှိုက်သရဲကို အသုံးချပြီး ခိုးမှုများ ကျူးလွန်နေလျှင် မခက်ပြီလော။ သူတစ်ပါး၏ ဥစ္စာပစ္စည်းကို မတရားသဖြင့် ရယူလို သူမှာ လူဖြစ်စေ၊ သရဲဖြစ်စေ ဟန်တားရပေတော့မည်။

“ကဲ ... ပြောနေကြတာတယ်ဗျာ။ ဆရာဝင်းမြင့် အဲဒီဆရာ တော်ဆီ လိုက်ပို့ပေးပါ”

“စိတ်ဝင်စားတော့လည်း မောင်ရင်က ဇွတ်ကြီးပါပဲလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုပဲ သွားကြမယ်လေ”

ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆရာတော် ဦးဇာဂရသည် လူငယ်နှစ်ဦးအား အဆောင်ပေးနေသည်နှင့် ကြုံနေရပါသည်။ ဆရာတော်ကပေးနေသည်မှာ လက်သန်းလောက် အလျားရှိသည့် တွယ်ချိတ်ကြီးကြီးနှစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။

“ကိုင်း တပည့်တို့ လောကီမှာ လိုချင်တဲ့ အရာမှန်သမျှကို ချိတ်နဲ့ ချိတ်ပြီး ယူရတယ်ဆိုတဲ့ အတိတ်ကောင်းဆောင်ပြီး ချိတ် တစ်ချောင်းစီ ဆောင်သွားကြပေတော့”

ဆရာတော်၏ စကားဆုံးသောအခါ လူငယ်နှစ်ဦးလည်း လက်အုပ်ချိမ်း ရှိချီးကန်တော့ကာ ပြန်သွားကြပါသည်။ ထိုအခါမှ ဆရာတော်ဘုရားက ဆရာဝင်းမြင့်တို့အား ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒကာကြီး၊ လာတာ အကြောင်းကိစ္စရှိလား”

“တင့်ပါဘုရား ဒီဒကာလေးကတော့ တပည့်တော်ရဲ့ တွဲဖက်ရဲအရာရှိ မောင်မောင်ဦးပါ။ အထူးကိစ္စကတော့ ...”

ဆရာဝင်းမြင့်က ဆရာတော်အား အကျိုးအကြောင်းကို စလယ်ဆုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။ စကားဆုံးလျှင် ဆရာတော်က လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားသည်။

“ဒကာတို့ တွေ့နေတာက ထိပ်တန်းအဆင့် အောက်လမ်း

ဆရာနဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်သရဲပဲ။ လူ့ဘဝမှာတုန်းက အသက်ဆုံးစေခဲ့တဲ့ ရဲအရာရှိကိုတော့ အညှိုးအတေးနဲ့ လက်စားချေလာနိုင်တယ်”

မောင်မောင်ဦး၏ မျက်လုံးအစုံ ပြူးသွားသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် အခြေအနေက မလွယ်ကြောပဲ”

“လွယ်ပါတယ် ဒကာလေး ... နည်းရှိပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူတို့အား ချိတ်တစ်ချောင်းစီပေးသည်။ စောစောက လူငယ်နှစ်ဦးအားပေးသော ချိတ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦးက တွယ်ချိတ်တစ်မျိုးတည်းကို ရေလဲပေးနေသော ဘုန်းကြီးအား စိတ်ပျက်သလိုလိုဖြစ်သွားသည်။ ထိုအကြောင်းကို သမထ ဘာဝနာအားကောင်းလှပါသော ဆရာတော်က ရိပ်မိသည်။

“ဒီမှာ ဒကာလေး၊ ဒီချိတ်တွေဟာ ရဟန်းခံလို့ သိမ်ဝင်တဲ့ အခါမျိုးမှာ အကြိမ်ကိုးကြိမ် သိမ်ဝင်ပြီးပြီ။ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော် ရွတ်ပွားပြီး သိဒ္ဓိအကြိမ်ကြိမ်တင်ပြီးပြီး။ စုန်းကဝေ၊ တစ္ဆေသရဲ တွေဟာ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာကြီးကို အကြောက်ဆုံးပဲ။ အထူးသဖြင့် ပကတူပနိဿယကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြတယ်”

မောင်မောင်ဦး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ မိမိ၏ သဘောမနောကို သိလိုက်သော ဆရာတော်၏ သီလသမာဓိနှင့် ပညာအား အံ့ဩလေးစားသွားပါသည်။

တပည့်တော် အတွေးမှားသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါတုရား။ တပည့် ဆက်အား သနားသောအားဖြင့် အဲဒီချိတ်တွေ ချီးမြှင့်ပါတုရား”

ဆရာတော် ဇာဂရက သူတို့အား ချိတ်တစ်ချောင်းစီ ပေးလိုက် ပြီး အသုံးပြုပုံနှင့် ရှောင်ရန်ဆောင်ရန်တို့ကိုလည်း မိန့်ကြား လိုက်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးလည်း ကျောင်းမှပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ဘိုးမြနှင့် အလံရှူးများ မမှတ်မိစေ ရန် ငွေယားရွာသို့ ရက်အတန်ကြာ မသွားဘဲနေလိုက်ကြပါသည်။ ပုံမှန်စောင့်ကြည့် အကဲခတ်သော လုပ်ငန်းကိုမူ အဆက်ပြတ်မခံပါ။ အခြားတစ်ဖွဲ့ဝင်များကို အလှည့်ကျတာဝန်ပေးထားခဲ့ပါသည်။

အချိန်ကာလအားဖြင့် စိတ်ချရလောက်သော တစ်နေ့တွင် သူတို့နှစ်ဦး ဘိုးမြထံ သွားခဲ့ပါသည်။ သူတို့အား ပိုက်ဆံပါလာ ကုန်သည်များဟု အထင်ရောက်စေရန် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင် ထားကြပါသည်။ ထို့ပြင် လက်စွပ်များလည်း ဝတ်ဆင်ကြသေး သည်။

ခါးပိုက်နှိုက် မျက်စိကျလောက်အောင်လည်း ပိုက်ဆံအိတ် လှလှ ထည့်လာကြပါသည်။ အူတွင်းမှ ပိုက်ဆံကိုလည်း အိတ်ဖောင်း အောင် ထည့်လာကြပါသည်။ ဆရာတော်ပေးလိုက်သော ချိတ် တစ်ချောင်းစီကိုလည်း ပိုက်ဆံအိတ်ထည့်သော အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင်

အချွန်ထွက်အောင် ချိတ်ဖွင့်လျက် ထည့်ထားကြပါသည်။ ဘိုးမြထံ သွားမည့်ကာလကလည်း သရဲတစ္ဆေ ပြူးလေ့ရှိသော ညနေစောင်း နားရိုင်းသွင်းချိန်ကို ရွေး၍ သွားကြပါသည်။

ဘိုးမြ၏ ဓာတ်ခန်းရောက်လာသောအခါ သူတို့၏ရှေ့တွင် ဧည့်သည်နှစ်ဦး ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဧည့်သည် များမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် စိန်ရွှေငွေများ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ဆင်ထားသော အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးမှာ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ စိန်ပွဲစားဖြစ်ကြောင်း သူတို့သိထားကြပါသည်။

ထိုမိန်းမများသည် အကြည်ညိုသန့်သလောက်၊ လေရှည်နေ ကြသဖြင့် ဆရာဝင်းမြင့် မနည်းသည်းခံကာ စောင့်ရပါသည်။ ထိုသို့စောင့်ဆိုင်းနေစဉ်တွင် ငွေများများထည့်ထားသော ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ပျောက်မှာစိုးရိမ်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ကိုပိုက်၍ ပိုက်ဆံအိတ်ကို အင်္ကျီအပေါ်မှ ထိန်းကာကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ သတိမိရိယနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပါ။ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက် လာရောက် နှိုက်ယူနေသော အတွေ့အထိလည်း မခံစားရပါ။

ထိုစဉ် နံဘေးမှ ဝူးဝူးဝါးဝါးအသံများ ကြားရသည်။ မောင်

မောင်ဦးသည် သူ့လိုပင် တိုက်ပုံအင်္ကျီကို လက်နှင့်ဖိပြီး ရုန်းကန်နေသည်။ ရုတ်တရက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရသဖြင့် သူ့အား မည်သူက တိုက်ခိုက်နေသည်ကို ကွဲကွဲပြားပြားမသိရပါ။ သေချာကြည့်သောအခါမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မမြင်ရသော အင်အားက တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဆွဲဟနေသည်။ မောင်မောင်ဦးကလည်း တန်ပြန်ဆွဲမိပြီး လက်နှင့် ဖိထားသည်။

ဘေးမှ အံ့သြစွာဖြင့် ငေးမောကြည့်နေစဉ် မောင်မောင်ဦးမှာ ရင်ဘတ်မှ တွန်းလှဲခံရသလိုဖြစ်ပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်က ခန္ဓာကိုယ်၏ လဲကျသော အရှိန်ထိန်းရန် ဘေးသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုစဉ် တိုက်ပုံအင်္ကျီအတွင်း အိတ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်နှင့်ထိုးသွင်းသကဲ့သို့ ပေါင်ကားသွားသည်။

“အား”

ကြောက်စရာကောင်းသော အသံနက်ကြီး မြည်ဟည်းသွားသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ အသံလော။ ဘေးမှ လူတစ်ယောက်၏ အသံလော မကွဲပြားပါ။ စင်စစ် မောင်မောင်ဦးမှာ သတ္တိကောင်းသူဖြစ်၍ ဤမျှနှင့် မတုန်လှုပ်နိုင်ချေ။ ဘေးဘက်ကြည့်သောအခါတွင်လည်း လူများသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မှင်သက်မိသလို ဖြစ်နေ၍

အသံမထွက်ကြချေ။

“အား ... ဟား ... ဟား ...”

အသံနက်ကြီး ထပ်မံမြည်ဟည်းသွားသည်။ မောင်မောင်ဦးက နုပန်းလုံးရင်း အထက်မှ ရောက်နေသူကို တိုက်ခိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ချေခံကန်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည်။ ဂျာနီသမားတို့၏ ဝှမ်းထိုးဟန်အတိုင်းဖြစ်သည်။

အသံဗလံများ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပေါ်တွင် တဝုန်းဝုန်းတဖြန်းဖြန်း ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လှေကားမှ လူတစ်ယောက်ပြေးဆင်းသွားသကဲ့သို့ တစ်အိမ်လုံး သိမ်သိမ်တုန်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦး မျက်နှာမှာ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော လက်ငှေ့သမားပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တည်ငြိမ်နေသည်။

မျက်နှာပျက်နေသူမှာ ဘိုးမြဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အရှက်ရနေသော အမူအရာကတစ်ဖက်၊ ဒေါသနှင့် မုန်းတီးသော အမူအရာကတစ်ဖက် မျက်နှာထား အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေသည်။ ပြီးတော့ မောင်မောင်နီမျက်နှာကို တင်းမာခက်ထန်စွာ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“တောက်”

ဘိုးမြက တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။

စောစောက ပရိသတ်ရှေ့တွင် သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်ဆောင်ထားသော သူတော်ကောင်းဟန်ပန်မှာ လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားပေသည်။ မီးတဝင်းဝင်း တောက်လောင်သော မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် သူတို့ နှစ်ဦးအား ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့က ငါ့ကောင်ကို ထွက်ပြေးတဲ့အထိ ဒုက္ခပေး တယ်ပေါ့”

ဘိုးမြက မချီတင်ကဲ လေသံဖြင့် ကျယ်လောင်စွာပြောသည်။ မောင်မောင်ဦးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြစ်သည်။ ဘိုးမြ အား တည့်တည့်ပြန်ကြည့်သည်။ လူအားလုံးမှာ ဖာတ်တိုက်ထား သလို မတ်တတ်ရပ်လျက် ဖြစ်သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားကောင်က ခါးပိုက်နှိုက်ပဲ။ မကောင်းလို့ ပဉာပေး လိုက်တာပေါ့”

ဆရာဝင်းမြင့် သိလိုက်ပါပြီ။ ခါးပိုက်နှိုက်သရဲက မောင်မောင် ဦး၏ အကျိုးအတွင်းအိတ်မှ ပိုက်ဆံအိတ်နှိုက်ယူဖို့ ကြိုးစားရာတွင် မြိုင်မဟာဆရာတော်၏ သိပ်ဝင်တွယ်ချိတ်မှ အပ်စူး၍ မချီမဆန် အော်ပြေးရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က ထိုအပ်ချက်မိလျှင် အဝေး သို့ လွင့်ပြေးမည်။ ဘိုးမြပင် ပြန်ခေါ်၍ မရနိုင်ကြောင်း မှာလိုက် သည်ကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားမိပါသည်။

နောင်အခါတွင် ဘိုးမြလည်း သရဲအကူအညီဖြင့် အစွမ်းပြ၍ မရတော့ချေ။ သူမွေးထားသော သရဲကို စိအိုင်ဒီ မောင်မောင်ဦးက နှိပ်နင်းလိုက်ကြောင်း စကားများ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သူ၏အလံရှူး များက ဖာထေးပြောဆို စည်းရုံးပါသော်လည်း ယခင်လို အစွမ်း မပြနိုင်သဖြင့် လူအများ စိတ်ဝင်စားမှု နည်းသွားပါသည်။ သို့နှင့် ဘိုးမြ၏ ဘိုးတော်ပြဇာတ်လည်း ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ကာလကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မောင်မောင် ဦးသည် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ အနားယူပြီး ရှေ့နေလုပ်ငန်းသို့ ကူးပြောင်း ခဲ့ပါသည်။ ဆရာဝင်းမြင့်မှာ တပ်ဖွဲ့တွင် အသက်ပြည့်တာဝန်ထမ်း ဆောင်ရင်း ဘာသာရေးစာပေးများ ရေးသားသဖြင့် မောင်မောင် ဝင်းမြင့် (မူခင်း)ကလောင်အမည်ဖြင့် ထင်ရှားပါသည်။

တကယ်လှတဲ့ သရဲမတွေ

ရောက်ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့သန်တစပြင်ဖြစ်သည်။ ညိုညစ်ညစ် အုတ်ဂူများအကြား နေရာယူထားရသည့် တပ်မတော် သားဘဝတွင် တစ္ဆေသရဲကြောက်နေ၍ မရချေ။ သို့ရာတွင် မှောင်စ ပျိုးလာသည်နှင့်အမျှ ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့များ ထွက်လာသည်မှာ မသတိ ဝရာဖြစ်သည်။

သင်္ချိုင်းကုန်းဆိုသည်အတိုင်း ကုန်းမြင့်မြင့်ကလေးပေါ်တွင် ငါ့ညှိပါသည်။ ကျေးရွာသာဘဝ ကြွယ်ဝသူတို့၏ အထိမ်းအမှတ် အုတ်ဂူများမှာ အမြင့်ပိုင်း၌ရှိပြီး အဆင်ပြေသလို မြှုပ်နှံထားသော မြေပုံမှာ အောက်ပိုင်းတွင်ရှိသည်။ ယိုင်နဲ့နဲ့ ရွဲ့စောင်းစောင်းကမ္ဘည်း မှတ်တိုင်များမှာ မြင်လိုမှမကောင်းချေ။ ထို့ထက်တမူ ဖြစ်ကတတ်

ဆန်း မြှုပ်နှံထားသော မြေပုံများမှ လူအရိုးများသည် ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ပြန့်ကျဲနေသည်။

နေရောင်လုံးဝပျောက်၍ လရောင်ထွက်သောအခါတွင် အရိုး များမှဖြစ်သော မီးစုန်းဓာတ်ကြောင့် အလင်းရောင်ထွက်နေသည်မှာ လည်း ကြောချမ်းဝရာဖြစ်လာပါသည်။ ထိုနေရာတွင် အချိန်ကြာကြာ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်မှာလည်း စိတ်ပျက်စရာဖြစ်သည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆရာ(တပ်ကြပ်) မောင်မောင်ကြီးအား ကြည့်လိုက်သည်။ စက်လတ်ကို ဒေါက်ထောက်ပြီး အသင့်နေရာ ယူထားသည်။ အကူရဲဘော်လှစိန်ကလည်း သူ့နံဘေးတွင် ရှိနေ သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ရှေ့တွင်ရှိသော ချုံပင်၊ တောင်ကမူ နှင့် ကျင်းစသော မြေအနေအထားကို အလင်းရောင်ရှိတုန်းက မှတ်မိအောင် ကြည့်ထားရသည်။ အလင်းရောင် အားနည်းလာလျှင် သေချာမမြင်ရသော်လည်း စိတ်ကသိနေအောင် လေ့လာထားရသည်။ ဤသည်မှာ မည်သည့်အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ မရသော်လည်း အလို အလျောက် ဆောင်ရွက်ရမည့် အလေ့အကျင့်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမောင်မောင်ကြီးသည် သူတို့တပ်ရင်းတွင် စက်လတ်အကျွမ်း ကျင်ဆုံး တပ်ကြပ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသိမှာ အားရှိစရာဖြစ်ပေသည်။ အားပရှိသည်က ဒဏ်ရာရနေသော ရဲဘော်ချစ်သိန်းဖြစ်သည်။

သူ၏ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစီးပေးထားသဖြင့် သွေးထွက်ခြင်းကို တားဆီးထားနိုင်သည်။ ရက်တီလေ့ခေါ် သွေးတိတ်ဆေးလဲ ထိုးထားသဖြင့် အတန်အသင့်တော့ စိတ်ချရပေသည်။ သို့ရာတွင် အခြေအနေအရ တပ်ရင်းသို့ ချက်ချင်း ပြန်ပို့၍ မရချေ။ ရောက်လာ ဖွယ်ရှိသော ရန်သူကို စောင့်စားနေရသော ဒုက္ခက ရှိသေးသည်။

သင်္ချိုင်းဇရပ်ပေါ်တွင်ထား၍ ပြုစုရန်ပင် အခွင့်ယသာချေ။ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဇရပ်တွင်းမှ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဇရပ်အနီးတွင် ထား၍ ပြုစုကုသနေရပါသည်။ လက်ရှိအခြေအနေတွင် ညည်းညူမှုမရှိ။ မော်ဖိန်းအရှိန်ကြောင့် မိုန်းနေပေသည်။

“ဟင်း”

ဆေးတပ်သားမျိုးမြင့် သက်ပြင်းကို ဖြည်းဖြည်းချလိုက်သည်။ အသံကျယ်၍ မရသောကာလတွင် သက်ပြင်းကိုပင် ချွေတာရပါသည်။ မော်ဖိန်းဆိုသည်မှာ မူးယစ်ဆေးတစ်မျိုးဖြစ်သော်လည်း ဤနေရာတွင်တော့ အသုံးဝင်ပေသည်ဟု တွေးမိသေးသည်။ သို့တစေ ထိုသို့ဖြစ်နေခြင်းမှာ ဝေဒနာ၏ အခြေအနေ အဆိုအကောင်းကို ဝေဖန်ရန် ခက်ခဲလှပါသည်။ လူနာအခြေအနေကို ခန့်မှန်း၍ မရတော့ချေ။

စင်စစ် ဆေးတပ်သားမျိုးမြင့်သည် အရပ်အမောင်းကောင်း ရုံမက ဂျိမိုးသေနတ်ကို ထိရောက်စွာ ပစ်ခတ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ တိုက်ခိုက်ရေးတွင် ထူးချွန်လာနိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆေးတပ်သား သင်တန်းပို့လွှတ်ရန် စီစဉ်ကြသောအခါ အရာရှိများ စဉ်းစားလာရသည်။ မျိုးမြင့်မှာ (၁၀)တန်းအထိ ကျောင်းနေဖူးသည်။ သူတက်ရောက်ခဲ့သော ကျောင်းမှာလည်း ယခင်က ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာ အခြေခံကောင်းသည်။ တဖန် သူ၏မိဘနေအိမ်မှာ ပြည်သူပိုင်ဆေးဆိုင် အပေါ်ထပ်တွင် တည်ရှိသောကြောင့် ဆေးဝါးနာပည်များနှင့် မစိမ်းချေ။ ထိုအရည်အချင်းများကြောင့် သူ့ဆေးတပ်သား ဖြစ်လာရပါသည်။

ဆေးတပ်သားမျိုးမြင့် အနီးသို့ ဗိုလ်ရင်ဇော် ရောက်လာပါသည်။

“ဆရာမျိုးမြင့် လူနာရဲတော် အခြေအနေ ကယ်လိုလဲ”

“ဆေးထိုးထားလို့ မိုန်းနေတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီကောင်တွေ ကျိန်းသေလာမယ်လို့ တွက်ထားတယ်။ သူ့ကို အသံထွက်စေနဲ့နော်။ အသံကြားရင် တိုအံ့မှာရှိနေတာ ရန်သူသိသွားမယ်”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး သူ့လှုပ်ရှားပြီး အသံထွက်လာရင်

ဆေးတစ်လုံးထပ်ထိုးပေးလိုက်ပါမယ်”

ဆေးတစ်သား၏ စကားကြောင့် ဗိုလ်ရင်ဖော် စိတ်ချသွားသည်။ အခြားအခြားရဲဘော်များ၏ နေရာယူမှု အနေအထားကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ တကယ်တမ်းစဉ်းစားလျှင် ရန်သူလာမည်၊ မလာမည်ကို အတိအကျ ခန့်မှန်းရန် ခက်ခဲလှသည်။ မသေချာမရေရာသော အလုပ်ကို ကျားကုတ်ကျားခဲ သတိစိရိယ ထားနေရသည်မှာလည်း စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းသည်။

သို့ရာတွင် တပ်ရင်းမှူးအနား နေနေရသည်နှင့်တူလျှင်တော်သေးသည်ဟု တွေးမိသည်။ တပ်မတော်သားဘဝတွင် ရန်သူကိုလည်း မကြောက်၊ မြွေပွေးကိုလည်း မမှုပါ။ အထက် အရာရှိကိုတော့ ကြောက်ရသည်။ သူ၏တပ်ရင်းမှူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မောင်လင်းမှာ နေပုံထိုင်ပုံ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် မင်းသားစတိုင်ဖြစ်သော်လည်း အေးထွက်လွယ်သည်။ လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင် ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ် အပြစ်ပေးတတ်သည်။

ယခု နံနက်တွင် ကြေးနန်းတစ်စောင် လက်ခံပြီး မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ရေးသွင်းခဲ့သည်။ ရေးသွင်းသော ၎င်းတို့မှာ လက်မှတ်ထိုးထားရသည်။ လက်မှတ်ထိုးရန် မေ့လျော့သည်က သူ့အပြစ်ပေ။

တပ်ရင်းမှူးက ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်ရှိနေသော မြွေနှစ်ကောင် (ကျန်းမာရေး) အဖွဲ့ရှေ့တွင် စာအုပ်နှင့်ခေါင်းရိုက်သည်။ ပြီးလျှင် စစ်တက္ကသိုလ်ဆင်း ဖြစ်ပါလျက် အသုံးမကျကြောင်း ဗိုလ်သင်တန်းကိုပင် ထိခိုက်ပြီးပြောသည်။ ရှက်ရှက်နှင့် မျက်နှာနီမြန်းရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါ။ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မောင်လင်းမှာ အထက်လူကြီးများနှင့် အလွန်အဆင်ပြေကြောင်း သတင်းကောင်းလည်းရှိသူဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် နေ့လယ်ခင်း ဝင်လာသော သတင်းမှာ မကောင်းပါ။ နဂိုက အေးသကြီးသူမှာ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ တပ်ကြပ်တစ်ဦးအပါအဝင် စစ်သည်ငါးဦးအား နယ်မြေအခြေအနေသိရန် ကင်းရှည်သဘော စေလွှတ်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် မထင်မှတ်ဘဲ ဘာသာရေး အစွန်းရောက် အကြမ်းဖက်သမားများနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး တပ်ကြပ်ကျဆုံးကာ ရဲဘော်တစ်ဦး ဒဏ်ရာရသွားပါသည်။ ကျန်ရဲဘော်များက စက်ဖြင့် အကူအညီလှမ်းတောင်းသဖြင့် စစ်ကူပို့ရန် ရှိနေပါသည်။ ရဲဘော်များ ခိုအောင်းရန်နေရာကို အကြမ်းဖက်သမားများက အင်အားအသုံးပြု၍ လာရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်ဖွယ် ရှိနေပါသည်။

ဤနေရာတွင် နယ်မြေအခြေအနေကို အနည်းငယ် တစ်ပြ

ရန် လိုပါသည်။ တနင်္သာရီမြို့၏ အရှေ့ဖက်တောတွင်းတစ်နေရာတွင် ဆင်ဖြူရှင် အမည်ဖြင့် ဘဝသစ်ခန်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ဘဝသစ်ခန်းဆိုသည်မှာ စင်စစ်အကျဉ်းခန်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံတော်က အကျဉ်းသားများအား လူသစ်စိတ်သစ်ဖြစ်စေရန်နှင့် နောက်ထပ်ပြစ်မှုကျူးလွန်လိုစိတ် မရှိစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘဝသစ်ခန်းဖြစ်ပါသည်။ ဖွင့်လှစ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စခန်းတာဝန်ခံများ အဆိုအရ ဒုတိယ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကောင်းစွာအောင်မြင်သည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ဘဝသစ်ခန်းရောက်ပြီးလျှင် မည်သူထပ်မံ၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်လိုစိတ် မရှိတော့လောက်အောင် အခြေအနေဆိုးလှပါသည်။

ထိုစခန်းကို ထောင်မှူးကြီး ဦးဘင်ဆိုင်က အုပ်ချုပ်ပါသည်။ ထိုစခန်း၏ လုံခြုံရေးအတွက် မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ တပ်ရင်းတစ်ရင်း ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် လုံလောက်မှု မရှိနိုင်သဖြင့် တပ်မတော် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလည်း ထားရှိရပါသည်။ ဗိုလ်ရင်ဇော်တို့တပ်ရင်းမှာ အရေးပေါ် အခြေစိုက်ရသော တပ်ရင်းဖြစ်သဖြင့် အဆောက်အဦးကောင်းများမရှိပါ။ အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်၏ အိပ်ဆောင်သည်ပင် တဲသာသာရှိပါသည်။ ဆေးခန်းပြုလုပ်ထားသော တဲတွင် ဆေးဝါးအချို့အသင့်ရှိသော်လည်း ဆေးတပ်သားမရှိသေးပါ။

ဆေးတပ်သား မျိုးမြင့်ကို ဗျူဟာကုန်းမှ ခေါ်လာရခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ကူသွားရန်ကိစ္စကို ဗိုလ်ရင်ဇော်အား ချက်ချင်းတာဝန်ပေးပါသည်။ ဗိုလ်ရင်ဇော်ကလည်း ထွက်လာရသည်ကိုပင် ကျေနပ်သည်။ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သည့်အလျောက် စစ်ပဲတိုက်လိုက်ချင်သည်။ ရုံးလုပ်ငန်းနှင့် အပြောခံရသည်ကို စိတ်ပျက်လှသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ရှေ့ကြိုတွေ့ရမည့် တိုက်ပွဲအတွက် သတိမိရိယ ထားရပေမည်။ တပ်စိတ်နှစ်စိတ်နှင့်အတူ ရဲဘော်လေးယောက် ခိုအောင်းနေသော သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ အပြင်းချီတက်သွားသည်။ ရဲဘော်ရဲဘက်များကို ကယ်တင်ချင်သောစိတ်နှင့် အမြန်သွားရသော်လည်း အန္တရာယ်မကင်းလှပါ။ တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်များလည်း ရှိနေပါသည်။ အသွားမတော်တစ်လှမ်း ဆိုသလို အချိန်မရွေး ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် ကြုံရနိုင်ပါသည်။

တိုင်းရင်းသားများနှင့် စစ်ပွဲကိုတော့ အဆုံးသတ်စေချင်ပါသည်။ ညီနောင်သားချင်းများ သွေးမြေကျရမည့် ကိစ္စမှာ နိုင်သူလည်းရှုံးရှုံးသူလည်းရှုံးရသော ရင်စာစရာအဖြစ်ဆိုးများ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုကြုံတွေ့ရမည့် အကြမ်းဖက်သမားများကိုကား မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမပေးမည်ဟု ဗိုလ်ရင်ဇော် သံန္နိဋ္ဌာန် ချထားလိုက်သည်။

မကြာပါချေ တောစပ်မှာ သူတို့ရှေ့သတ်ကွင်းထဲသို့ဝင်

လာသော ရန်သူများကို လရောက်အောက်တွင် မသဲမကွဲ တွေ့ရတော့သည်။ အကြမ်းဖက်သမားများကို ငွေကြေးအထောက်အပံ့ လက်နက်အထောက်အပံ့ပေးသော အဖွဲ့အစည်းများရှိသည်။ ထိုအဖွဲ့အစည်းများ ကျေနပ်အားရအောင် လုပ်ငန်းပြုရပေတော့မည်။ ခန့်မှန်းချေ လေးငါးဦးမျှသာရှိသော အဖွဲ့တွင် ဒဏ်ရာရသူရပေမည်။ ခဲယမ်းမီးချောက်လည်း နည်းပါးနေပေမည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို သိ၍ အကြမ်းဖက်သမားများက အင်အားနှင့် ဖိလာပေသည်။

မပီပိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင်ပင် အယောက်လေး ဆယ်ထက်နည်းမည်မထင်ပါ။ ဗိုလ်ရင်ဇော်တို့ထက် အင်အားနှစ်ဆ သာပေးသေးသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ရင်ဇော်တို့ ရောက်နေကြောင်း သူတို့သိပုံမရချေ။ သည်ရေသည်မြေကို ဒေသခံများသာကျွမ်းသည်။ မြတ်လမ်းကလာလျှင် မထင်မှတ်သည့် အချိန်တွင် ရောက်နိုင်သည်။ အကြမ်းဖက်သမားတို့ အင်အားစုချိန်တွင် သူတို့က နေရာယူပြီး ဖြစ်နေသည်။

လူအင်အား ရန်သူဖက်ကသာသော်လည်း မြေပြင်အနေအထားနှင့် လက်ဦးမှုက မိမိတို့ဘက်တွင် ရှိနေသည်။ ဗိုလ်ရင်ဇော်က ရဲရင့်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ရန်သူများက သူတို့ရှိရာ တောင်ကုန်းအား ပန်းတက်လာသည်ကို လရောင်တွင် ထင်ထင်

ရှားရှား တွေ့လိုက်ရသည်။ ရဲဘော်များကလည်း မြင်တွေ့ ပါသည်။ သူ့အမိန့်မရမချင်း ပစ်ခတ်ခြင်းမပြုရန် မှာထားပြီးဖြစ် သည်။

“ဒိုင်း”

သေနတ်သံတစ်ချက်က ညဉ့်ဦးယံကို ဆူညံသွားပါသည်။ ညငှက်တစ်အုပ် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ထပျံသွားပါသည်။ ရန်သူဘက်မှ ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒက်... ဒက်... ဒက်...”

ကျည်အတွဲလိုက် ပစ်ခတ်သံက နောက်ဆက်တွဲပါလာပါသည်။ သူ၏ရဲဘော်များ ကျစ်ကျစ်မှမလှုပ်ပါ။ တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုသလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလည်း မဖြစ်ကြပါ။

ရန်သူသည် သူတို့အားမြင်၍ ပစ်ခတ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ စစ်တက္ကသိုလ်မှ သင်ကြားလိုက်သော သင်ခန်းစာအရ ပစ်ခတ်ပြီး ရန်သူရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်သူက မိမိတို့ရှိသည်ကို သိရှိသွားပြီ ထင်၍ ပြန်လည်ပစ်ခတ်တတ်ပါသည်။ တစ်ခါကလည်း ရဲဘော်တစ်ဦး က ငှက်ကိုလက်တည့်စမ်း ပစ်ခတ်မိရာမှ ရန်သူ၏ တုံ့ပြန်ပစ် ခတ်ခြင်း ကြုံခဲ့ဘူးပါသည်။ အခုတော့ ဒီအထာမျိုး ရိုးနေပြီ။

ရန်သူများ ခေတ္တလေဝေငါ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ သင်္ချိုင်းကုန်း

တွင် မည်သူမျှ မရှိပြီလော။ သို့မဟုတ် ဒဏ်ရာ အနာတရဖြင့် ခုခံမှု မပြုနိုင်ခြင်းလော ဆိုသည်ကို တွေးတောနေပုံရသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် အချက်ပြ လိုက်သည်။ သူ့နောက်လိုက်များကလည်း အော်ဟစ်ကြွေးကြော် ကာ လှံစွပ်များဝင့်လျက် အပြေးတက်လာတော့သည်။ ဗိုလ်ရင်ဇော် က ပစ်ကွင်းကောင်းရန် စက္ကန့်အနည်းငယ် ဖောင့်သည်။

“ဝစ်”

ဗိုလ်ရင်ဇော်က ရင်ခေါင်းသံဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။ တစ်ကြိမ် မောင်မောင်ကြီး၏ စက်လတ်မှ မီးပွင့်ပြာထွက်သွားသည်။ စက်လတ် ကျည်ဆံများမထိပဲ လွတ်ထွက်လာသူများကို ကျန်ရဲဘော်များက တစ်ယောက်ချင်းစီ ပစ်ခတ်ချေမှုန်းသည်။ အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်သံ များက တတောလုံး ညံ့သွားသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ အတိုက်အခိုက်မခံရသဖြင့် ရန်သူများအကုန် အရုန်း ကျဆုံးသူကျဆုံး ဒဏ်ရာရသူရ ဖြစ်တုန်သည်။ ကျန်လူများ လည်း ဒဏ်ရာရသူများကိုဆွဲကာ ဒရောသောပါး ဆုတ်ခွာပြေးကြ လေသည်။

လက်ရှိအခြေအနေအရ တစ်ဖက်သတ်ဆန်ဆန် အနိုင်ရလိုက် ပါသည်။ မိမိတို့ထက် အင်အားသာလွန်သော ရန်သူတို့မှာ စက္ကန့်

ပိုင်းအတွင်း ပြိုကွဲသွားချေပြီ။ မိမိရဲဘော်များအား အပစ်ရပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မိမိတို့ဘက်မှာ အထိအခိုက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ အနိုင်ရသဖြင့် ရဲဘော်တိုင်း စိတ်အားတက်ကြွနေပါသည်။ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ရှိသူ ဗိုလ်ရင်ဇော်မှာမူ အပြည့်အဝ ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ မည်သည့်အချိန် မည်သည့်အခြေအနေတွင်ဖြစ်စေ ရန်သူအားလျော့တွက်၍ မရချေ။

“အူ... ဟူး... ဟူး...”

လေထဲတွင် အသံတစ်သံ လွင့်ယုံလာပါသည်။ ထိုအသံသည် သူတို့နှင့် တပြည့်ပြည့် နီးလာပါသည်။

“ခွေးအူလက်နက်”

ရဲဘော်တစ်ယောက်က အော်လိုက်ပါသည်။ ရန်သူများသုံး သော အာပီဂျီလက်နက်ကြီး၏ ဗုံးသီးလေထဲမှလာလျှင် ခွေးအူသံ ကဲ့သို့မည်ပါသည်။ ရဲဘော်များက ခွေးအူလက်နက်ဟု နာမည် ပေးထားပါသည်။

“ဖလပ်... ဖလပ်... ဖလပ်...”

ငှက်တောင်ပံခတ်သကဲ့သို့ အသံမျိုးသို့ ပြောင်း၍မည်လျှင် ခေါင်းပေါ်ရောက်ပြီဟု သိလိုက်ရသည်။

“ဂျိန်း”

ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲမှုနှင့်အတူ သင်္ချိုင်းဇရပ်မှ သွပ်မိုးများ လွင့်ထွက်သွားသည်။

“ဆုတ်”

ဗိုလ်ရင်ဇော်က အသံကုန်အော်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရန်သူကမခေပါ။ သူ့လူများ အခြေအနေ မကောင်းလျှင် အကူပစ်ခတ်ရန် လက်နက်ကြီး အဖွဲ့အား နောက်ချန်ထားပုံရသည်။ ပထမ ဗုံသီးတစ်လုံး ထိချက်ကောင်းလျှင် နောက်ထပ်ဆက်တိုက်လာပေတော့မည်။

အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းရန် ရဲဘော်များ စံနှစ်တကျ နောက်ဆုတ်ကြသည်။ တပ်ကြပ်မောင်မောင်ကြီးက စက်လတ်ကျည်တွဲကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ထိန်း၍ ကာပစ်၊ ပစ်ပေးရင်း နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ ထိုကာပစ်အားကိုးနှင့် ဆေးတပ်သား မျိုးမြင့်သည် လူနာချစ်သိန်းအားဆွဲ၍ ဆုတ်ပြေးပြေးသည်။ ဤအခြေအနေတွင် စနစ်တကျ ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ လက်ကနေဆွဲ၍ ဒရုတ်တိုက်နေရာရွှေ့ရပါသည်။

“ဂျိမ်း... ဂျိမ်း... ဂျိမ်း...”

ထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်းပင် နောက်ထပ်ဗုံသီးများ ကျရောက်ပေါက်ကွဲပါတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ရင်ဇော်နှင့် ရဲဘော်

များသည် အတန်ငယ်ဝေးသော ဘေးလွတ်ရာနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ အနီးအနားတောင်ကုန်းတစ်ကုန်းတွင် ခံစစ်အနေအထား နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။

“ဟာ”

အာမေဋိုတ်သံ အကျယ်ကြီး ထွက်သွားသည်။ ဆေးတပ်သား မျိုးမြင့်တစ်ယောက် စစ်သည်များ၏ ဒဏ်ရာအမျိုးမျိုး တွေ့ဖူးသည်။ ဤတစ်ကြိမ်လောက် သွေးပျက်စရာမကောင်းပါ။ သူ့လက်မှ ဆွဲလာသော ရဲဘော်ချစ်သိန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ခြေထောက်များပါမလာပါ။ ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်ဖြူလန်၍ သေဆုံးနေပါသည်။

“ဖက်... ဖက်”

ပခုံးကို လက်နှင့် ပုတ်သံကြားလိုက်ရသည်။ ဗိုလ်ရင်ဇော် ခြင်္စင်နေသည်။ “ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ” ဟု ပြောနေသယောင် အကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။ မျိုးမြင့်က နားလည်သဘောပေါက်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

နောက်ထပ်နာရီဝက်ခန့် တောင့်ဆိုင်နေကြသည်။ ရန်သူများ၏ ပစ်ခတ်မှုမရှိတော့ချေ။ နောက်ဆုတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူအလောင်းများနှင့် လက်နက်များ ရရှိခဲ့ပါသည်။ အလောင်းများကို ထားခဲ့ပြီး ရန်သူ့လက်နက်များကို သယ်ဆောင်ကာ

တပ်ရင်းပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ရဲဘော်ချစ်သိန်း၏ အလောင်းမှာ သယ်ယူရမလွယ်ကူသဖြင့် တောထဲတွင်ပင် သင်္ကြံတံခွဲရပါသည်။

တပ်ရင်းပြန်ရောက်သောအခါ သန်ခေါင်ယံနိုးချေပြီ။ တပ်ရင်း များရှေ့တွင် တပ်ဖွဲ့လိုက်သတင်းပို့အပြီးတွင် ရဲဘော်များဆိုင်ရာ ဘားတိုက် (အိမ်ဆောင်) သို့ ပြန်ကြပါသည်။ ဧည့်သည်ဖြစ်နေ သော ဆေးတပ်သားမျိုးမြင့်ကိုမူ ဆေးခန်းအဖြစ် ဆောက်ထား သောတဲတွင် နေရာချထားလိုက်ပါသည်။ ဆေးတပ်သားတို့ဘဝ ဆေးခန်းမှာရှိသော ဆေးဝါးများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရင်း ဆေးထိုးသောကုတင်ပေါ်တွင် ညအိပ်တတ်ကြပါသည်။ ဆေးခန်း ရှိလျှင် သူ့အတွက် အဆင်ပြေပါသည်။

အဆင်ပြေသည်က ဗိုလ်ရင်ဇော်ဖြစ်သည်။ ညဦးယံ တိုက်ခွဲ အနိုင်ကျခဲ့ရသည်ကို ဝမ်းမသာအားပါ။ သူ့အရင် တပ်ရင်းသို့ ဗျူဟာမှူး ရောက်ရှိနေပါသည်။ ဗျူဟာမှူးနှင့် တပ်ရင်းမှူးတို့အား မြေပုံခန်းတွင် ရှင်းလင်းတင်ပြပါသည်။ နေ့လယ်ခင်းက မိမိတို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ထိတွေ့တိုက်ပွဲဖြစ်ရသော ကိစ္စ ကျဆုံးသွားသော တပ်ကြပ်၏ အလောင်းကိစ္စနှင့် ကျဆုံးသွားသော ရဲဘော်ချစ်သိန်း ကိစ္စအဝဝတို့အား ကျေနပ်အောင် ရှင်းလင်းပြရပါသည်။ အခြေအနေ

အားလုံးတွင် နောက်မှသိရသော နေ့လယ်ခင်းကိစ္စများပါမကျန် ဒီမီခေါင်းပေါ်ရောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

တပ်ရင်းမှူးနှင့် ဗျူဟာမှူးတို့လည်း အထက်ကိုမည်သို့ အစီရင်ခံရမည်နည်းကို တွေးကာ ခေါင်းခဲနေကြပါသည်။ ရရှိထား သောရန်သူသတင်းများနှင့် ခခန်းလုံခြုံရေး ကိစ္စများ ပြန်လည် သုံးသပ်နေရပါသည်။ ရန်သူများအား သူတို့၏ နယ်မြေမှ အပြီး သတ်မောင်းထုတ်နိုင်ရန် စစ်ရေးအစီအမံများ ရေးဆွဲရပေသည်။

ပြီးစီးသွားသောအခါ တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့များအား ဝါယာလက်စက် နှင့် အကြောင်းကြားရန် ကိစ္စများ တပ်ရင်းမှူးက ဆက်လက်ဆောင် ချက်ရပါသည်။ စစ်ဆင်ရေး အစီအမံများနှင့် စာရွက်စာတမ်းများ သိမ်းဆည်းရပါသည်။ ဗိုလ်ရင်ဇော်လည်း ခုမှပဲ အနားရတော့တယ် ဟု စိတ်ထဲတွေးမိပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆေးတပ်သားမျိုးမြင့် ဟာရောက်အလေးပြုသည်နှင့် ကြုံရပါတော့သည်။

“ဆရာမျိုးမြင့် ကိစ္စရှိလား” သူကမေးလိုက်သည်။ သူ့နောက် လည်း တပ်ရင်းမှူး၏ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ဆိုသော အမေးကို ဝပ်မံ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်တော် ဆေးခန်းမှာ အိပ်လို့မဖြစ်ဘူး” ဆေးတပ်သား မျိုးမြင့်ကဖြေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း

တော်မြင့် (ငှက်များ)

နာကျင်မှုဖြင့် မအိမသာ ခံစားနေရပုံ ပေါ်လွင်နေသည်။ တပ်ရင်းများ အမေးကို သူကဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အိပ်ဖျော်တော့မဲ့ဆဲဆဲမှာ ဆေးခန်းတံခါးပွင့် လာတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထဲ ရှိတဲ့အခန်းကို ဝင်လာတော့ အတင့်ရဲလှ ချည်လားလို့ ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ်ထားစားထားကာလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ။ ရုပ်ရည်ကလည်း သန့်သန့်ပြန်ပြန် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတိုင်းမျိုးပဲ”

သူက စကားကို ခေတ္တနားလိုက်သည်။ နားထောင်သူအားလုံး လည်း စိတ်ဝင်စားဟန် ပြုလာကြပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်းဒီကောင်မလေးတွေဟာ မဟုတ်ကရုတ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တပ်ဖွဲ့မိသားစုဝင်တွေလားဆိုပြီး အခြေအနေကို မျက်စေ့ဖွင့်ရုံဖြင့်ပြီး ကြည့်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက် ကခေါင်းရင်း တစ်ယောက်ကခြေရင်းရောက်လာကြတယ်”

“နောက်တော့ဘာဖြစ်လဲ” ဗိုလ်ရင်ဇော်က ဝင်ထောက်လိုက် သည်။

“နောက်တော့ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ တစ်ယောက်က ခေါင်းကိုင် တစ်ယောက်ကခြေနှစ်ဖက်ကိုပြီး တုတင်ပေါ်က ဆွဲချ

တယ်။

လူနာဆေးထိုးသော ကုတင်မှာ သာမန်ကုတင်များထက် မြင့်ပါသည်။ လူနာနှင့် စမ်းသပ်သူ တပြေးညီဖြစ်နေရန် စီမံထား ရပါသည်။ အရပ်အမောင်းမကောင်းသူဆိုလျှင် ခုံခုံ၍ တက်ရပါ သည်။ အရပ်အမောင်းကောင်းသော မျိုးပြင့်အတွက် ခုစရာမလိုပါ။ ခုစရာလည်း မရှိပါ။ သို့သော် ကုတင်ပေါ်က ကျသောအခါ တော်တော်နာပေမည်။

“ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်ပြီး သူတို့ကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မရှိတော့ဘူး။ တပ်ဖွဲ့မိသားစုဝင်တွေဆိုရင်လည်း ဒီကိုလာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ စဉ်းစားကြည့်တော့ သရဲချောက်တာပဲဖြစ်မယ်”

“သရဲ”

ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်လင်း၏ အသံအနည်းငယ် မြင့်သွားသည်။ စစ်တပ်တွင် သရဲတစ္ဆေဆိုသော အယူသည်မရှိ၍ မရချေ။ မိမိရဲဘော်ဆိုလျှင် ကောင်းကောင်းဆဲ၍ နရင်းအုပ်လိုက် မည်။ သို့ရာတွင် ဗျူဟာမှ တွဲထားသူဖြစ်သဖြင့် ဗျူဟာမှူး မျက်နှာ ကရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာပြင်လိုက်သည်။

သူ၏ဘက်မင်းခေါ် လက်တိုလက်တောင်း ရဲဘော်လှဌေးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ရဲဘော်လှငွေက အခုဆေးခန်းမှာသွားအိပ်လိုက်။ ဒီညအင်မင်းနေရာကို ဆေးတပ်သားမျိုးမြင့်ကို ပေးအိပ်လိုက်”

“ဟုတ်”

ရဲဘော်လှငွေ ဆေးလူးပေးပြီး ထွက်သွားသည်။ ဆေးတပ်သား မျိုးမြင့်လည်း ရဲဘော်လှငွေ၏ နေရာတွင် သွားအိပ်သည်။ ကိစ္စတစ်ခုတော့ ပြီးလေပြီ။ ထိုအခါ ဗျူဟာမှူးကြီးအားယမကနှင့် ဧည့်ခံရန် စီမံရသည်။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးနှင့် တပ်ထောက်ဗိုလ်ကြီးတို့ ဝန်းရံပြီး ဝိုင်းဖွဲ့လိုက်သည်။ ဗိုလ်ရင်ဇော်ကတော့ ပင်ပန်းသည်ဆိုပြီး အလေးပြုကာ ပြန်သွားသည်။ တပ်ရင်းမှူးက နှုတ်ခမ်းတွန်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ တော်တော်လူရာမဝင်တဲ့ကောင်လေးဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်သည်။

ဝှောက်တွင်းတစ်နေရာဖြစ်သော်လည်း ဘလက်လေဘယ်ခေါ်အရက်ကောင်းများ ရှိပါသည်။ အပြည်များမှာ မူချေ(ဂျီ)သားဆတ်သားနှင့် မျောက်သားပါမကျန် စုံလင်လှပါသည်။ ဗျူဟာမှူးမှာ အရက်မူးတတ်သူ မဟုတ်သော်လည်း တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက် သောက်ပြီးမှ အိပ်ပျော်တတ်သည်။ လူကြီးအထာသိတော်သည်တစ်တပ်ရင်းမှူး၏ အရည်အချင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။

အရက်ဝိုင်းစမည်မှ မကြာသေးချေ။ ဆေးခန်းဘက်ဆီမှ

ကျယ်လောင်သော အသံများ ကြ လှုပ်ရပါသည်။

“ဝုန်း”

ရဲဘော်လှငွေ ကုတင်ပေါ်မှ ပစ်ကျသောအသံဖြစ်သည်။

“အမလေးဗျ”

ရဲဘော်လှငွေ၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်သော အသံဖြစ်သည်။ ရဲဘော်လှငွေသည် ရဲဘော်မျိုးမြင့်ကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်အဆက်အပေါက် မရှိချေ။ သေးသေးသွယ်သွယ် ပုံစံရှိသည်။ မိန်းခလေးနှစ်ဦးက အလွယ်တကူမရှိ ပစ်ချခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ထို့နောက် ဆေးခန်းအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာသော ရဲဘော်လှငွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရဲဘော် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ဗိုလ်မောင်မောင်လမ်းက ဆီးကြို၍မေးသည်။ ရဲဘော်လှငွေမှာ အမောတကော ပြေးလာသည်။ ဆေးခန်းနှင့်လည်း အစည်းအဝေးရှိရာ ရုံးဌာနမှာ မဝေးလှသော်လည်း ကြောက်လန့်မှုကြောင့် တောဟဲဆိုက်နေသည်။

“ဆရာမျိုးမြင့် ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်လည်း ထပ်ကြုံရတယ်”

ပြောနေရင်းပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကို မြင်တွေ့နေရသည်။

နဂိုက သတ္တိမနည်းသော စစ်သည်ဖြစ်သော်လည်း အံ့ဩထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးများ ပြူးနေပါသည်။

“တကယ်လှတဲ့ သရဲမတွေ”

“တကယ်လှတဲ့ သရဲမတွေ”

စကားတစ်ခွန်းကိုပင် နှစ်ကြိမ်ထပ်၍ ပြောလိုက်သည် နောင်အံ့ခါတွင် တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ထိုစကားကို ပြောစမှတ်ပြုလာရသည်။ တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မောင်လင်းမှာ မဖြစ်မနေ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ် ချမှတ်ရပေတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် တပ်ရင်းမှူး အမိန့်ဖြင့် ဆေးခန်းမှ ဆေးဝါးနှင့် ကရိယာများကို စစ်သည်နည်းသော ဘားတိုက် (အိပ်ဆောင်)၏ အစွန်းတစ်ဖက်တွင် ရွှေ့ပြောင်းနေရာချထားလိုက်သည်။ ရဲဘော်မျိုးမြင့်ဖြစ်စေ၊ နောက်ရောက်လာမည့် ဆေးတပ်သားဖြစ်စေ ရောက်လာလျှင် အိပ်ခက်ရန် နေရာလည်းသတ်မှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

မူလဆေးခန်းပြုလုပ်ထားသောတံကိုမူ တစ်စမကျန်အောင် ဖြိုဖျက်ရှင်းလင်းလိုက်လေတော့သည်။

စစ်ပြန်ကြီး

“ပြောင်း”

ခေါင်းကိုလက်ဝါးနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်ချက်ကြောင့် ဗိုက်နေရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ရဲဘော်ခင်သိန်း၏ မျက်လုံးများ ပြူးထွက်သွားပါသည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ခါးလောက်ကြည့်နေသူမှာ တပ်ကြပ်ကြီး မောင်မြိုင်ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ... ဆရာကြီး”

ထိတ်လန့်မှု အံ့ဩမှုနှင့် ဝမ်းသာမှုများ ရောထွေးဖိတ်သော အသံနှင့် အာမေဇိုတ်ပြုမိသည်။ ရုတ်တရက် အရိုက်ခံရသောကြောင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။ မျှော်လင့်မထားသော ဆရာကြီး

မောင်မြိုင်အား တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့သြမိသည်။ လက်ရှိ အနေအထားမှာ ဆိုးဝါးလှသဖြင့် ဆရာကြီး ရောက်လာခြင်းမှာ အားတတ်စရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းသာမိသည်။

“ဟာ... ဆရာကြီး လုပ်မနေနဲ့ ကင်းသမားက ငိုက်စရာ လား။ မင်းရဲ့ပေါ့ဆမှုကြောင့် အားလုံးသေကုန်မယ်”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

ခပ်ထိတ်ထိတ်ပြောစကားကြောင့် အယောင်ယောင် အမှား မှားပြောလိုက်သည်။ စင်စစ် ရဲဘော်ခင်သိန်းမှာ တာဝန်ကျေ ရဲဘော် ဖြစ်ပါသည်။ အရာရှိများ ကင်းစစ်လာလျှင် အသင့်ဖြစ်နေရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက အရေးယူခံရနိုင်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက် ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုရောက်ရှိနေသော ကွမ်းလုံဒေသတွင် ရက်ရှည်တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေပါသည်။ နေ့နေ့ညည သတိ ထားနေရပါသည်။ ပင်ပန်းမှုဒဏ်နှင့်အတူ အိပ်ရေးမဝသည်က များလာသဖြင့် ငိုက်မြည်းသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လည်း ဆီးနှင်းများကျပြီး အေးမြလှပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့နဲ့ မပြီးဘူး။ သတိပိုမိုယနဲ့ နေ။ မင်းအဘတွေ လာလိမ့်မယ်”

ဆရာမောင်မြိုင်က ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားသည်။ သူဆို

လိုသည်ကို ကောင်းစွာသိပါသည်။ အဘဆိုသည်မှာ တပ်ရင်းမှူး ကို ပြောသည်မဟုတ်ပါ။ ရန်သူဗကပများကို တင်စားပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ်ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။ ထို့နောက် ဆရာမောင်မြိုင်သွားသည့်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူသွားသည်မှာ ဒုတိယကြိမ် ဝံလှနေရာယူထားသော ကုန်း ကမူဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ လေသင့်ရာ အရပ်တွင် ရှိနေသဖြင့် အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် စကားပြောပုံရပါသည်။ သို့ရာတွင် အလွန်တိတ် ဆိတ်သော ညကာလဖြစ်သဖြင့် ပြောသောစကားသံများ ကြားနေ ရပါသည်။

“ဆရာဝံလှ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်တော့ ချောနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့မှာ စက်လတ်မရှိဘူး။ ဂျီဗီးပဲရှိတယ်”

“ငါတို့တွေအရင်က စက်ကလေး (ဘရင်းဂန်း) နဲ့ ရိုက်ဖယ် သေနတ်တွေပဲရှိတယ်။ စက်ကလေးအားကိုးနဲ့ စစ်တိုက်ရတာပဲ။ အခု စက်ကလေးအစားဝင်တာ ဂျီဗီးပဲ”

ထိုသို့ အားပေးပြီး ဆရာမြိုင်က စကားကို ခေတ္တနားလိုက် သည်။ ပြီးလျှင် ပစ်ကွင်းနှင့်နေရာယူထားသော နေရာကို လှည့် ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပစ်တွင်းကတော့ မဆိုးပါဘူး ဒါပေမဲ့ ရန်သူပစ်မှတ်လည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုအောက်နိမ့်တဲ့ နေရာကိုပြောင်းပြီး ဒေါက်ထောက် ထား”

ဆရာစံလှ အနည်းငယ် ဇေဝဇေဝဖြစ်သွားသည်။ သူ့အထက် အရာရှိက ထိုနေရာမှ တစ်လက်မမရွှေ့ရန် အမိန့်ပေးထားသည်။ အရာရှိအမိန့်ကို အကြပ်ကပြင်၍မရချေ။ သို့ရာတွင် ဆရာမောင် မြိုင်မှာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းသဖြင့် သူ့ရဲကောင်း မှတ်တမ်းထင် သူဖြစ်သည်။ အရာရှိများပင်လျှင် သူ့အားလေးစား၍ သူ့အကြံဉာဏ် ကို အလေးအနက်ထားကြပါစေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမောင်မြိုင် ပြောသည့်အတိုင်း နေရာပြောင်းလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ဒုတိယကြိမ်လှအနီးမှ ထွက်ခွာသွားသံကြား လိုက်ရပါသည်။ အခြားရဲဘော်များထံ သွားရောက်နေသည်ဟု ရဲဘော်ခင်သိန်း တွေးမိပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆရာကြီး မောင်မြိုင်အကြောင်း စဉ်းစားမိပါသည်။

ဆရာကြီး မောင်မြိုင်သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ မော်ကျွန်း မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော စစ်ဆင်ရေးကာလများမှစ၍ တစ်မတော်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ တိုက်ခိုက်ရေးစွမ်းရည် ကောင်းသောကြောင့် တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ်

ကုထူးတက်ခဲ့ပါသည်။ စည်းရုံးရေးစွမ်းရည်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးစွမ်းရည် လိုအပ်သည်ဟူသော မှတ်ချက်ကြောင့် အရာရှိသင်တန်းမတက် ရောက်ခဲ့ရပါ။

သူနှင့် သင့်လျော်သော ဆုလာဘ်တစ်ခုအနေနှင့် စစ်သင်တန်း ကျောင်းတွင် နည်းပြတာဝန်ပေးခဲ့ပါသည်။ သင်တန်းကျောင်းတွင် စည်းစနစ်ကြီးခြင်းနှင့် အမောင်းကြမ်းခြင်းတို့ကြောင့် သင်တန်းသား များက သူ့အား အာဇာနည်တတ်ကြပါသည်။ အမောင်း ကြမ်းသည်ဆိုရာမှာ လေ့ကျင့်ရေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်စေ ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်သဖြင့် တစ်ရင်းမှူး၏ လေးစားအားကိုးခြင်းကို ခံရပါသည်။ သို့သော် ဆရာကြီးမောင်မြိုင် မှာ ဘဝကို သင်တန်းကျောင်းတွင် မမြှုပ်နှံလိုပါ။ တိုက်ခိုက်ရေးသာ ဝါသနာပါသောကြောင့် ခြေမြန်တပ်မသို့ လျှောက်လွှာတင်ကာ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီး မောင်မြိုင်၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှာ ဤ၍ဤမှ လေးစားစရာကောင်းလှပါသည်။ မိသားစုဘဝတွင်ဆိုလျှင် ယခုအခါ ၌ အရွယ်ရောက်ပြီးသော သားသမီးများရှိသည်ဟု ကြားဖူးပါ၏။ သူ၏ဇနီးမှာ သားသမီးများ ယစ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားပါသည်။ တစ်ပင်လဲက တစ်ပင်ထူဆိုသော စကားရှိသော်လည်း ဆရာမောင်

မြိုင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်တောင်မကူးခဲ့ပါ။ သူပျော်ပိုက်သော တပ်မတော်သားဘဝကိုသာ ဖက်တွယ်ထားပါသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ အသက်အရွယ်ရလာသောအခါ စစ်သားအို ကြီးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာပါသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ကာယ ဗလလိုက်စားခဲ့သဖြင့် 'ခွားပျိုသန်လှ၊ ခွားအိုပေါင်ကျိုး' ဆိုသလို ကျန်းမာရေးက အိုင်အိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အပူအအေးကို မမှုသည့် ရေခဲခဲ ကျွဲဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဇရာကိုလှည့်စား၍မရပါ။ အသက်ကြီးယောက်ျားများတွင် ဖြစ်လေ့ရှိသော ဆီးရောဂါကြီးလာ ရပါသည်။ အစပထမ၌ ဆီးမကြာခဏသွားချင်လာသည်။ ဆီးသွား ပြီးလည်း အားမရသလို ဆီးကျန်သလို ခံစားရပါသည်။ ထိုကာလ တွင် သာမန်ဆေးနည်းတို့များနှင့် ကုသကြည့်သည်။ ဆေးစသောက် ခါစ၌ဟုတ်သလိုလိုရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ခံရင်းခံရင်း ဝက်လာ သည်။ ရောဂါဝေးနာဆိုသည်မှာ လဆန်းလဆုတ်ကဲ့သို့ ဆုတ်လျှင် ဆုတ်၊ မဆုတ်လျှင် တိုးပေတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆီးသွား လျှင် အောင့်တက်လာသည်။ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင် သောအခါမှ တပ်ဆေးခန်းသွားပြသည်။ တပ်ဆေးခန်းမှ ဆေး အရာရှိ(ဗိုလ်ကြီး)က ဆီးကျိတ်ရောင်သည်ဟု ပြောကာ ကွမ်းလုံ ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်သည်။

ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များက ဆီးကျိတ်ကို ခွဲထုတ်လိုက်သည်ဟု သတင်းစကားကြားရသည်။ ထို့အပြင် ခွဲထုတ်သောအသားစကို ဆေးရည်စိမ်ပြီး မန္တလေးရှိ ရောဂါဗေဒဌာနကို ပို့သည်ဟု ဆိုသေး သည်။ မန္တလေးပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွင် ရောဂါရှာသောအခါ အခြေ အနေမကောင်းသဖြင့် တပ်မှ အနားပေးလိုက်ရကြောင်း သတင်း များလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးအား မေးလျှင်တော့ အတိအကျ သိနိုင်မည်။ သို့သော် သူတို့စစ်ပြေပြင်ရောက်နေသည်မှာ တစ်လခန့်ရှိပေသည်။ ဆရာကြီးမောင်မြိုင် ပြန်ရောက်သွားသည့် ကိစ္စမှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်စရာဖြစ်သည်။ ရဲဘော်ခင်သိန်းအတွေးများ ချာချာလည်နေသည်။

လက်ရှိအခြေအနေတွင် မတွေးအားပါ။ မငေးအားပါ။ အချိန် မရွေး ရောက်လာနိုင်သော ရန်သူများကို စောင့်ကြည့်နေရသည်။ ထိုစဉ် မြင်ကွင်းရှေ့မှ လှုပ်ရှားမှုအချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့နောက်မှလည်း ခြေသံလုံလုံနှင့် ရောက်လာသော ဆရာကြီး မောင်မြိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ပခုံးပုတ်ပြီး ရှေ့တည့် တည့်လက်ညှိုးထိုးပြကာ အသံတိုးတိုးဖြင့် စကားပြောသည်။

“ဟိုမှာတွေ့လာ။ ခွေးအတွေ့တက်လာပြီ။ မင်းအထက်အရာရှိ ကို သွားသတင်းပို့တော့။ မင်းနေရာကို ဝါကြည့်ထားပေးမယ်”

ရဲဘော်ခင်သိန်း သက်ပြင်းကို အသံမထွက်အောင် ရင်ထဲမှပင် တင်းခနဲ ချလိုက်သည်။ သူတို့တစ်စိတ်တွင် ဒုတိယကြိမ်စံလှအထက်တွင် အရာရှိတစ်ဦးပါလာသည်။ ယခုရက်ပိုင်းတွင် တောကြီးငှက်ဖျားဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေရပါသည်။ ဗိုလ်သက်ထွေးလည်း ပေါ့ဆ၍မရပါ။ ငှက်ဖျားပိုးခေါင်းထဲရောက်လျှင် သေရင်သေမသေရင်ရှားသည်ဟု နားလည်ထားသည်။ ရဲဘော်များအကြံပေးသော ကေသီပန်(သွေးပုပ်ချဆေး)နှင့် အရက်ရော၍သောက်သည်။ ခေတ္တမှ အပူကျသလိုလို ခံစားရသည်။ ခဏတာ သက်သာသော်လည်း အချိန်တန်ရောက်ပြန်ထလာပါသည်။ ဆေးအဖွဲ့ မိမိတို့ပျိုင့်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကြက်ခြေခတ်ဆေးသုံးပါးရပါသည်။ မက်မလိုကွင်းငှက်ဖျား ဆေးပြားတွင် ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဍာန် လိုင်းများပါသဖြင့် အရပ်က ကြက်ခြေခတ်ဆေးဟု ခေါ်ကြပါသည်။ ထိုဆေးဖိစားတွင် ဆိုးကျိုးမှာ ခေါင်းအလွန်ပူပါသည်။ ထိုဆေးသောက်သုံးပြီး ဓက်ယန္တရား မောင်းနှင်၍မရပါ။ အသားအရေများလည်း ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်လာပါသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ရဲဘော်များအား ငှက်ဖျားရောဂါရှိလျက်ပင် အရေးမထားဘဲ ချီတတ်ရန် သူကအားပေးပါသည်။ တစ်ချိန်က ငှက်ဖျားရောဂါအား အမြစ်ပြတ်ကုသရန် မသင့်ဆိုသောအယူအဆ

တစ်ရပ်ရှိခဲ့ပါသည်။ စစ်သားနှင့် ငှက်ဖျားလင်မယားပဲ အားတင်းထားဖို့ သူကတိုက်တွန်းပါသည်။ ယခုသူ့အလှည့်တွင်မူ ကွမ်းလုံငှက်ကို ထိတွေ့မှု မရှိသေးသောအရိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေသနှင့် ကျင့်သားမရသေးသဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရပါသည်။ လက်ရှိအနေအထားတွင် ငှက်ဖျားဒဏ်နှင့် ဆေးဒဏ်နှစ်ရပ်ပေါင်း ခံစားရသဖြင့် အသားအရေ ဖြူပုပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပါသည်။

သို့တစေ ဝေဒနာကြေညာဖို့ အခွင့်မသာပါ။ ရဲဘော်ခင်သိန်းက သတင်းပို့သည်နှင့် တဲအပြင်ထွက်၍ ကွမ်ကဲရပါတော့သည်။ သူ့အပြင်ရောက်သောအခါ ရဲဘော်များ အသင့်နေရာယူပြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကင်းအလှည့်မကျသဖြင့် အိပ်နေရသော ရဲဘော်များပင် နှိုးစရာမလိုဘဲ ရောက်ရှိပြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုအခြေအနေကြောင့် စိတ်သက်သာရာရသလို ခံစားရပါသည်။ သို့သော် မကြာပါ။

“ခွီး”

ရန်သူ့လက်နက်ကြီး ကျည်ဆံလေထဲ ပျံဝဲလာပါသည်။ အရာရှိအကြပ်နှင့် တပ်သားအားလုံး ပြားပြားဝပ်လိုက်ကြသည်။

“ရိုမ်း”

ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ယခင်တပ်ကြပ်စံလှ

နေရာယူသော တောင်ကမူမှာ ဖွာလန်ကျသွားပါသည်။

“ဟာ”

ရဲဘော်ခင်သိန်းမှအပ ကျန်လူများအားလုံး အာမေဇိုတ်ကြီး လိုက်ကြသည်။ အားကိုးရသောတပ်ကြမ်းစံလှကျပေပြီ။ စိတ်ဓာတ် မကျအားပါ။ ရန်သူများ ညာသံပေး၍ တက်လာသံကြားလိုက်သည်။

“ပစ်”

ဗိုလ်သက်ထွေး၏ အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ ပစ်ခတ်သံများ တောလုံးညံ့သွားပါသည်။ ရန်သူများ ဇေဇေဝီဖြစ်သွားသည်။ ဇေခင်းက လေ့လာထားသော ခံကတုတ်များ အနေအထားပြောင်းနေသည်။ သူတို့ဖိတိုက်သောနေရာတွင် လူမရှိချေ။ မထင်မှတ်သော နေရာမှ ဆီးကြီးတိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသည်။ ရန်သူခေါင်းဆောင်မှာလည်း စစ်ရည်ဝပုံရပါသည်။ အခြေအနေမကောင်းမှန်းသိလျှင် သူ့လူများအား အချက်ပေး၍ နောက်ဆုတ်စေပါတော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အောက်ချိုင်ဖြစ်သော လျှို့ဝှက်မှ ဂျီဖိုးပစ်ဆဲကြားလိုက်ရသည်။ နောက်ပြန်ဆုတ်သည့်ရန်သူများ သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူရဖြစ်ပြီး ပျာယာခတ်သွားကြပါသည်။

“ဆရာဇံလှ”

ရဲဘော်များတိုင်ပင်ထားသည့်အလား သံမြိုင်အော်လိုက်ကြပါသည်။ တပ်စိတ်၏ လက်ရုံးဖြစ်သော ဆရာစံလှမသေပါ။ လက်စွဲတော် ဂျီဖိုးနှင့် တိုက်ပွဲဝင်နေကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။

မထင်မှတ်ပဲ အထိနာသွားသော ရန်သူများသည် ခေတ္တလှုပ်ရှားမှုများ ငြိမ်သက်သွားသည်။ လက်တလောအောင်ပွဲကို ယစ်ပူးဝမ်းသာနေ၍မရချေ။ မုန်တိုင်းမတိုက်မီ ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ပြင်နှင့် တူနေပါသည်။ အချိန်မရွေး အခြေအနေဆိုးနိုင်ပါသည်။ မိမိတို့ဘက်တွင် လက်နက်အင်အား လူအင်အားနည်းနေသည်။ ထိုအခြေအနေကို ရန်သူများသိလျှင် အင်အားနှင့် ဖိတိုက်လာနိုင်သည်။

“ခွီ... ခွီ... ခွီ”

ဝိစိမူတ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ထိုးစစ်ကြီး ဆင်နွှဲရန် ရန်သူများအလုံးအရင်းနှင့် တက်လာကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ မကြာမီ လူရိပ်မဲမဲများ မြင်ကွင်းတွင် ပေါ်လာပါသည်။

“ဟာ... ရန်သူတွေ အများကြီးပဲ။ ဗိုလ်ကြီးနောက်ဆုတ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ရဲဘော်တစ်ယောက်၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျန်ရဲ

တော်မြင့် (ငှက်များ)

ဘော်များကလည်း ခိုလ်သက်ထွေးအား လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုစဉ် တောင်ကုန်းကို လက်မလွှတ်ရန် အထက်မှ ဝါယာလက်စက်နှင့် အကြောင်းကြားထားသည်။ တစ်လက်မခန့်ပင် ဆုတ်ခွာ၍ မဖြစ်ချေ။ မလုပ်နိုင်ကြောင်း ခေါင်းလမ်းပြလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ စစ်သားမဟုတ်ဘူးလား။ နောက်ဆုတ်တဲ့ကောင် ငါနဲ့တွေ့မယ်။ အမိန့်မစောင့်နဲ့ ပစ်ကွင်းသေချာရင် စပစ်တော့”

ဆရာကြီး ဖောင်မြိုင်အသံက ကျားတိန်းသံပမာ ထွက်ဖော်လာသည်။ သူ့အသံဩဇာကြောင့် ရဲဘော်များကြောက်လည်းကြောက်သည်။ အားလည်းတတ်သည်။ တစ်စိတ်တစ်စိတ်လုံးအား ရဲဆေးတင်ပေးလိုက်သလိုရှိသည်။ ရန်သူများပစ်ကွင်းထဲ ရောက်လာသည်နှင့် ရဲဘော်အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်ခတ်လိုက်ကြသည်။

ပစ်ခတ်မှုမှာ ထိရောက်လှသော်လည်း ရန်သူများ ဖရိုဖရဲမဖြစ်ပါ။ လူအင်အားက များပြားလှပါသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ရန်သူများကလည်း တစ်စိုင်းယားခေါ်သေနတ်ကို ခါးတွင်ထား၍ ပြန်လည်း ပစ်ခတ်ပါသည်။ ရဲဘော်များက အကာအကွယ်ယူ၍ ပစ်ခတ်ရသဖြင့် တပန်းသာနေသော်လည်း ရန်သူများကလည်း သူတို့ပစ်အားကို အကာအကွယ်ယူထားသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲမှာ

ပွင်းထန်လာပါသည်။

“ဝုန်း”

ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုက ရန်သူများဘက်တွင် ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

“နီလာတစ်လုံးဟေ့.....”

နီလာတစ်လုံးဆိုသည်မှာ အကူပစ်လက်နက်ကြီးတစ်ဖွဲ့မှ ဖောက်ဝစ်ဇာ အမြောက်ဆံတစ်ဆံ ဖြစ်ပါသည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း...”

နောက်ထပ်အမြောက်ဆံများ ကျရောက်ပေါက်ကွဲပါသည်။ လူအင်အားနည်းနည်းပဲရှိသည်ထင်၍ ဖိတိုက်လာသော ရန်သူများ ခြေလှမ်းတုံ့သွားပါသည်။

“စစ်ကူလာပြီဟေ့... တိုက်ကြ...”

ရဲဘော်များ အားတက်သရော အော်ဟစ်ကြပါသည်။ စောစောက ကျည်ဆံချွေတာကာ သေချာမှ ပစ်နေရပါသည်။ ယခုအခါ ရဲဘော်တို့ကြွစွာဖြင့် ဒလဟောပစ်ကြပါတော့သည်။ ရန်သူအကျအဆုံး မနည်းပါ။ ကျန်လူအားလုံးမှာလဲ ဖရိုဖရဲနှင့် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးရပါတော့သည်။

များမကြာမီ ထိုပွဲပြီးပေါ်သို့ စစ်ကူပေးသော တပ်ရင်းမှ

ရဲဘော်များ ရောက်လာကြပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ ထို့အပြင် အရာရှိများလည်း ပါလာကြပါသည်။ ထိုအထဲတွင် ဗျူဟာမှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ကိုယ်ရေးအရာရှိဗိုလ်နိုင်ဝင်း ပါလာပါသည်။

ဗျူဟာမှူးကြီးမှာ ချင်းလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အမည်ရင်းမှာ ဆလိုင်ခင်မောင်ဝင်း ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စကိုင်တွယ်ရာတွင် စေ့စပ်သေချာသူဟု နာမည်ရထားသူဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း ပွင့်တောင်ကုန်း၏ လုံခြုံရေးကိစ္စ အဝဝကို ဗျူဟာတပ်ခွဲမှ စစ်သည်များကို လုံးဝတာဝန်ယူခိုင်းထားပါသည်။ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသော ရဲဘော်များကို အနားပေးကာ ဒဏ်ရာရသူများကိုလည်း ဆေးတပ်ပွဲအား ကူသစေပါသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်သက်ထွေးအား တိုက်ပွဲအခြေအနေကို အစီရင်ခံစေပါသည်။

ဗိုလ်သက်ထွေးကလည်း ပြီးခဲ့သည့် တိုက်ပွဲများအကြောင်း လက်ရှိလူအင်အားနှင့် လက်နက်အင်အား အခြေအနေနှင့် ထိုညတိုက်ပွဲ ဖြစ်စဉ်များကို ခရေစေ့တွင်းကျ အစီရင်ခံရပါသည်။ ဗျူဟာမှူးကြီးက မျက်မှောင်ကျုံ့၍ နားထောင်နေပါသည်။ စိတ်မကျေနပ်၍မဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမရ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးမှ မှတ်ချက်ပေးပါသည်။

“ဗိုလ်သက်ထွေးကလည်း ကောင်းကောင်းမကျန်းမာသေးဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ရန်သူကလည်း အလုံးအရင်းနဲ့ ဖိတိုက်တယ်။ သူတို့မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မလာဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေသလိုပဲ”

ဗိုလ်သက်ထွေးလည်း စဉ်းစားရသည်။

“ထူးတာတော့ ထူးတယ်ခင်ဗျာ။ ရဲဘော်ခင်သိန်း လာသတင်း ဒို့ပြီး တဲအပြင်ထွက်တော့ ရဲဘော်အားလုံး အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေတယ်။ ခံစစ်ပုံစံလည်း အနေအထားကောင်းနေတယ်။ ဘဝကြပ်စံလှကတော့ သူ့နေရာမှာ သူမနေဘူး။ သူ့သဘောနဲ့ သူ့နေရာပြောင်းထားတယ်။ အဲဒီလဲ ကောင်းကောင်းပဲ။ ပထမဆုံး ကျတဲ့ လက်နက်ကြီး ခုံးဆံဟာ သူ့နေရာတည့်တည့်ကျတယ်။ သူ့နေရာယူထားတဲ့ လျှိုင်က ပစ်တော့ သူတို့အထိနာသွားတယ်”

ဗျူဟာမှူးကြီး မျက်ခုံးပင့်သွားသည်။ တပ်ကြပ်စံလှနှင့် ရဲဘော်အားလုံး သူ့ရှေ့ခေါ်လိုက်သည်။ လူစုံသော် မေးခွန်းမေးသည်။

“တိုက်ပွဲမစခင် အိပ်နေရတဲ့ ရဲဘော်တွေ လက်ညှိုးထောင်”
ရဲဘော်အချို့ လက်ထောင်လိုက်ကြသည်။

“ရန်သူလာတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ဘယ်လိုခိုခာလဲ”

“တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က လာနှိုးလို့ပါအဘ”

နှုတ်လျှာသွက်လက်သော ရဲဘော်တစ်ဦးက ဖြေလိုက်သည်။
ပွိုင့်တွင် တပ်ကြပ်ကြီး မရှိချေ။ တပ်ကြပ်စံလှကို ဆိုလိုသည်
ဟုထင်လိုက်သည်။

“တပ်ကြပ်စံလှ ကိုယ့်နေရာကိုယ်မနေဘဲ ရဲဘော်တွေသွား
နှိုးသလား”

“ကျွန်တော် မနှိုးပါဘူးခင်ဗျ”

“ဟေ... ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အထက်အမိန့်မရပဲ နေရာ
ပြောင်းရသလဲ”

“တပ်ကြပ်ကြီးက နေရာပြောင်းခိုင်းလို့ပါ”

“ဟေ”

ဗျူဟာမှူးကြီး၏ အာမေဇိုတ်သံက ပို၍ကျယ်လောင်သွား
သည်။ လာပြန်ပြီ ဒီတပ်ကြပ်ကြီး။ ရဲဘော်တွေ ပြောသလိုလိုက်
ပြောနေသည်ထင်၏။

“ကဲ မင်းတို့ပြောနေတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးဆိုဟာ ဘယ်သူလဲ”

“ဆရာကြီး မောင်မြိုင်ပါ”

အားလုံးက သံပြိုင်ဖြေလိုက်ကြသည်။ ဗျူဟာမှူးကြီး မျက်
လုံးပြူးသွားသည်။ အာမေဇိုတ်သံပင် မပြုနိုင်အောင် မှင်သက်မိ

သွားသည်။ ဆရာမောင်မြိုင်၏ ဆီးကျိတ်မှ အသားစစမ်းသပ်ချက်
အဖြေမှာ စိအေခေါ် ကင်ဆာ ကျိတ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်
ရသင့်ရထိုက်သော ခံစားခွင့်များပေးပြီး တပ်မတော်မှ အနားပေး
လိုက်သည်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးမှ
ဘဒင် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“မင်းတို့က ဆရာကြီးမောင်မြိုင်ပဲ ပြောနေတယ်။ အဲဒီ
ဆရာကြီးအကြောင်းကို ဒီကဗိုလ်နိုင်ဝင်းထက် ဘယ်သူပိုသိနိုင်မလဲ”

သူ့နံဘေးမှ ဗိုလ်နိုင်ဝင်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဗိုလ်
နိုင်ဝင်းကလည်း မလုံမလဲပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အမူအရာကို ဗိုလ်
သက်ထွေးနှင့် ရဲဘော်များအားလုံး သတိထားမိကြသည်။ သို့သော်
အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ကြပါ။

“ကဲ... ဒီက စစ်သည်တွေ မသိကြဘူးထင်တယ်။ ဗိုလ်
နိုင်ဝင်းက ပြောပြလိုက်ပါ”

ဗျူဟာမှူးကြီး ခွင့်ပြုသောကြောင့် ရဲဘော်များ မသိသေး
သော ဆရာကြီး မောင်မြိုင်၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဗိုလ်နိုင်
ဝင်းက ပြောပြလိုက်သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားဖြစ်သူ ဆရာကြီး
မောင်မြိုင်သည် ကွမ်းလုံဒေသရောက်မှ နှပူးစာရွာလည် ဆိုသလို
ရှမ်းတိုင်းရင်းသူ နန်းမိုးခမ်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါသည်။ အိမ်

ထောင်သက် မကြာမီပင် သားတစ်ယောက်သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့ပါသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ခယ်မဖြစ်သူ နန်းချောချောက ခလေးများကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီး မောင်မြိုင်ကတော့ ဝါသနာကို ဖက်တွယ်၍ ဘားတိုက်ခေါ် အိပ်ဆောင်ထဲတွင်သာ ဘဝကိုမြှုပ်နှံခဲ့ပါသည်။

အရွယ်ရောက်သောအခါ သားကြီး စိုင်းအိုက်ဂိမှာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်သွားပါသည်။ ဆရာမောင်မြိုင် ခွင့်ရ၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ သွားသည့်အခါတိုင်း သားကြီးနှင့် တွေ့ရသည်မရှိပါ။ သမီးဖြစ်သူ နန်းချယ်ရီကိုသာ တွေ့နိုင်ခဲ့ပါသည်။ နန်းချယ်ရီသည် ဘွဲ့ရတစ်ဦးဖြစ်လာသော်လည်း အခြားအလုပ်မရှာပါ။ ဒေါ်လေးဖြစ်သူ၏ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကိုသာ တူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ အခါအားလျော်စွာလည်း မိခင်၏ မွေးရပ်မြေကိုလာလည်ရင်း ဖခင်ကို တွေ့ဆုံတတ်ပါသည်။

ထိုကာလတွင် စစ်တက္ကသိုလ်ဆင်း ဗိုလ်နိုင်ဝင်းမှာ ဆရာကြီးမောင်မြိုင်ရှိရာ တပ်ရင်းသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ အခြားအရာရှိများ၏ သတင်းပေးမှုအရ ဆရာကြီးမောင်မြိုင်၏ အရည်အချင်းကို သိခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်နိုင်ဝင်းမှာ စစ်ပညာဝါသနာပါသည်။ တက္ကသိုလ်တွင် လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ရသည်မှ အခြေခံပျံ့နှံ့သည်။ လက်တွေ့

မတုတ်သေးချေ။ လက်တွေ့စစ်မြေပြင် ကျွမ်းကျင်သော ဆရာကြီးမောင်မြိုင်ထံမှ လေ့လာသင်ယူရန် သိန္နီဌာနချူထားလိုက်သည်။ သို့နှင့် အပြန်အလှန် လေးစားသော အရာရှိနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးအတွဲဖြစ်လာပါသည်။ လေးစားရာမှ ခင်မင်လာကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးရာမှ တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦးသိလာကြသည်။ ယုံကြည်မှုလည်း ခိုလာကြသည်။

ဗိုလ်နိုင်ဝင်းမှာ ရန်ကုန်ဇာတိဖြစ်သည်။ ခွင့်ရ၍ မိဘရပ်ထံ ပြန်သောအခါ ဆရာကြီးမောင်မြိုင် အမှာရှိသည့် ကိစ္စများကို နန်းချယ်ရီ နှင့် သွားတွေ့၍ ဆောင်ရွက်ရသည်။ နန်းချယ်ရီသည် မိခင်၏ သွေးဖြစ်သောကြောင့် အသားဖြူ၍ ညက်ညောလှပါသည်။ တိုင်းရင်းသူအများသည် မျက်နှာဖောင်းဖောင်းနှင့် နှာခေါင်းပြားတတ်သည်။ သို့ရာတွင် နန်းချယ်ရီ၏ မျက်နှာအချိုးအဆက်မှာ တိတိယိယိရှိသည်။ နှာယောင်မမြင့်သော်လည်း နှာတံစင်းသည်။ အသိသာအထင်ရှားဆုံးမှာ မျက်လုံးဖြစ်သည်။ မျက်လုံးမပြူးသော်လည်း မျက်မှေးမတုတ်ပါ။ မျက်လုံးအိမ်ထဲသို့ သေချာကြည့်လျှင် ထောက်မမှီသော မတူရာပင်လယ်ထဲကျသွားသလား ထင်မှတ်မှားစရာဖြစ်သည်။ ဤ၍၍ မှုပင် ကြည်လင်ရွန်းလဲ့ပါသည်။

ထိုအလှကို ဗိုလ်နိုင်ဝင်းက မြင်မြင်ချင်းပင် သတိထားမိပါ

သည်။ မြင်ဖန်များတော့ ခင်မင်လာပါသည်။ ခင်ဖန်များတော့ ကြွမ်းပါတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး ချစ်သူများဖြစ်လာကြပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဗျူဟာများကြီး၏ စကားကြောင့် ဗိုလ်နိုင်ဝင်းတစ်ယောက် မလုံမလဲ ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအပြီးသည် ခေတ္တယူသာဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာတည်ငြိမ်သွားသည်။ စိတ်မချမ်းသာသည့် အရိပ်အယောင်များပင် သန်းလာပါသည်။

“ကျွန်တော်လဲ ပြောမလို့ပါပဲ။ အဘက အလုပ်မှားနေတော့ ပြောချင်တာ အလျဉ်းမသင့်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုအခုပြောလေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မနေ့က ညနေစောင်းမှာပဲ နန်းချယ်ရိက တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်။ ဆရာကြီး မောင်ကြိုင်ဆုံးသွားပြီတဲ့”

ဗျူဟာများ ဆလိုင်းခပ်မောင်းဝင်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပါသည်။ ရုတ်တရက် ပြောစရာစကားမရှိသလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ပြီးမှ မချီတင်ကဲ လေသံဖြင့် စကားပြောပါသည်။

“ဆရာကြီးမောင်ကြိုင်ကို စစ်ပင်စင်လေးလိုက်တာ သူ့ကို မလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာတို့အတွက် အရမ်းတန်ဖိုးရှိတယ်။ သူ့ရောဂါကို စနစ်တကျ ဆေးကုသပြီး အသက်ရှည်ရှည်နေစေချင်

လို့ စီစဉ်ရတာ”

“ကုတာတော့ ကုကြပါတယ်။ သားအကြီးသဘောသားကလည်း ပြန်ရောက်ပြီး ပြုရပါတယ်။ ဆေးဖိုးဝါးခလည်း မပူရပါဘူး။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး တတ်ရောင်ခြည်ကုသလည်း တစ်လတစ်ခါ သွားပြရပါတယ်”

ဗိုလ်နိုင်ဝင်းအသံက ပြောရင်းပြောရင်း တိမ်ဝင်သွားသဖြင့် ခေတ္တနားသည်။ ထို့နောက် ဆက်ပြောပါသည်။

“မနေ့က ညနေမှာတော့ အကောင်းကြီးကနေ ကယောင်ကတမ်းတွေ စပြောတယ်တဲ့။ သူ့တာဝန်ယူတဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုကို စိတ်မချဘူးတဲ့။ အရာရှိကလည်း များနေတယ်။ ရဲဘော်တွေလည်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ ခံစစ်အနေအထားကလည်း အားရစရာမရှိဘူးတဲ့”

နားထောင်သူအားလုံးမှာ အံ့သြသော မျက်နှာများသို့ ပြောင်းသွားသည်။ သားသမီးများက ကယောင်ကတမ်းပြောသည်ဟု ထင်နေကြသော်လည်း သူတို့တပ်စွဲသော ဖွဲ့စည်းမှုတွင် တကယ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့အတူ ဆရာကြီးမောင်မြိုင်လည်း တကယ်ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အချို့စစ်သည်များ မျက်လုံးပြူးချေပြီ။ ဆရာမောင်မြိုင်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရောက်လာပြီး အိပ်နေသော ရဲဘော်များကို နှိုးသည်။ တပ်ကြပ်စံလှကို ရိုးဖိုးနှင့်တကွ နေရာပြောင်းခိုင်းသည်။

ရဲဘော်ခင်သိန်းအားလည်း ရိုက်သွားသေးသည်။ အထက်အရာရှိ
သတင်းပို့ရန်လည်း သူကပင် ညွှန်ကြားသွားသည်။ တနည်း
သော် တစ်ခခန်းလုံးကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရောက်ရှိလာသူမှာ လူသားစင်စင်တော့ မတူ
နိုင်ချေ။ ကြောက်တတ်သူများ အလွန်ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

“ဟာ... ဒါဆို ဆရာကြီးက သရဲဖြစ်ပြီးလာတာပေါ့”

ရဲဘော်တစ်ယောက်က ရုတ်တရက်မြောလိုက်သည်။ ထို
ပြောကို ဗိုလ်နိုင်ဝင်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့ချေ။

“ဟေ့ကောင် သရဲဖြစ်ပြန် တစ်ခုဖြစ်ပြန် မင်းတို့ကို လာကူ
တာ။ မင်းတို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

ပြောမိသော ရဲဘော်များက အယောင်ယောင် အမှားမှား
ပြန်ပြောသည်။ လက်ရှိအခြေအနေကို ဗျူဟာမှူးဆလိုင်းခင်မောင်
ဝင်းက သဘောပေါက်သည်။ သူက အားလုံးကို လက်ကာပြလိုက်
သည်။

“ကဲကဲ ဒီကိစ္စမှာ တစ်ချို့ရဲဘော်တွေလည်း ကြောက်ကြမှာပေါ့
ဗိုလ်နိုင်ဝင်းကလည်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ တစ်ရင်းပြန်ရောက်ရင်
တို့တတွေ ဆရာကြီးမောင်မြိုင်အတွက် ကုသိုလ်လုပ်ပေးကြရအောင်။

သူတို့မိသားစုလည်း လုပ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကို ဒီပျိုင့်က စစ်သည်
တွေကလည်း အမှတ်တရ လုပ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်”

ဗျူဟာမှူး၏ စကားအဆုံးတွင် အားလုံးက ကျေနပ်ဝမ်းသာ
စွာနှင့် ဟုတ်ကဲ့လိုက်ကြပါသည်။

တစ်ခခန်း ပြန်ရောက်သောအခါတွင် မူလက ထိုပျိုင့်မှ
စစ်သည်များ လုပ်ဆောင်သော အစီအစဉ်ဖြစ်သော်လည်း ဗျူဟာမှူး
ကိုယ်တိုင်ပါသည်ကတစ်ကြောင်း ဆရာကြီး မောင်မြိုင်အား ချစ်ခင်
လေးစားသူ ပေါများသည်ကတစ်ကြောင်း အလှူပွဲမှာ ထူးတူးခြား
ခြား ကြီးကျယ်ခမ်းနားသွားပါသည်။ ယခုအခါ ထိုအဖြစ်အပျက်
သည် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်နိုင်ဝင်းသည်ပင်
ဗိုလ်မှူးကြီးဘဝနှင့် တင်မတော်မှ အနားယူပြီးဖြစ်ပါသည်။ စစ်မြေ
ပြင်ကို သံယောဇဉ်ရှိလှစွာသော စစ်ပြန်ကြီး မောင်မြိုင်အကြောင်း
ကိုမူ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ချီကကပေးတဲ့ ပညာ

“ဒီအိမ်ရောက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခဏခဏ အိပ်မက် မက်တယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကို အခြားလူတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး ကိုချိုခေါ်လာတာဖြစ်မယ်”

ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောလိုက်သော အန်တီစန်း၏ စကားကြောင့် အောင်ကျော်ဆင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အန်တီစန်း၏ အမည်ရင်းမှာ ဒေါ်စန်းစန်းအေးဖြစ်ပြီး အစ်ကိုအကြီးဆုံး အောင်ဇော်မြင့်၏ ဒုတိယမြောက်ဖြစ်ပါသည်။ အသက်အားဖြင့် အောင်ကျော်ဆင့်နှင့် ခွယ်တူမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ကလေးများခေါ်သလို လိုက်ခေါ်ကြသဖြင့်သာ အန်တီစန်း တွင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမကလည်း ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်းသို့ ရောက်ရှိလာသူ

ဖြစ်သည့်အတိုင်း အောင်ကျော်ဆင့်အား ငယ်နာမည်ကိုသာ အဖျားဆွတ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်၏ ဖခင်သည် မြို့အုပ်ရာထူးဖြင့် ရေကြိုမြို့တွင် တာဝန်ကျစဉ် သူ့အားမွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ မိတ္ထီလာမြို့မှ တေးဂီတဝါသနာရှင်များက ထိလာမောင်ဆိုသော တီးဝိုင်းထူထောင်သောကာလဖြစ်ပါသည်။ ထို့နည်းတူ ရေကြိုမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သော သားငယ်အားလည်း ‘ရွှေကြိုမောင်’ ဟု အိမ်နာမည်ပေးခဲ့ပါသည်။ မြန်မာလူမှုသဘာဝအရ ကလေးအား ဝိုင်းဝန်းထိန်းကျောင်းပေးသူများမှာ အဖေများ အစ်မများနှင့် သူစိမ်းအမျိုးသမီးများသာ ဖြစ်သဖြင့် ‘ရွှေကြိုမောင်’ အမည်မှ တဖြည်းဖြည်း မိန်းခလေးဆန်သော ‘ချိုချိုမောင်’ ဟု ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ ယခုအထိ ဝမ်းကွဲညှိ၊ ညီမများသည် အောင်ကျော်ဆင့်အား ကိုချိုဟု ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။

အောင်ကျော်ဆင့်သည် ယခင်က မိတအိမ်ဖြစ်သော ကန်တော်ကလေးတွင် နေသော်လည်း ဌာနဆိုင်ရာ အိမ်ခန်းရသဖြင့် အင်းစိန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပါသည်။ အစ်ကိုကြီးတို့ လင်မယားသည် သမဝါယမ ဝန်ထမ်းများဖြစ်ပြီး နယ်မှပြောင်းရွှေ့လာသောအခါ အောင်ကျော်ဆင့်နှင့် မဆုံတော့ပါ။ သို့ရာတွင် အောင်ကျော်ဆင့်တို့ မိသားစုသည် အခါအားလျော်စွာ ကန်တော်ကလေးအိမ်သို့ အလည်

အပတ် ရောက်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း သိတင်းဝါလကျွတ်၍ အစ်ကိုကြီးအား ကန်တော့ရန် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အန်တီစန်းပြောလိုက်သော စကားမှာ ထူးဆန်း၍ စဉ်းစား စရာဖြစ်နေပါသည်။ စင်စစ် အိပ်မက်မက်သည်မှာ အထူးအဆန်း မဟုတ်ချေ။ သိပ္ပံပညာရှင်များက မျက်လုံးလှုပ်ရှားမှု သွက်လက် စွာဖြင့် အိပ်စက်ခြင်းကို ရင်အဆင့် (REM) အိပ်စက်ခြင်းဟု သတ်မှတ်ထားကြပါသည်။ ထိုအချိန်ကာလတွင် အိပ်မက်များ ဖြင့် မက်တတ်ပါသည်။ လူတို့၏ အိပ်စက်ချိန်ကာလ တော်တော်များများ သည် ထိုအဆင့်ထိုအခြေအနေတွင် ရှိနေကြောင်း မှတ်တမ်းတင် ထားကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်မက်သည် တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်မျိုး သာမက်တတ်သည်။ ထပ်မံထပ်ခါ မက်တတ်သော အိပ်မက်ဆိုလျှင် ထူးခြားဆန်းပြားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထို့ထက်မူ သူပြောသော အမျိုးသမီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ အောင်ကျော်ဆင့် အိပ်မက်ကမ္ဘာတွင် တွေ့ဆုံဖူးသော အမျိုးသမီး ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ကျနေခြင်းက ပို၍ထူးဆန်း လှပေသည်။

အန်တီစန်းက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီအမျိုးသမီးက အရပ်သွယ်သွယ် အသားဖြူပုံရတယ်။

အဖြူရင်တောင် အသားလတ်ထဲကဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ ရှေးဆန်ဆန် ဝတ်ထားတယ်။ ရှေးဝတ်ရှေးစာဆိုလို့ ဇာတ်ထဲကလို ခါးထောင် တွေဘော်ကြယ်တွေနဲ့ လက်လက်ထနေတယ်လို့ မထင်နဲ့။ ခပ်မှိုင်း မှိုင်းအရောင်ပဲ။ အင်္ကျီက အဖြူနဲ့ ထဘီမှာလည်း အဖြူရောင် အနားကွပ်ပါနေတယ်”

အိပ်မက်ထဲတွင် သေသေချာချာမြင်၊ သေသေချာချာသိ၍ ထိထိမိမိပြောပြနေသော အန်တီစန်း၏ စကားကို မယုံ၍မရချေ။ ယခင်ကလည်း သူမနှင့် ထိုအမျိုးသမီးအကြောင်း တစ်ခါမျှ မပြော ဘူးပါ။ ထိုအမျိုးသမီးအား အိပ်မက်မြင်မက်စဉ် အလုပ်ကိစ္စနှင့် နယ်ရောက်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ဗေဒပညာ လိုက်စားရာတွင် ဝါသနာ ခြင်းတူသော အစ်ကိုကြီးကိုပင် ပြောမပြမိပါ။

ယခုအခါ အစ်ကိုကြီး၏ ဇနီးဖြစ်သူက ထိုအမျိုးသမီးကို အိပ်ပေါ်ခေါ်လာသည်ဟု အတတ်ပြောနေပါသည်။ စင်စစ် ထိုအမျိုး သမီးသည် လူသားမဟုတ်သော ပရလောကသားဖြစ်ပါသည်။ ဂန္ဓာရီပညာများ လိုက်စားတတ်သော အောင်ကျော်ဆင့်နှင့် ဆက်နွယ်မည်ကို အတတ်သိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ အောင်ကျော်ဆင့်လည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြောရပါသည်။

“အဲဒီအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်လဲ အိပ်မက်မက်ဖူးပါတယ်။

ခေါ်လာတယ်ရယ်လို့ တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ပရလောကသားကို ခေါ်လာနိုင်တဲ့ အတတ်ပညာမျိုး ကျွန်တော်မှာ မရှိပါဘူး။ သိလ၊ သမာဒ် အဆင့်ကလည်း မမြင့်သေးပါဘူး။”

အောင်ကျော်ဆင့်က ခေတ္တရပ်တန့် စဉ်းစားပြီးမှ စကားဆို ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီအမျိုးသမီးက အန်တီစန်းနဲ့လည်း ပဋ္ဌာန်းဆက်နီးလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အန်တီစန်းက ဂမ္ဘီရပညာတွေ မလိုက်စားမဲ့ ဆရာတော်သမားတော်တွေဆိုရင် ထူးထူးခြားခြားကိုးကွယ် ဆည်းကပ်တယ်မဟုတ်လား။”

အန်တီစန်း၏ မျက်နှာဝင်းပသွားသည်။

“ဟုတ်မယ် ကိုချို ဟုတ်မယ်။ အဲဒီမိန်းမလို့ ပြောဆိုသုံးနှုန်းမိပေမယ့် သူမနဲ့တွေ့ရင် ညီအစ်မတွေလိုလို၊ ဆွေမျိုးတွေလိုလို ရင်းနှီးတဲ့ ခံစားမှုတွေ ကြုံရတယ်။”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပကို ခံစားလို့ရတယ်။ တစ်မက်လို့လဲရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်အမတစ်ယောက်ကိုတွေ့သလိုမျိုး လေးစားချစ်ခင်စိတ်ဖဲဖြစ်ပေါ်တယ်။”

“အင်းနော် တော်တော်ထူးဆန်းသလိုပဲ။ စိတ်ဝင်စားဖို့လဲ

ကောင်းတယ်။ ကိုချိုနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့သလဲ ပြောပြပါဦး။”

သိလိုရေးနှင့်မေးသောအခါ ပြောပြရပေတော့မည်။ မမေးခင်ကတည်းက ပြောပြချင်နေသော စာရေးဆရာတို့၏ ညှဉ်နှင့် အဆင်မပြေလှသည်။ သို့ရာတွင် ပြောမည်ဆိုတော့လည်း အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားရပေပြီ။ အတိတ်ကို လှန်ခြင်းသည် စင်စစ်နောက်ကြောင်း ပြန်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အတိတ်သည် ပစ္စုပ္ပန်၏ အကြောင်းရင်းခံ ဖြစ်ပါသည်။ မျက်မှောက်ကာလတွင်လည်း အတိတ်၏ အရိပ်များ ဆင်ကျန်ဆဲဖြစ်ပါသည်။

ယခုကိစ္စအကြောင်းရင်းခံမှာ သူငယ်ချင်း ကိုအောင်မင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကိုအောင်မင်းအား ရန်ကုန်ပိဋကတ်ကျောင်းသား ဘဝတွင် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ပါသည်။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းများပင်လျှင် တက္ကသိုလ်ရောက်သောအခါ အဓိက(မေဂျာ) ဘာသာရပ် ချင်းမတူလျှင် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် အချိန်နည်းပါးပါသည်။ သတ္တဗေဒ ဘာသာရပ်ချင်း တူရုံမက ဝါသနာစရိုက်ပါတူသောကြောင့် ခင်မင်လေးစားသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်လာကြပါသည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် စာပေဝါသနာပါကြပါသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်က မန္တလေးမှ ဆရာတော် ဦးနန္ဒမာလာထံတွင် ဗေဒပညာများ သင်ယူသကဲ့သို့ ကိုအောင်မင်းကလည်း ဆရာမြိုင် ဦးခင်လှစ်သော ဗေဒ

ပညာသင်တန်းများတက်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မတူကွဲပြားသော အလေ့စရိုက်များရှိပေသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်သည် မိန်းကလေးများအကြား ရေပန်းစားသူတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လက်ဝါးပြင်ဖက် အတတ်ပညာ လေ့လာထားသော ကျောင်းသားဖြစ်သဖြင့် မိန်းကလေးများ မိတ်ဆွေဖွဲ့ခြင်း ကြိုရပါသည်။ ကိုအောင်မင်းကတော့ အလွန်အေးဆေးပါသည်။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းမထားသလို ချစ်ကြိုက်ပိုးပန်းခြင်းလည်း မရှိပါ။ သူ့အနားတွင် လူငယ်ကျောင်းသား တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ တွေနေရသည်။ လူငယ်များကို မြေတောင်မြှောက်ရာတွင် ဝါသနာပါသောသူဖြစ်သည်။ မွေးရာပါ ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

အောင်ကျော်ဆင့်နှင့် ဝါသနာတူ ကိစ္စတစ်ရပ်မှာ ပုတီးစိပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပုတီးစိပ်ခြင်းကိစ္စတွင်မူ ထူးချွန်သူဟု ဆိုရမည်။ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ပုတီးကိုင်ခဲ့ပြီး ဝေတီပုထိုးများတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

အောင်ကျော်ဆင့်တစ်ယောက် ဆေးဘက်ပညာသည် ကျောင်းသို့ ကူးပြောင်းသွားသောအခါ ကိုအောင်မင်းက မဟာသိပ္ပံဆက်တက်သည်။ အောင်ကျော်ဆင့်က ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဓာတ်ခွဲပညာရှင်အဖြစ် နယ်ဆေးရုံတွင် အမှုထမ်းသောအခါ ကိုအောင်မင်းမှာ ရန်ကုန်

ဘက္ကသိုလ်စာပေးစာယူ သင်တန်းဌာနတွင် စာစဉ်နည်းပြဖြစ်လာပါသည်။ (ထိုစဉ်က အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ဟု မခေါ်ဆိုကြသေးပါ)

အချိန်ကာလအားဖြင့် အောင်ကျော်ဆင့် နယ်ဆေးရုံမသွားခင်ရက်အနည်းငယ်ကဖြစ်သည်။ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရောက်တတ်ရာရာ စကားပြောရင်း ပုတီးအကြောင်း ရောက်သွားသည်။ ကိုအောင်မင်းက ပုတီးနှင့် ပတ်သက်၍ အလေးအနက်ထားသည်။ ပုတီးပြုလုပ်သော အသား(သစ်)မှန်ကန်မှု ရှိစေရန် ရွှေတိဂုံဘုရား အရှေ့မုခ်ရှိ အထက်လမ်း ဦးတင်အောင် ဆိုင်မှ ပုတီးကိုသာ ဝယ်ယူလေ့ရှိပါသည်။

(ယခုအခါ ဦးတင်အောင် ကွယ်လွန်သွားပြီး အထက်လမ်း ပုတီးဆိုင်လည်း မရှိတော့ပါ။ ဘုရားအရှေ့ဘက်မုခ်တွင် သိမိသူများ တော့ ကျန်ပါသေးသည်။ စာရေးသူ)

မောင်ကျော်ဆင့်မှာ ပုတီးစိပ်နည်း အမျိုးမျိုးကို စိတ်ဝင်စားသည်။

“ကိုအောင်မင်းက ပုတီးမှာ ကျွန်တော့်ထက် ဝါရင့်တော့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ချင်ရင် ဘယ်လိုစိပ်ရမလဲ ပြောပြပါ”

အောင်ကျော်ဆင့်အမေးကို ကိုအောင်မင်းက ပြန်ဖြေသည်။

“ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ပုတီးစိပ်နည်းကိုပဲစိပ်ပါ။ ရွှေဘုန်းပွင့်

ဘုရားမှာ ခုနစ်ရက်စိပ်ရင် ထူးခြားပါလိမ့်မည်”

သူပြောသော ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင် ပုဏ္ဏိတောင်ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားဟု ခေါ်ဆိုကြပါသည်။ ကိုအောင်မင်းနေအိမ်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် လမ်းကူးလိုက်လျှင် ရောက်ပါသည်။ အူအိမ်ရှေ့ဘုရား သူ့အတွက် လွယ်ကူလှပါသည်။ သို့တစေ အောင်ကျော်ဆင့်နေအိမ်ရှိ ကန်တော်ကလေးနှင့် ရေကျော်မှာ မဝေးလှပေ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးတွေ့ဆုံလိုလျှင် ဘတ်စကားပင် မစီးပါ။ လမ်းလျှောက်သွားကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ် ဝိရိယစိုက်ထုတ်လျှင် ခုနစ်ရက်ကြာ ပုတီးစိပ်နိုင်ပါသည်။ ထိုစဉ်က အလုပ်မဝင်ရသေးပါ။ ခုနစ်ရက်ဆက်တိုက် ပုတီးစိပ်ချန် စိတ်ထက်သန်နေပါသည်။

“ပုတီးစိပ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်လိုထူးခြားမှာလည်းကိုအောင်မင်းရဲ့”

“ထူးကာကတော့ ဥစ္စာစောင့်မတွေ့ တွေ့လာရမယ်။ ကျွန်တော်ဆိုရင် မကြာခဏတွေ့နေရတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ လူတွေနဲ့ ရောထိုင်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ အဆောက်အဦးပြင်တဲ့ ဝါးငြမ်းတွေပေါ်မှာ ထိုင်နေတတ်တယ်”

သူက အတိအကျပြောနေပါသည်။ သူ့အမူအရာမှာ လေး

နက်မှုဖြင့် တည်ကြည်နေပါသည်။ ပုတီးကိစ္စကို သူ့နောက်ပြောင်ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သေချာအောင်တော့ ထပ်မေးရသည်။

“လူတွေကြားထဲဆိုတော့ နေ့ခင်းကြီးမှာတောင် တွေ့ရသလား”

“နေ့နေ့ညည သူတို့ပြင်ရင် တွေ့ရတာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားလာပြီ ခုနစ်ရက်ပြည့်အောင် နေ့တိုင်းပုတီးလာစိပ်တော့မယ်ဗျာ”

အောင်ကျော်ဆင့်တွင်လည်း အထက်လမ်း ပုတီးဆိုင်မှ ဝယ်ယူထားသော ဂြိုဟ်ခွင်ပုတီးရှိပါသည်။ ဂြိုဟ်ခွင်ပုတီးဆိုသည်မှာ တနင်္ဂနွေအတွက် အုန်းသားပုတီး(၆)လုံး၊ တနင်္လာအတွက် ကံကော်သားပုတီး (၁၅)လုံး၊ အင်္ဂါအတွက် ဇီးသားပုတီး(၈)လုံး၊ ဗုဒ္ဓဟူးအတွက် လိန်သားပုတီး(၁၇)လုံး၊ စနေအတွက် ထိန်သားပုတီး (၁၀)လုံး၊ ကြာသာပတေးအတွက် ပေါက်သားပုတီး(၁၉)လုံး၊ ရာဟုအတွက် ရဲယိုသားပုတီး (၁၂)လုံးနှင့် သောကြာအတွက် သီးသားပုတီး (၂၁)လုံးတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ဂြိုဟ်သက် (၁၀၈)နှစ်ပြည့်အောင် (၁၀၈)လုံး စီစဉ်ထားရပါသည်။ ပင်လယ်ဘုရားနှင့် ဝေတီနေရာတွင် ကိုင်ဆောင်မည့်သူ၏ မွေးနံ့အသားနှင့် စိမ့်ရပါသည်။

အောင်ကျော်ဆင့်မှာ တနင်္လာသားဖြစ်သဖြင့် အလယ်ဗဟို

ပင်လယ်ဘူးနေရာတွင် ကံ့ကော်သားအစထားသော ပုတီးကို ကိုင်ရ
 ပါသည်။ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းစေရန်လည်း မွေးရက်ဖြစ်သည့်
 တနင်္လာနေ့ညနေတွင် စတင်ရပါသည်။ ငြိတ်တိုင်ကိုမူ ဗုဒ္ဓဟူးငြိတ်
 တိုင်သက် ရွေးချယ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်၌ လူရှင်၍
 ပုတီးစိပ်ရန် အဆင်ပြေပါသည်။ ဓာတ်သဘောအရ ခဉ်းပေးလျှင်
 ဗုဒ္ဓဟူးသည် မွေးနှံတနင်္လာနှင့် 'ကုလား' ဆိုသော မိတ်ဓာတ်ဖြစ်
 ပါသည်။ သိပ္ပံပညာသဘောအရ ကမ္ဘာသံလိုက်စက်ဝန်းသည်
 တောင်မှမြောက်သို့ စီးစင်းနေသည်။ မြောက်ကမ္ဘာခြမ်းနေသူတို့
 အပို မြောက်အရပ်ကို မျက်နှာမူခြင်းသည် ကမ္ဘာသံလိုက်လှိုင်း၏
 အာနိသင်ကောင်းကို ရရှိစေသည်ဆိုသော အယူအဆတစ်ရပ် ရှိပါ
 သည်။

သို့နှင့် တနင်္လာနေ့ကျရောက်သော ညနေပိုင်းတွင် ပုတီး
 စိပ်ရန် စီစဉ်ရပါတော့သည်။ ရှေးဦးစွာ စေတီတော်အား အမွှေးတိုင်
 ဖယောင်းတိုင်ဖြင့် ပူဇော်ပါသည်။ မီးထွန်းရန် အချိန်မှာမူ အနည်း
 ငယ် စောနေပါသည်။ သို့သော် ပုတီးစိပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း
 မှောင်လာလျှင် အလိုလို အဆင်ပြေသွားပေမည်။

ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ငါးပါးသီလဆောက်တည်ခြင်း
 နှင့် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး အကျယ်အားဖြင့် ခန္ဓာငါးပါးကို ရှေးဦးပရိတ်

အနေနှင့် ပြုလုပ်ရပါသည်။ ထိုသို့ ပရိတ်ပြုပြီးနောက်တွင်
 ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးအား တစ်ပါးလျှင် ပုတီးတစ်ပတ်စီ
 စုစုပေါင်းကိုးပတ်စိပ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓံသရဏံဂစ္ဆာမိ စသော
 သရဏခုံသုံးပါးကိုလည်း ပုတီးတစ်ပတ်ထပ်မံစိပ်ပါသည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါ သုံးဆယ်တစ်ဘုံအား မေတ္တာ
 ပို့၍ အမျှဝေရပါသည်။ ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားတွင်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ
 နှင့် သိုက်မှပုဂ္ဂိုလ်များ ထင်ထင်ရှားရှား ပြသဆက်သွယ်ပါရန်လည်း
 နှုတ်မှ မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ထိုနေ့သည် လပြည့်နေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်
 နေပါသည်။ ရုတ်တရက် ပြန်မထသေးဘဲ အသံပလံများ နားစွင့်နေမိ
 ပါသည်။ လပြည့်လကွယ်ညများဆိုလျှင် ဘုရား၏အောက်မှ သိုက်
 ရွှေ့ပြောင်းသံများနှင့် ယန္တရားသံများ ကြားရတတ်သည်ဟု အဆိုရှိ
 ပါသည်။ ထိုနေ့က မည်သည့်ထူးခြားမှုကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အလုပ်စတင်ဝင်ရန် အမိန့်စာ
 ရောက်လာပါသည်။ တာဝန်ကျသောပြုတွင် သတ်မှတ်ရက်အတွင်း
 သွားရောက်သတင်းပို့ရန် ညွှန်ကြားထားပါသည်။ စာတိုက်မှာ
 စာရသည်မှာ နောက်ကျသောကြောင့် ပြင်ဆင်ချိန်တစ်ရက်နှစ်ရက်
 သာ ရပါတော့သည်။ ထိုသို့သော အကြောင်းကိစ္စကြောင့် ခုံနစ်
 ရက်ဆက်တိုက် ပုတီးစိပ်မည့် အစီအစဉ်သည် ပထမတစ်ရက်

တည်းနှင့် နိဗ္ဗိတံပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပါလော့တော့သည်။

နောက်လ အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ထိုကိစ္စမေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်လာပါသည်။ တာဝန်ကျရာမြို့တွင်လည်း နေသားကျလာပါသည်။ အလုပ်အားရက်များဆိုလျှင်လည်း စားပွဲတစ်လုံးချွန်မင်မင်ရာ မိတ်ဆွေများကို ဗေဒင်လက္ခဏာ ဟောပြောပေးပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဇောတိက ဝေဒမဂ္ဂဇင်းတွင် ကိုအောင်မင်း၏ မဟာဘုတ်အကြောင်း ဆောင်းပါးများပါလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မူလက ဝေဒမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေသူ ဆရာမြိုင်မှာ နက္ခတ်ဗေဒင်အားသန်သူဖြစ်ပါသည်။ ခုနစ်ခုစား၊ ရှစ်ခုစားသည် ဗေဒင်မဟုတ်ဟု ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်သူဖြစ်သည်။ နောင်အခါတွင် မည်သို့စိတ်ပြောင်းလဲသည် မသိရပါ။ မြန်မာ့ဗေဒင်ကို ဖော်ထုတ်ရေးသားရန် ကိုအောင်မင်းအား တာဝန်ပေးကြောင်း နောင်အခါမှ သိရပါသည်။

ထိုအခါမှ ကိုအောင်မင်းအကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်ကိုလည်း ပြန်လည် သတိရလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ဘုရားဝတ်တက်ပြီးသောအခါတွင် ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားမှ ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များအား သီးခြား မေတ္တာပို့၍ အမှုဝေခဲ့ပါသည်။

စင်စစ် တစ်နေ့လျှင် ပုတီးကိုးပတ်မျှ စိပ်ခြင်းသည် ဂန္ဓာရီ

ဆေးအဖို့ မဖြစ်စလောက်သာရှိပါသည်။ နံနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ်နှင့် ဖြစ်နိုင်ပါက နေ့ခင်းတစ်ကြိမ်စိပ်မှသာ ပုတီးသမားဟု မိမိကိုမိမိ ပြောနိုင်ပေမည်။ ဂန္ဓာရီသမားတို့ဆိုလျှင် ထို့ထက်မက ကြိုးစားရပေမည်။ မေတ္တာပို့သခြင်းတွင်လည်း ထိုစဉ်က အလေ့အထ အထုံနည်းပါးသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ညက ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်ပါတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် အောင်ကျော်ဆင့်ထံ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဗေဒင်လာမေးသည်။ ဗေဒင်ဆရာအဖို့ ဗေဒင်ဟောသည့် ကိစ္စစိတ်စွဲလန်းမှုဟု ယူဆသော ရပါ၏။ သို့ရာတွင် အိပ်မက်မှာမူ တစ်မှုထူးဆန်းနေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ရှေးဆန်ဆန်ဝတ်စားထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးရောက်လာပါသည်။ အဝတ်အစားကြောင့် ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းသည် ဆိုသော်လည်း အသားအရည်ဖြူဝင်းပြီး အထူးပြေပြစ်သောမျက်နှာပေါက်ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် အောင်ကျော်ဆင့် စိတ်ထဲတွင် ခင်မင်လေးစားသော၊ စိတ်မှတစ်ပါး အခြားဆန်းပြားသော အတွေးများ မဝင်ရောက်ခဲ့ပါ။ အတန်ငယ်ဆွေးနွေးပြောဆိုပြီးသောအခါ သူမက စတင်စကားပြောပါသည်။

အချို့ဗေဒင်မေးသူများမှာ ဆရာဟောတာနဲ့နဲ့ သူတို့ပြောချင်

သည်က များများဆိုသလိုလည်း ခြင်္စင်တတ်ပါသည်။ ထူးထူးခြားခြား ဗေဒင်ဆရာကို ပြန်ဟောသော ပရိသတ်လည်း ရှိတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမကိုလည်း အလှည့်ပေး၍ အောင်ကျော်ဆင့်က နားထောင်နေလိုက်ပါသည်။

“အစ်မရဲ့ဇာတာမှာ လရဲ့သမသတ်ပထနိဘာဝမှာ အင်္ဂါဂြိုဟ် ရှိနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် အစ်မရဲ့ လင်ယောက်ျား ရုတ်တရက် သေဆုံးရတာ”

ဤအကြိမ်တွင်တော့ ဗေဒင်ဆရာအားလာ၍ပညာပေးသော ပရိသတ်နှင့် တွေ့နေချေပြီ။ သူမပြောသောစကားသည် ယုတ္တိ ယုတ္တိရှိသဖြင့် စဉ်းစားရပေတော့သည်။

သူမပြောသောစကားအား နက္ခတ်ဗေဒင် နားလည်သူတို့ အတွက် လွယ်ကူရှင်းလင်းပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပညာနှင့် စိမ်းသူ များအတွက် အနည်းငယ် ရှင်းပြရန် လိုပေသည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် အလျားလိုက် မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းကို ရေးဆွဲပြီး၎င်း နှစ်ကြောင်း အပေါ်ထောင်လိုက်မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်း ရေးဆွဲလျှင် အကွက်ကိုးကွက် ပေါ်လာမည်။ အလယ်ကွက်ကို ချန်စဉ်းစားလျှင် လက်ဆန်း ပညာ တွင် သုံးသောအဋ္ဌလင်ခေါ် အရပ်ရှစ်မျက်နှာရသည်။ ထောင့်ကွက် လေးကွက်အား ထောင့်ပြတ်မျဉ်းကြောင်းနှင့် ပိုင်းပြတ်လျှင် မဝယ်

နှစ်ရာသီကို ကိုယ်စားပြုသော ရာသီဝက်(ဇာတာခွင်) ကို ရပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် မွေးဖွားချိန်တွင် အရှေ့ပိုးကုတ်ဝက်ပိုင်း မှ ပေါ်ထွက်နေသော နက္ခတ်အား ကိုယ်စားပြု၍ ဆိုင်ရာ ရာသီ အကွက်တွင် လင်နေရာမှတ်သားရသည်။ ဇာတာခွင်တွင် လက်ဝဲနာ ခေါ် လင်အား(လ) အမှတ်အသားနှင့် ပြထားကြသည်။ ထို(လ) အမှတ်အသားနှင့် သမသတ် သို့မဟုတ် မျက်နှာချင်းဆိုင် အကွက် သည် မိန်းမဆိုလျှင် လင်ယောက်ျား ဆိုလျှင် မယားကိုဟောကြား ရသော ပထနိဘာဝဖြစ်သည်။

အောင်ကျော်ဆင့်အနေနှင့် နက္ခတ်ဗေဒင် လေ့လာစကားလတွင် ဆရာကြီး ဦးသူရိန်၏ လူကိုင်းအဖို့ နက္ခတ်ဗေဒင်ကို စတင်ဖတ်ရှု ခဲ့ပါသည်။ ထိုကျမ်း၏ အဆိုအရ ပထနိဘာဝတွင် အင်္ဂါဂြိုဟ်ရှိ လျှင်(၀) အင်္ဂါဂြိုဟ်ရပ်တည်လျှင် သားချင်းမကင်းသူနှင့် အိမ်ထောင် ကျတတ်သူဟု ဟောသည်။ အင်္ဂါဂြိုဟ် ပရိယာယ်တစ်ခုမှာ ညီအစ် ကိုမောင်နှမသားချင်းကို ညွှန်းဆိုပါသည်။

ထိုအတောအတိုင်းလည်း သူမကို တိုက်ရိုက်ဟောခဲ့ပါသည်။ သူမကလည်း ဝန်ခံပါသည်။

“အစ်မကို ဘိုးဘွားတွေက မဟာဆီ မကောသွေးတွေ ဆိုတော့ အမျိုးချင်းပဲ လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်”

သူမပြောသော မဟာဆီ မဟာသွေးဆိုသည်မှာ မင်းမျိုးတို့ ဆိုလိုပါသည်။ အောင်ကျော်ဆင့်၏ အဖော်လည်း မှန်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အပြောလည်း လက်ခံခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် အောင်ကျော်ဆင့် နားလည်ထားသည်က ပထမိယာဝမှာ စနေဂြိုဟ်ရှိခြင်းသည်သာ အိမ်ထောင်ဖျက်ပေပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ စိတ်ထဲမှ ဝိရောဓိ အား အသာထား၍ လင်ယောက်ျားဆုံးရှုံးခြင်း အကြောင်းကို ကရုဏာတရားဖြင့် မေးရပါတော့သည်။

“အစ်မရဲ့ အမျိုးသား ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲ”

သူမက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော မျက်နှာထားနှင့် ပြန်ဖြေ ပါသည်။

“အစ်မတို့ ခေတ္တခိုအောင်းနေတဲ့ရွာကို ကုလားတွေဝိုင်းပြီး မီးရှို့တုန်းက ဆုံးသွားတာ။ ဥပစ္စေတက ကံပေါ့ကွယ်”

“ဟိုက်”

အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲမှ အာမေဋ်ထွက်သွားသည်။ ကုလားတွေဝိုင်းပြီး ရွာကိုမီးရှို့သည်မှာ အင်္ဂလိပ်ပြန်မာစစ်ပွဲကို ဆိုလိုဟန်ရှိသည်။ စစ်ပွဲသုံးကြိမ်တိုက်ခဲ့ကြသည်။ မည်သည့်အကြိမ် ဖြစ်ဖြစ် ထိုအမျိုးသမီး၏ အသက်ရာကျော်ပေပြီ။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အရ သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်သာရှိသည်။ အံ့သြမှုနှင့်အတူ အိပ်ရာမှ

သန် နိုးလာသည်။

အိပ်မက်ကို ပြန်လည်သုံးသပ် ဆင်ခြင်သောအခါ၌ သူငယ် ချင်း ဦးအောင်မင်နှင့် ပုဇွန်တောင် ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားသိုက်ကို စဉ်းစားမိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည်လည်း သိုက်မှဥစ္စာစောင့် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် အောင်ကျော်ဆင့်သည် သိုက်မှအစောင့် မှု၍လဲများအား လုံးဝအထင်မကြီးခဲ့ပါ။ ထိုသို့ အထင်မကြီးခဲ့ခြင်း တွင် အကြောင်းရင်းနှစ်ရပ်ရှိပါသည်။

ပထမအချက်မှာ ဥစ္စာစောင့်ခေါ် သိုက်စောင့်များသည် လူသား ဆက် အဆင့်နိမ့်သော ဝေမာနိက ဗြိတ္တာများသာဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ဆွေးရပါကမ္မဇိဋ္ဌိတန်ခိုးဖြင့် လူများအား အနှောင့်အယှက် ပြုနိုင် ဆက်လည်း သိလသံမာဓိပြည့်စုံသူကိုမူကား မည်သို့မျှ အစွမ်းမပြု နိုင်ကြချေ။ ထို့ပြင် သိုက်မှလာ၍ သိုက်မှပြန်ခေါ်မည့် သိုက်ဆက် လူများအား ကယ်တင်ရသည်များရှိပါသည်။ အချို့ဂိုဏ်းဆရာများက မှု သိုက်ကပြန်ခေါ်လျှင် လူ့ဘဝတွင် သက်တမ်းတိုးပေးရန် တောင်း ပန်ရုံသာ တတ်နိုင်သည်။ သိုက်ဆက်ဖြစ်၍ မရဟယုံကြည်ကြပါ သည်။ အောင်ကျော်ဆင့် လေ့လာလိုက်စားခဲ့သော ပညာခွင်ကမူ လူ့ဘဝတွင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပြုလုပ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သိုက်ဆက်ကိုဖြတ်မှ သာသနာကိုချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ရာရောက်

သည်။ သိုက်ဆက်ကို ဖြတ်နိုင်သော ပညာစွမ်းလည်းရှိနေပါသည်။
 ဒုတိယအချက်မှာ နက္ခတ်ဗေဒင် အယူအဆဖြစ်ပေသည်။
 အောင်ကျော်ဆင့် နက္ခတ်ဗေဒင် စတင်လေ့လာခဲ့စက ပုဏ္ဏားဆရာ
 ကြီး ဦးသူရိန်ရေးသော 'လူတိုင်းအဖို့ နက္ခတ်ဗေဒင်' ကျမ်းက
 စတင်ဖတ်ရှုခဲ့ပါသည်။ ထိုကျမ်းတွင်ကား ပထန်ဘာဝ၌ အင်္ဂါပြုတ်၌
 လျှင် သားချင်းမကင်းသူတို့နှင့် အိမ်ထောင်ကျတတ်သည်ဟု ဆိုထား
 ပါသည်။ ထိုစဉ်က အခြားကွဲလွဲသော ကျမ်းများကိုလည်း မလေ့
 လာဘူးပါ။

အင်္ဂါပြုတ်၏ ပရိယာယ်အားဖြင့် သားချင်းကိုဟောဆိုပါသည်။
 ပထန်ဘာဝသံတောအရ လင်ပြုတ်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုခေတ်စကားနှင့်ဆို
 လျှင် "ကာစင် ကာစင်တို့ကလည်း ဒီလင်ဖြစ်" ဆိုသလို တဝမ်း
 ကွဲ၊ နှစ်ဝမ်းကွဲစသည်များ အိမ်ထောင်ကျခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အိမ်မက်
 ထဲတွင် ထိုအမျိုးသမီးအားလည်း ဤသဘောတရားအတိုင်း ဟောဆို
 ခဲ့ပါသည်။

"ကံဇာတာအရ အစ်မအမျိုးသား၊ အစ်မယောက်ျားဟာလည်း
 ဆွေမျိုးသားချင်း မကင်းတဲ့လူဖြစ်ရမယ်"

ထိုအမျိုးသမီးက အံ့ဩတုန်လှုပ်မှု မရှိပါ။ တည်ကြည်အေး
 ဆေးစွာ ပြန်ဖြေပါသည်။

"မှန်ပါတယ် အစ်မတော်တို့ မဟာဆီ၊ မဟာသွေး(မင်းမျိုး)
 တွေဟာ တခြားအဆင့်အတန်းနဲ့ တူတယ်တန်တယ် မထင်ကြဘူး
 အမျိုးချင်းထပ်မှပဲ မြတ်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်"

အမျိုးသမီးက ထိုသို့ ဝန်ခံပါသော်လည်း သူကပင် ဆက်
 လက်ပြီး အင်္ဂါပြုတ်ရပ်တည်မှုကြောင့်လင် လင်ယောက်ျား ရုတ်တရက်
 ဒသဆုံးရကြောင်း ဖောဒကတက်နေသေးသည်။ ဗေဒပညာတွင်
 မိရောမိမြင်စရာများရှိပါသည်။ မူကွဲအမျိုးမျိုးလည်း ပေါ်ပေါက်တတ်
 ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချို့လူများက "ဗေဒသဒ္ဒါဆိုတာ အပြား"
 ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြပါသည်။ မည်သည်ကိုမူ ယူရမည်ကို မဝေခွဲတတ်
 သောအခါ မိမိတို့အား သင်ကြားပေးသော ဆရာ၏အယူအဆ
 အာစရိယဝါဒကို အတည်ယူကြတတ်ပါသည်။

"သိုက်ကိုလည်း လျော့မတွက်နဲ့ဗျ"

ထိုစကားပြောသူမှာ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင် ဦးဝင်းမြင့်ဖြစ်ပါ
 သည်။ ဦးဝင်းမြင့်မှာ ယခင်က ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှိ ရောဂါဗေဒ
 ဌာနမှာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ပညာရပ်ကို ဝါသနာတူလေ့
 လာဖက်ဖြစ်ပါသည်။ အချို့သော နည်းနာနိသျှများကို ဦးဝင်းမြင့်
 သံမှ ယူခဲ့ရသဖြင့် အောင်ကျော်ဆင့်၏ ဆရာဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။
 သို့ကြောင့် သူ့စကားကို ပြန်မေးရသည်။

တော်မြင့် (၄၇၇များ)

“ဘယ်လိုအကြောင်းထူး ရှိလို့လဲခင်ဗျ”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ တစ်ခါက အကြောသေဝေဒနာရှင် ကလေးတစ်ယောက် ဗေဒင်ဟောလို့ သွားလေ့တာတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သူကကျွန်တော့်ကို ပညာလာစမ်းတာလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်အံ့အားသင့်သွားတယ်။ နောက်ပြီး နက္ခတ်ပညာတတ်ချင်လို့ ကုလားပုဏ္ဏားဆီမှာ တပည့်ခံနေတယ်ဆိုတာ သူသိတယ်လို့ ထပ်ပြောတယ်”

မှန်ပေသည်။ ဦးဝင်းမြင့်မှာ ပုဏ္ဏားဆရာကြီး ကာလာစန်း၏ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဗေဒင်ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဟောပြောနိုင်သည်မှာ မထူးဆန်းလှပါ။ သို့သော် သင်ဆရာအကြောင်းပဲ ထည့်ပြောနိုင်သည်က အံ့ဘနန်းဖြစ်ပေသည်။

“အဲဒီလို ဒက်ခနဲ ဟောလိုက်တော့ ဘယ်လိုနေလဲ”

“တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ နက္ခတ်ပညာနဲ့ ဆိုင်တဲ့ သံဒွေပြက္ခဒိန်တွေ ကောက်ကိန်းတွေ လွှင့်ပြစ်ရမလိုဖြစ်နေတယ်”

“မဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ။ နက္ခတ်ဗေဒင်ဆိုတာ နက်စွဲ၊ ခေါင်းစွဲတွေ ထက် ပိုမိုတိကျတဲ့ အနှစ်သာရရှိပါတယ်”

“တူတံ့တာပေါ့ဗျာ။ သူကလည်း ပြောပါတယ်။ နက္ခတ်ပညာကို သူမတတ်ပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ သူ့အကို

က အလွန်ကျွမ်းတယ်တဲ့။ ဗေဒင်လာမေးတဲ့ လူတွေရောက်လာရင် သူကမနှောနဲ့ ဟောပေးတယ်တဲ့”

နတ်ကတော် အလံ့ရှူးနှင့် လေဗန်းဒန်းစီးသူမဟုတ်သော ပညာရှင်စကားကို မလေးစားပဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ အောင်ကျော်ဆင့်က သူ့အိမ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြ၍ အကြံဉာဏ်တောင်းရပါသည်။

“ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ ခင်ဗျားကို သိုက်ကပညာပေးလိုက်တာပဲ။ ယေဘုယျအားဖြင့် ပထဝီဘာဝမှ စနေဂျိုရင်အိမ်ထောင်ပျက်တယ်လို့ နားလည်ထားကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ လက်တစ်ခွင် သမသတ်၊ ရစ်ပတ်လို့ မြွေခွေ၊ ပိန်းမဆိုလင်သေ၊ သုံးယောက်လေမလွဲဆိုတဲ့ ဦးပုညတေးထပ်ရှိတယ်လေ” အောင်ကျော်ဆင့်က ထောက်ခံ၍ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက စနေရဲ့ အကျိုးပေးကတပြည်းပြည်းနဲ့ ကြာတယ်။ အင်္ဂါရဲ့ အကျိုးပေးကပြန်တယ်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒါကိုတော့ လေ့လာဖို့လိုတယ်”

ငှားနောက် အောင်ကျော်ဆင့်ခေါင်းထဲတွင် အကြောင်းနှစ်ချက် ဝင်လာပါသည်။ တစ်အချက်က သိုက်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း လျှော့မတွက်ရန်ဖြစ်သည်။ နှစ်အချက်က အိမ်ထောင်ပျက်တတ်သော

ကိန်းခန်းများကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာရန် လိုပါသည်။
 ဇာတာကပါရိဇာတကုမ်းတွင် အိမ်ထောင်ပျက်စေသော ဝိဇီ
 ယုဂ်များအကြောင်း ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ ဝိဇီဆိုသည်မှာ ပိဋိစကား
 ဖြစ်ပြီး မြန်မာလို မုဆိုးမဟု အဓိပ္ပါယ်ရပါသည်။ ယုဂ်မှာဂြိုဟ်တို့၏
 အနေအထားကို ဆိုလိုပါသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် မုဆိုးမဖြစ်စေ
 သော ကိန်းခန်းများဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝိဇီယုဂ်များတွင် ပထန်တကဉ်
 အင်္ဂါဂြိုဟ်တည်နေသော ယုဂ်သည် အဆိုးဆုံးဖြစ်ကြောင်း အတိအ
 လင်း ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာအမည်ခံ အောင်ကျော်ဆင့်အား သိုက်မှ
 ပညာပေးလိုက်ခြင်းကို ဝန်ခံရပေတော့သည်။ အောင်ကျော်ဆင့်၏
 သဘာဝမှာ ငွေကြေးလောဘ မကြီးတတ်သော်လည်း ပညာလော
 ဘတွင်မူ အတောသတ်အောင် ရှိလှသည်။ အဆင်သင့်သောတစ်နေ့
 တွင် ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားသွား၍ ပုဘီးစိပ်သည်။ နှုတ်မှလည်း
 ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

“ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားသိုက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များခင်ဗျား ယခင်တစ်
 ကြိမ်က ကျွန်ုပ်အား ပညာပေးလိုက်သည်ကို နောင်အခါမှ သဘော
 ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ယခုလည်း ထပ်မံပြီး ပညာပေးစေလိုပါတယ်”
 ထိုညတွင်မူ ချက်ချင်းလက်ဝင်းဆိုသလို သိုက်မှအိပ်မက်ပေး

ပါတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် စတိဝယ်တစ်ဆူအား ဖူးတွေ့
 ရပါသည်။ ထိုစေတီမှာ သေးငယ်သော်လည်း ရွှေရောင်ဝင်းနေပါ
 သည်။ ယခင်တခါ အိပ်မက်မြင်မက်သော အမျိုးသမီးကိုလည်း
 ထပ်မံတွေ့ဆုံရပါသည်။ သူမနဘေးတွင် ရွှေဝါရောင် ရုပ်တုတစ်ခု
 ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ဘုရားဆင်းတု
 ဟု ယင်ရပါသည်။ သေသေချာချာကြည့်သောအခါဝယ် နဖူးမှာ
 မောက်ကျယ်ကျယ်ဖြစ်နေပါသည်။ နှာခေါင်းပြားမဟုတ်သော်လည်း
 နှာယောင်မပြည့်လှပါ။ ပါးစပ်နေရာက သဘာဝထက်ကျယ်နေပါသည်။
 အရောင်မှာလည်း ရွှေဆင်းထုကဲ့သို့ ပင်းဝင်းဝါဝါမဟုတ်ပါ။ ဝါရွှေ
 ရွှေအသားရောင်မျှ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုရုပ်ထုမှာ လူ့အရွယ်လောက်ရှိ၍ ထိုင်နေဟန်ဖြစ်ပါသည်။
 ကြည့်နေရင်းပင် ရုပ်တုမှ အသက်ဝင်သလိုလို အနည်းငယ်လှုပ်ရှား
 ပြီး စကားစတင်ပြောပါသည်။

“တိုက်တဲ့ စေတီတော်ကို ရောက်လာကတည်းက တို့တွေနဲ့
 ကုသိုလ်ဆက်ရှိမှုနဲ့သိမ်းကမ်း။ သဟာကြောင့်လည်း သိသင့်သိထိုက်
 မှတ်သင့်မှတ်ထိုက်တာလေး ပြောပြရတာပေါ့။ ဒီကဆရာကတော့
 ပညာရှိပီပီ ကျမ်းဂန်နဲ့ ညီညွတ်မှ အတည်ယူချင်တယ်ဆိုတော့
 လည်း ခက်နေတာပေါ့”

အသက်ဝင်လာသော ရုပ်တုစကားကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ယခုခေတ် ရှိနေသော ပညာရပ်များနှင့် ရှေးခေတ်က ပညာရပ်များ မတူညီကြပါ။ ကာယ၊ ဒေသ ပယောဂအားလျော်စွာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ရှိနေပါသည်။ ရှေးအခါက ဇာတာတစ်စောင်မေးလျှင် ဇာတာရှင် မွေးဖွားစဉ်ကာလ ဖခင်ဖြစ်သူ နေအိမ်တွင် ရှိမရှိ၊ မီးနေခန်းတွင် စောင့်ရှောက်နေသော မိန်းမများ အရေအတွက်နှင့် ဆီမီးခွက်တည်ရှိသည့်နေရာကို တိကျအောင် ဟောသော ပညာရပ်များရှိပါသည်။ ယခုခေတ် မိခင်လောင်းများ ဆေးရုံတွင် မွေးဖွားသောအခါ ထိုအဟောများ အကျိုးမဝင်တော့ချေ။

ထို့အပြင် ရှေးခေတ်ဆရာများနှင့် ယခုခေတ်ဆရာများ၏ သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပညာစွမ်းများမှာ မတူပါတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ခေတ်နှင့်လျော်ညီအောင် ယူဆဟောပြောတတ်လျှင် အတိုင်းပင် အကျိုးရှိပေမည်။ ထို့ကြောင့် အောင်ကျော်ဆင့်က စောဒကတက်လိုက်သည်။

“မခက်ပါနဲ့ခင်ဗျာ သိုက်ကပေးတဲ့ ပညာဆိုရင်လည်း ယူချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မသိသေးတာဆိုရင် သိချင်မှတ်ချင်ပါသေးတယ်” ထိုအခါ သိုက်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်မှ ပြုံးပြီးတစ်စုံတစ်ခုကို လက်ညှိုး

လား”

အောင်ကျော်ဆင့်က မဆိုင်းမတွပင် သိပါကြောင်းပြောပြီး ရာသီအလိုက် ပွင့်သောပန်းများကို မှတ်သားထားသော ကဗျာစာသားကို ရွတ်ဆိုပြလိုက်ပါသည်။

ပန်းကံ့ကော် ရွှေစကား
 ငွေသားနု ဝါယံမှန်
 မြတ်လေး ခတ္တီနှင့်
 ရွှေယင်းဟံ ကြာခဝဲ
 ဇွဲစနင်းလျှံ
 သဇင်ကျန် ခွာတံပေါက်လဲ
 ပွင့်ဝတ်မှုန် ရွှေစိမင်းရယ်
 သင်းထုံနံ့ကဲ။

ကဗျာ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ မြန်မာပြက္ခဒိန်၏ ဆယ့်နှစ်ရာသီတွင် တန်ခူးကဆုန်၊ နယုန်... စသောလစဉ်အတိုင်း ကံ့ကော်ပန်း၊ စကားပန်း၊ စုံပယ်ပန်း စသောအစဉ်အတိုင်း ပွင့်သောပန်းများကို မှတ်သားဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဗျာကို ငယ်စဉ်က မြန်မာစာသင်ခန်းစာအဖြစ် သင်ယူကျက်မှတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မောင်ရင်ရဲ့ စာပေဗဟုသုတကတော့ မဆိုးပါဘူး။ နက္ခတ်ဗေဒကို ပန်းတွေနဲ့ ညှိတော့ဖို့ဆိုရင် ပန်းတွေရဲ့သဘောသဘာဝကို ထဲထဲဝင်ဝင် သိမြင်ဆင်ခြင်ဖို့လိုတယ်” ဟု သိုက်စောင့်ယုဂ္ဂိုလ်က မှတ်ချက်ပေးပါသည်။

အိမ်မက်သည် အိမ်မက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ရှိလှပါသည်။ တောင့်တသည့်အတိုင်းလည်း ပညာရပ်များ ရရှိခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင်

အပျင်းကြီးသည် ဆိုရမလား

အငြင်းသန်သည်ဆိုရမလား

အမျိုးမျိုးဝေပန်ချင်စိတ်က အောင်ကျော်ဆင့်အား ဖိနှိပ်နေပါသည်။ ရာသီရပ်ပုံများ ပမာပြု၍ တောဆိုမှုနှင့် အဆင်ပြေနေလျက်နှင့် ပန်းနှင့်ညှိရန် ရုက္ခဗေဒ လေ့လာရပေဦးမည်။ ပညာရှင်တို့၏ ပန်းနှင့်ညှိ၍တောသော စာအုပ်စာတမ်းများ ရှာရမည်မထင်ပါ။ သစ်ပင်ပန်းမာလ်များသည်လည်း ယခုခေတ်အခါ သူ့ရာသီမဟုတ်ဘဲ ဖူးချင်ဖူး ပွင့်ချင်ပွင့်နေပေသည်။ မျိုးရိုးဗီဇ (ဂျင်း)များကလည်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေကြပါသည်။ မျှတေးရှင်းခေါ် အသွင်ကူးပြောင်းခြင်းများလည်းရှိလာပါသည်။ မူလပထမသဘောကိုယူရမည်လော။ ယခုမျက်မှောက်ခေတ်အဖို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုကို စံထားရမည်လား။

မကွဲပြားသောကြောင့် သိုက်မှထပ်မံပေးသော ပညာရပ်များ မရရှိခဲ့ပါကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရပေတော့မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အောင်ကျော်ဆင့် ကြံခဲ့သည့် အခြေအနေများကို ကြံချင်ပါသလား။ ပရလောကသားများထံမှ ပညာရပ်များ တောင်းခံလိုပါသလား။ ချောလှသည်ဟု လူပြောများနေသော ဥစ္စာစောင့်နှင့် တွေ့ချင်ပါသလား။ ထိုသို့ဆန္ဒရှိပါက မည်သူမဆို ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်ပါသည်။

ဦးတော်မြင့်

၁၁၆ (ခ) ရွှေဝါ (၁)လမ်း

အင်းစိန်မြို့သစ်

၀၉-၇၃၂၄၀၉၀၈